

De Trilogie van Ur
Deel 2
Blur

Grazia Hattem-Le Clercq

Schrijver: Grazia Hattem-Le Clercq

© 2014 Grazia Hattem-Le Clercq

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

In deel II reizen Wifi en Kokkie met de helicar naar de kolonie van Greg, de oudste zoon van de koning. Greg is een geniale, maar aan de worteltjes wodka verslaafde uitvinder, die het regeren van zijn kolonie heeft uitbesteed aan zijn beste vriend Jim. Het verhaal gaat verder met Kokkie en Wifi in de helicar, op weg naar Blur.

1 Onderweg naar Blur

'Wat een comfortabel voertuigje hè', zei Kokkie. 'Ik ben blij dat we dit keer niet hoeven te lopen.'

'Ik ook', zei Wifi. 'Ik heb nog verschrikkelijke spierpijn van het krokonijnrijden.'

'Wil je nog een kopje worteltjesthee?', vroeg Kokkie.

'Ja graag', antwoordde Wifi. 'Heb je er nog zo'n lekker koekje bij?'

'Ja hoor', zei Kokkie. Ze schonk twee kopjes thee in en samen knabbelden ze wat koekjes.

'Hoe lang duurt de rit nog, Wi?', vroeg Kokkie. 'Ik begin mij een beetje te vervelen.'

Wifi keek op zijn foon. 'Zo, dát schiet op', zei hij. 'Volgens mijn reis-app zijn we er over een half uurtje. Als we de thee op hebben, moeten we maar een beetje opruimen.'

Kokkie knikte. Ze nam een slokje thee en keek uit het raam. Ze vlogen over een groot meer. In het midden van het meer stak een grote bobbelige punt uit het water. 'Hoe is Greg hier met zijn konijnen over heen getrokken?', dacht Kokkie. 'Konijnen kunnen niet zwemmen.' Ze keek opzij. Wifi was druk aan het werk. 'Gaat alles goed?', vroeg ze belangstellend.

Wifi knikte. 'Ja hoor. Gewoon wat routine controles. Als we zo aankomen heb ik daar geen tijd voor en de systemen moeten iedere dag gecontroleerd worden. Nog even een backupje maken en dan kan de laptop in mijn rugzak.'

Kokkie ruimde de lege kopjes en bordjes op en ging weer achter het stuur zitten. 'Wat een knopjes en metertjes, hè, zei ze, 'Waar zou dit knopje voor zijn?'

'Als je niet weet waar dat knopje voor is, moet je er niet aankomen hoor!', waarschuwde Wifi. 'Straks storten we nog neer'.

'Welnee', lachte Kokkie. 'Dit model is crashbestendig, dat staat in de handleiding. Bovendien maakte ik maar een grapje hoor. Ik heb de handleiding gelezen en ik weet heus wel waar dat knopje voor is. Als ik het indruk schakel ik de automatische piloot uit en kan ik het toestel zelf vliegen. Kijk maar.' Ze drukte op het knopje en de helicar dook een paar meter naar beneden.

'Kokkie!', riep Wifi. 'Zet het toestel weer op de automatische piloot!'

'Nee', zei Kokkie. 'Ik verveel me en ik ga zelf een stukje vliegen. Niets aan de hand hoor, je ziet toch dat het me goed af gaat?'

Wifi keek een beetje boos, maar zei niets. De backup was klaar en hij stopte de laptop in zijn rugzak. Hij pakte zijn foon. 'Nog vijf minuutjes, dan zijn we in Blur', zei hij. 'Ik ben benieuwd hoe het met Greg is. Ik heb hem lang niet meer gesproken. Hopelijk is hij wat verstandiger geworden en drinkt hij niet meer zoveel worteltjes wodka.'

Kokkie knikte. Ze was geconcentreerd aan het vliegen en keek strak voor zich uit.

'Wifi, moet je zien', zei ze. 'Daar! In de verte! Een grote ronde koepel.'

Wifi keek. Zijn ogen waren niet zo goed als die van Kokkie, maar even later zag hij de koepel ook.

'Wat zullen we doen?', vroeg Kokkie. 'Gaan we de koepel in, of vliegen we er overheen?'

'We vliegen er overheen', zei Wifi. 'Stel dat we er niet doorheen kunnen! De helicar kan wel crashbestendig zijn, maar we kunnen wél tegen de koepel botsen. Vlieg er maar overheen hoor. Dan kijken we of we ergens in de buurt kunnen landen en dan zoeken we daarna uit hoe we in de koepel kunnen komen.'

'Doen we', zei Kokkie. 'Ik voel er ook weinig voor om er tegenaan te vliegen. Hé kijk! Vanaf deze afstand kan je door de koepel heen kijken. Hij staat als een soort stomp over een grote stad. Waarom zou dat zijn? Het bevalt me niets. Over Fur hing een schild en hier staat er een stomp over de stad. Wie weet moet de koepel de satellietverbinding wel verstoren, of de bevolking beschermen tegen een vijandelijke omgeving. O, o, daar gaan we weer.'

Wifi grabbelde in zijn rugzak.

'Wat doe je, Wi?', vroeg Kokkie.

'Ik zoek mijn pilletjes', antwoordde Wifi. 'Je bent veel te pessimistisch, straks storten we nog neer. Ha! Hier zijn ze! Neem er maar eentje.'

'Doe niet zo gek', zei Kokkie. 'We hebben een grotere kans om neer te storten, als ik zo'n pilletje inneem. Kijk maar in de bijsluiter.'

Wifi keek. 'Er staat niets in over vliegen', zei hij.

Kokkie lachte. 'Natuurlijk niet', zei ze. De apotheker in Ur heeft nog nooit een helicar gezien. Maak je maar geen zorgen. Het kan gewoon geen kwaad om wat beter voorbereid te zijn dan de vorige keer. Oplettendheid en een flinke dosis gezond verstand, kan er voor zorgen dat we dit keer niet in de handen vallen van een gemene Look Alike. Ik denk dat ik hier maar eens ga landen. Hé, wat gebeurt er!'

De helicar vloog recht op de koepel af. Wat Kokkie ook deed, het toestel bleef op de koepel af vliegen. 'Kokkie doe wat!', riep Wifi.

'Ik wil wel, maar ik weet niet wat!', riep Kokkie terug. 'Ik was aan het vliegen en ineens werd de helicar overgenomen! Wat ik ook doe, ik heb geen controle meer over het toestel.'

Ze keek naar het dashboard en schudde haar hoofd. 'We doen onze veiligheidsriem aan. Wie weet kunnen we gewoon door de koepel heenvliegen', zei ze hoopvol. 'Zet je schrap Wi!'

2 Kokkie en Wifi landen in Blur

Wifi en Kokkie hadden hun veiligheidsgordel vastgemaakt en hielden elkaars hand stevig vast. Met krampachtig dichtgeknepen ogen, zetten ze zich schrap voor de komende klap.

'WIE ZIJN JULLIE?', bulderde een norse stem, uit de speaker van het dashboard.

Kokkie en Wifi deden hun ogen open. De helicar was de koepel ingevlogen. Kokkie had nog steeds geen controle over het toestel, maar ze waren niet gecrasht.

'IDENTIFICEER!', bulderde de stem. 'JULLIE VLIEGEN IN EEN GESTOLEN HELICAR! IDENTIFICEER!'

'Wij zijn Kokkie en Wifi en we komen voor Koning Greg', antwoordde Kokkie geschrokken.

'WIJ GAAN DE HELICAR LATEN LANDEN', bulderde de stem weer.

Kokkie en Wifi zagen de grond langzaam dichterbij komen. Er ging een kleine schok door het voertuigje en toen stonden ze op de grond. De helicar was geland op een parkeerplek voor het politiebureau. Ze probeerden de deur te openen, maar allebei de deuren zaten op slot. Een klein politieleger kwam uit het Bureau en liep naar ze toe.

'Daar gaan we weer', fluisterde Kokkie. Wifi knikte somber.

Ze hoorden een klik en de deuren van de helicar zwaaiden open.

'Kom naar buiten', schreeuwde één van de agenten.

'Dat is vast de hoofdagent', fluisterde Kokkie. 'Moet je zien hoeveel goud hij op zijn jasje heeft!'

'Hou je snuit', schreeuwde de hoofdagent tegen Kokkie. 'Serge, neem hun bagage in beslag!'

Ze werden in de boeien geslagen en meegenomen. De agent die Serge heette, liep met hun rugzakken achter ze aan. 'Stop hier!', brulde de hoofdagent. 'We moeten oorafdrukken van jullie maken.'

Een agent met een groot zwart inktkussen liep naar ze toe.

'Jij eerst', zei hij tegen Wifi. 'Ga zitten, anders kan ik er niet bij.'

Er stond een stoel en Wifi ging er op zitten. De agent pakte zijn oor en drukte het inktkussen er tegen aan. 'Nu de andere kant'.

Toen hij klaar was, keek Kokkie geschrokken naar Wifi's zwarte, met inkt besmeurde oren.

'Gaat dat er nog wel af?', vroeg ze benauwd.

'Hou je mond', bulderde de hoofdagent. 'Agent, schiet eens een beetje op. We hebben nog meer te doen!'

Nadat ze ook de oorafdrukken van Kokkie hadden genomen, werden ze opgesloten in een politiecel. Het was een kale cel, verlicht met kille TL buizen. Kokkie begon heel hard te huilen. 'We worden niet eens ondervraagd', snikte ze. 'Hoe kunnen we nu aantonen dat we onschuldig zijn als ze ons meteen opsluiten?'

'Het komt wel goed Kokkie', zei Wifi troostend. 'Ik denk dat ze ons eerst iets te eten geven en dat we daarna uit mogen leggen wie we zijn en wat we komen doen. Per slot van rekening ken ik Greg heel goed en zodra ze weten wie we zijn, wordt alles beter.'

Kokkie glimlachte door haar tranen heen. 'Jij klinkt behoorlijk optimistisch voor een pessimist', zei ze. Wifi glimlachte terug. 'Ja, en dat zonder pilletje', zei hij vriendelijk.

Er werd op de deur geklopt. Een groot konijn met een dienblad kwam de kamer binnen. Hij zette het dienblad neer, wenste ze smakelijk eten en ging weer weg.

'Zie je wel', zei Wifi. 'Eet smakelijk.'

'Eet smakelijk', zei Kokkie.

'Heb jij dat groene sausje al eens eerder gegeten?', vroeg Wifi.

'Nee', antwoordde Kokkie. 'Maar ik ben er wel benieuwd naar. Ik doe een beetje op mijn bord en dan doop ik er een stukje brood in.'

'Goed idee', vond Wifi.

Nadat Kokkie had opgeschept nam hij zelf ook een beetje.

'Mmmmm, lekker!', zei Kokkie. 'Geen flauw idee wat het is, maar het is verschrikkelijk lekker. Zal ik de saus even verdelen?'

Wifi knikte. Kokkie schepte de helft van de saus op haar bord en gaf de rest aan Wifi.

'Lekker!', zei Wifi smullend. 'Weet je echt niet wat het is?'

Kokkie schudde haar hoofd. 'Nee, het is vast een lokale lekkernij.' Ineens begon ze te grinniken. 'Weet je dat je oren helemaal zwart zijn van de inkt?', zei ze.

'Ja, dat weet ik', zei Wifi, 'Trouwens, jouw oren zijn ook helemaal zwart én je hebt een dikke kont.'

Kokkie keek hem verbaasd aan. 'Jij hebt konijnentanden', zei ze. 'Van die lange. Waarom vijl je ze nooit?'

'Omdat ik het leuk vind om er broodjes aan te steken', zei Wifi. 'Kijk, zo.' Hij pakte twee broodjes en reeg ze aan zijn tanden.

Kokkie schaterde het uit. 'Je lijkt wel een walrus', hikte ze.

'En jij lijkt op een walvis', schaterde Wifi. 'Zullen we gaan zwemmen in het meer?'

'Nerd alert', riep Kokkie.

'Koekiemonster', riep Wifi

'Wat is daar grappig aan?' giechelde Kokkie.

'Weet ik niet', grinnikte Wifi.

Kokkie en Wifi waren nog steeds aan het lachen, toen de deur van hun cel open ging. Het was Serge, het konijn dat hun rugzakken had meegenomen.

'Wat ben jij donzig', gniffelde Kokkie. 'Wat voor shampoo gebruik jij?'

Serge knikte Kokkie vriendelijk toe, maar gaf geen antwoord. 'Loop maar met me mee', zei hij.

'Handboeien lijken me niet nodig.'

'Boeit niet', grinnikte Wifi.

'Smakeloos', giechelde Kokkie.

Lacherig volgden ze Serge. Wifi deed Serges loopje na.

'Hij neemt een loopje met je, donsje', gniffelde Kokkie.

Ze stopten bij een deur waar "ondervraag ruimte" op stond.

'Hier kan je de ruimte ondervragen', grijnsde Wifi.

'Urston we have a problem', giebelde Kokkie.

'We zijn er', zei Serge. 'Ik laat jullie hier achter. De hoofdagent komt jullie zo ondervragen.'

Kokkie en Wifi konden niet stoppen met lachen. Ook niet toen de hoofdagent binnenkwam. Hij ging zitten en stelde zich voor.

'Mijn naam is Haas', begon hij.

Wifi en Kokkie schaterden het uit. 'En je weet van niets', zeiden ze in koor.

'Jaja', momperde Haas. 'Die heb ik nog niet eerder gehoord. Weten jullie waarom jullie zo'n lol hebben? Dat komt omdat we jullie waarheidsserum hebben gevoerd. Het werkt ongeveer een uur. Dat moet genoeg zijn om er achter te komen wie jullie zijn en waar jullie vandaan komen. Als jullie geen kwaad in de zin hebben krijgen jullie een foon met NFC-chip en kunnen jullie in Blur blijven. Als blijkt dat jullie de helicar gestolen hebben, sluiten we jullie op. Vertel mij wie jullie zijn en wat jullie komen doen.'

'Hij heeft twaalf keer jullie gezegd', fluisterde Wifi in Kokkies oor.

'NIET FLUISTEREN!', brulde Haas.

'Hij is het haasje', giechelde Kokkie.

Kreunend trok Haas zijn oren over zijn snuit. 'Ik zou willen dat Greg eens opschoot met zijn andere waarheidsserum', mompelde hij gefrustreerd. 'Hoe kan ik nou mijn werk doen als iedere verdachte de lolbroek uithangt. Zelfs dreigen met gevangenschap en dood heeft geen zin. Iedere verdachte die van dat groene spul op heeft verandert in een flauwe grappenmaker en wie mag ze ondervragen? Ik! Voor

de laatste keer, wie zijn jullie en waar komen jullie vandaan!'

'Ik ben Kokkie, kokkin van koning Langhaar uit Ur.'

'En ik ben Wifi, hoofd IT van koning Langhaar ook uit Ur. We zijn hier om koning Greg te bezoeken. Ik ben zijn voormalige mentor. Koning Langhaar heeft ons gevraagd Greg te bezoeken. Er is een onbekend ruimteschip op de onderkant van de planeet ontdekt. Koning Langhaar weet niet of de gestrande ruimtereizigers goede of kwade bedoelingen hebben. Samen zijn we sterker. Het lijkt hem daarom verstandig om wegen tussen de koloniën aan te leggen en om de computernetwerken met elkaar verbinden. Als u mij niet geloofd, kijk dan op mijn laptop. Daar heb ik een galerij met foto's van Greg en mij.'

Haas keek tevreden. 'Ok', zei hij. 'Laat maar zien.' Hij haalde Wifi's rugzak uit een grote la van het bureau. Wifi pakte zijn laptop uit de rugzak en startte hem op.

'Wat ben jij toch een ouderwets typetje hè', giechelde Kokkie. 'Pak gewoon je foon. Daar staat die fotogalerij toch ook op.'

'Slimmerd', zei Wifi.

Hij klapte zijn laptop dicht en grabbelde weer in zijn rugzak. Hij pakte zijn foon, bladerde door de fotogalerij en liet de foto's aan Haas zien. Haas knikte goedkeurend.

'Het is in orde', zei hij. 'Jullie kunnen langs de inschrijfbalie om een Blur Foon te halen. Een goede dag verder.'

Hij verliet de kamer en even later haalde Serge ze op. Het groene spul was inmiddels uitgewerkt.

'Vind je me echt zo dik?', vroeg Kokkie.

'Nee hoor', antwoordde Wifi, 'hooguit een beetje mollig, maar je hebt wél zwarte oren gekregen van de inkt. Zo kunnen we ons niet vertonen. Iedereen kan zien dat we ondervraagd zijn.'

'Serge', vroeg Kokkie, 'hebben jullie ook een middeltje waarmee we onze oren schoon kunnen maken? Zo kunnen we niet over straat. We zien er niet uit met die zwarte oren.'

'Een middeltje is er niet', zei Serge, 'maar we hebben wel een kapsalon op het Bureau. Daar kan je de oren laten verven in een modieuze kleur. De kapsalon is niet goedkoop, maar jullie mogen er gratis gebruik van maken, omdat het Bureau jullie oren zwart heeft gemaakt. We gaan eerst de foon regelen, dan kunnen jullie daarna naar de kapsalon.'

'Neem mij niet kwalijk dat ik mij er mee bemoei', zei Wifi, 'maar kunnen we niet eerst naar de kapper? Anders staan we straks met zwarte oren op de foto.'

'Ik begrijp je punt hoor', zei Serge, 'maar jullie krijgen zo een muts op, die de oren verbergt. In Blur mag je niet met je oren op de pasfoto, dat leidt de aandacht af van de snuit. Bovendien worden oren

geverfd en gekruld. Oren zijn aan de mode onderhevig en de mode verandert sneller dan het model van je foon.'

'Doet dat geen pijn, oren krullen', vroeg Wifi benauwd.

'Nee hoor, daar voel je helemaal niets van', antwoordde Serge. 'Bovendien hoef je ze niet te laten krullen. Het mag, maar het moet niet. Agenten mogen hun oren niet krullen, als je agent wilt worden moet je de oren laten ontkrullen en opstijven. Dan blijft de pet goed zitten. Ah kijk! We zijn er.'

Ze waren bij een balie aangekomen. Boven de balie hing een bord waarop foonverstrekking stond. Serge haalde twee tablets en vroeg Kokkie en Wifi om het aanvraagformulier in te vullen. Nadat ze het formulier hadden ingevuld, nam hij ze mee naar een hokje waar met grote letters pasfoto's op stond. Naast het hokje stond een mutsen automaat. Hij drukte op een knopje en er kwam een verpakking uit. Op de verpakking stond een konijn met rechtopstaande oren en een konijn met een muts op. Op de achterkant stond de gebruiksaanwijzing.

'Laat mij maar even', zei Serge. Hij pakte twee plakkers en trok Kokkies oren voorzichtig naar beneden. Behendig plakte hij de plakkers achter Kokkies oren en zette haar vervolgens de muts op.

'Wat voelt dat gek', zei Kokkie.

Wifi keek haar aan. Hij probeerde zijn lachen in te houden, maar dat lukte niet. Hij schaterde het uit. 'Heb je weer last van dat groene spul', zei Kokkie snibbig. 'Jij bent zo aan de beurt hoor, dan kan ik lachen.'

'Niet zo boos kijken Kokkie', zei Serge. 'Je moet op de foto. Zo, ga maar even op dat stoeltje zitten en dan recht in de lens kijken. Ja, zo!'

Bij Wifi duurde het maken van de foto wat langer. Serge moest een extra plakker achter zijn oor plakken, omdat zijn linker oor steeds uit de muts sprong.

'Zullen we eerst even wat eten, voordat jullie naar de kapper gaan?', vroeg Serge.

Ze hadden allebei flinke trek en namen het aanbod graag aan. Het Bureau had een groot bedrijfsrestaurant, waar van alles te krijgen was. Met vol geladen dienblaadjes liepen ze door het restaurant. Het was druk, maar gelukkig vonden ze toch nog een tafeltje voor drie.

'Jullie hebben niet gevraagd hoe we aan de helicar zijn gekomen', merkte Wifi op.

'Dat klopt', zei Serge. 'De helicar staat op naam van Greg en aangezien jullie onder invloed van het waarheidsserum hebben verteld, dat jullie naar Blur zijn gekomen om hem op te zoeken, vonden we dat niet verdacht. Greg stuurt wel vaker een helicar naar zijn gasten.'

'Krijgt hij veel gasten?', vroeg Kokkie.

'Oh ja! Heel veel', antwoordde Serge. 'De meesten komen uit Blur, maar hij heeft ook wel eens gasten van buiten Blur.' Hij boog zich naar Kokkie en Wifi toe. 'Soms ook wel eens een gast zonder vacht en hele kleine oren', fluisterde hij.

Kokkie pakte haar foon en bladerde door haar foto's. 'Lijkt hij op dit wezentje?', vroeg ze.

Serge knikte. 'Kom, ik ga jullie naar de kapper brengen. Tegen de tijd dat jullie hoofden klaar zijn, zijn ook jullie foons klaar.'

3 Renoir

De kapsalon bevond zich bijna direct naast het bedrijfsrestaurant. Serge ging als eerste naar binnen en hield de deur voor ze open. In de ontvangstruimte stond een heerlijke zachte bank.

'Ga maar zitten hoor', zei Serge, 'Hebben jullie trek in worteltjeskoffie?'

'Ja, lekker', zei Kokkie.

'Is er ook worteltjesthee?', vroeg Wifi.

'Ja hoor', antwoordde Serge.

Even later was hij terug met twee kopjes koffie en een kopje thee.

'We moeten even wachten op Renoir', zei Serge. 'Hij is net bezig met een nieuwe creatie en hij wil niet gestoord worden. Renoir is de beste kapper van Blur. Normaal gesproken duurt het een paar weken voordat je aan de beurt bent, maar konijnen die via het Bureau bij hem komen, worden altijd meteen geholpen. Onschuldige konijnen kunnen niet met zwarte oren de straat op.'

Wifi pakte zijn laptop. 'Even mijn systemen checken', legde hij uit.

'Dat kan niet', zei Serge. 'Je kan de laptop wel aan het netwerk van Blur hangen, maar er is geen dataverbinding mogelijk met de netwerken buiten Blur. Dat wil Greg niet hebben.'

Kokkie en Wifi keken elkaar aan.

'Waarom niet?', vroeg Wifi.

'Geen idee', zei Serge. 'Het enige dat ik weet, is dat het niet kan.'

'Heb jij wel eens gehoord van Hamilton Burger?', vroeg Wifi. 'Hij is meegegaan met Greg om de IT van Greg's kolonie op te zetten. Hamilton was één van mijn leerlingen en ik zou het leuk vinden om hem weer eens te zien.'

'Zegt me niets', zei Serge. 'Maar ik kan wel even in het register kijken.' Serge pakte zijn foon en typte de naam in. 'Hamilton Burger zei je toch?'

'Ja', zei Wifi. 'Zijn officiële naam is Hamilton Burger, maar zijn roepnaam is Ham'.

Serge typte de naam in en frons zijn wenkbrauwen.

'Wat is er?', wilde Wifi weten.

'Hamilton is verdwenen tijdens een avondje stappen', zei Serge. 'Volgens dit dossier is hij al een tijdje vermist. Hij is het laatst gezien in het casino. Volgens zijn vrienden ging hij naar het toilet en is daarna niet meer teruggekomen.'

Serge wilde nog meer vertellen, maar hij werd onderbroken door een heel bijzonder konijn.

Het konijn stak zijn hand op elegante wijze op en zei: 'Halloooo, zijn dit mijn nieuwe klanten Serg?'

Laat mij ze eens even bekijken. O, mevrouwtje, wat heeft u een prachtig profieltje, en u meneer, wat een stoere rechtopstaande oren. Dat houden we zo hoor, die gaan we niet krullen. Zo mooi rechtopstaand en van nature stijf. Prachtig gewoon!

Wifi en Kokkie keken verbaasd naar het bont geklede konijn.

'Die outfit die jullie aan hebben kan niet hoor', ging hij verder. 'Veel te ouderwets. O, ik ben gewoon dol op ruw materiaal. Ik ga jullie helemaal customizen! Geen zorgen, het Bureau betaalt. Kom over drie uurtjes maar terug Serg, dan ben ik wel klaar. Ohhh, gewoonweg dolletjes. Ik ben helemaal in mijn hum. Volg mij maar.'

Al huppelend en dansend, ging het bonte konijn ze voor. Kokkie en Wifi keken naar Serge.

'Ga maar met hem mee', zei Serge. 'Tot straks.' Tegen het bonte konijn riep hij: 'Maak het niet te dol Renoir! Ik wil ze nog kunnen herkennen als ik ze kom halen.'

Renoir gaf hem een vette knipoog. 'Kom nijntjes', zei hij tegen Kokkie en Wifi. 'Ik kan niet wachten. Ik wil meteen beginnen. Oh, wat hou ik toch van mijn werk.'

Kokkie en Wifi liepen achter de huppelende Renoir aan. 'Ik ben benieuwd wat er gaat gebeuren', fluisterde Kokkie.

'Ik ook', fluisterde Wifi terug. 'Ik ben blij dat hij mijn oren niet gaat krullen, dat zag ik helemaal niet zitten.'

'Wat voor make-over zou hij voor ons in gedachten hebben', fluisterde Kokkie weer.

'Geen idee', antwoordde Wifi. 'Ik hoop niet dat hij ons te bont gaat uitdossen. Als ik te lang naar zijn kleding kijk, krijg ik hoofdpijn.'

'Dat hoorde ik nijntje', zei Renoir. 'Dat is niet erg aardig van je, maar ik zal je opmerking negeren. Jullie hebben duidelijk geen verstand van fashion. Geen zorgen hoor, de kleuren die ik draag passen niet bij de kleurtemperatuur van jouw vacht. Voor jou heb ik totaal iets anders in gedachten.'

Wifi knikte. 'Sorry', zei hij. 'Ik wilde je niet beledigen, ik ben alleen niet gewend aan zoveel bonte kleuren.'

'Is goed nijntje', grinnikte Renoir. 'Ik ga beginnen met het verven van jullie oren. Daarna ga ik de oren van Kokkie krullen. Ik heb een geweldig idee. Als jullie hoofdjes klaar zijn, neem ik jullie mee naar mijn boetiek. Die zit verderop in de gang. We moeten een beetje opschieten, drie uur is niet zo lang.'

'Zo, ik ben klaar', zei Renoir, terwijl hij tevreden naar Kokkie en Wifi keek. 'Jullie mogen in de

spiegel kijken.' Hij trok een gordijn open. Achter het gordijn stond een enorme spiegel, waarin ze zichzelf van top tot teen konden bekijken.

'Allemachtig', riep Wifi uit. 'Ik herken mezelf niet! Het is dat ik mijn mond zie bewegen als ik praat.'

'Je bent helemaal hot', zei Renoir. 'En zo gedistingeerd! Gouden oren, met opgeschoren Wifi tekentjes en een zwart pak met een zilver grid motief. Gewéldiggg!'

Wifi keek naar Kokkie.

'Wat vindt jij Kokkie?', vroeg Wifi.

'Ik moet er even aan wennen. Maar ik denk dat ik het wel mooi vind. Het past wel bij je. Je bent net een wandelend computer onderdeel. En hoe vind je mij?'

'Beeldschoon! Je bent helemaal donzig, en je oren zijn prachtig. Wat mooi, die zachte pastelkleuren en zo prachtig opgedraaid. Deed het geen pijn?'

'Nee hoor. Ik heb er helemaal niets van gevoeld. En wat staat die jurk er mooi bij hè, je kan niet eens meer zien dat ik een beetje mollig ben. Hartelijk dank Renoir, je hebt ons echt heel mooi gemaakt!'

Renoir glunderde. 'Zei ik toch!', zei hij 'Jullie zijn prachtig! Ik moest jullie alleen een beetje customizen. Het is bijna drie uur. Serge komt jullie zo halen, neem maar wat te drinken, ik moet weer verder. Ik heb nog een heleboel te doen vandaag. Dááág'.

Ze namen een glaasje koud water en gingen weer op de bank zitten. Het was tien voor drie. Op een tafeltje lag een stapeltje tijdschriften. Nieuwsgierig pakte Kokkie een blad.

'Kijk nou eens!', zei ze. 'Renoir is de beroemdste stylist van Blur, hij wint regelmatig prijzen. Boffen wij even dat we door hèm onder handen zijn genomen!'

Wifi die een ander tijdschrift had gepakt, mompelde instemmend.

'Ze zijn in Blur even ver met hun technologie als in Ur', zei hij even later. 'Het zal niet moeilijk zijn om de netwerken met elkaar te verbinden. Het aanleggen van wegen lijkt me een stuk moeilijker. Weet je nog dat grote meer, waar we over heen vlogen toen we naar Blur gingen? Ik vraag me al een tijdje af hoe ze het water zijn overgestoken. Konijnen kunnen niet zwemmen, boten hebben ze niet en er is ook geen brug. Trouwens een brug bouwen over zo'n grote afstand lijkt mij onmogelijk. Wie weet heeft Greg een idee. Ik heb een heleboel vragen voor hem. Hé kijk! Daar is Serge!'

Ergens sloeg een klok drie keer. Serge kwam de salon binnen en keek goedkeurend naar zijn gasten.

'Jullie zien er prachtig uit', zei hij. Renoir heeft weer eens een fraai stukje werk afgeleverd. Jullie kunnen zo voor Blurs doorgaan. Kom we gaan jullie foons ophalen.'

4 Naar Greg

Serge nam ze mee naar de uitgiftebalie. 'Ik kom de foons ophalen voor Kokkie en Wifi', zei hij.

Het konijn achter de balie keek in het systeem en drukte op een knopje. Er ging een luikje achter hem open. Het konijn pakte twee foons uit het luikje en gaf ze aan Serge.

'Hier graag tekenen voor ontvangst', zei hij.

Serge ondertekende het formulier en gaf het terug aan het konijn.

'Zo, dat is geregeld', zei Serge. 'Hier zijn jullie foons. Altijd bij je dragen en niet kwijtraken. Hebben jullie van Renoir een foonhoesje gekregen?', vroeg hij.

Kokkie knikte. 'Ja hoor', zei ze.

Ze stak haar hand in de zak van haar jurk en haalde er een klein tasje uit. De zak was weggewerkt in haar jurk en viel nauwelijks op. Ook Wifi had een tasje. Bij hem zat het in zijn broekzak. Allebei de tasjes zaten aan de zak vast met een stevig koordje.

'Prima', zei Serge. 'De foon is uitgerust met een NFC chip. Het is niet alleen een foon, maar ook jullie ID en betaalmiddel. Iedere inwoner van Blur krijgt maandelijks een bedrag op de foon gestort. De grootte van het bedrag wordt bepaald door het beroep en de ervaring van de fooneigenaar. Jullie hebben geen werk, maar jullie zijn wel gast van Greg. Hij stort altijd een royaal bedrag op de foon van zijn gasten, dus jullie hebben aardig wat te besteden. Wat de helicar betreft, hier is een lijst met codes. Type de code in van de bestemming en de helicar vliegt je er naar toe. Zelf vliegen is in Blur niet toegestaan. Als de helicar brandstof nodig heeft zal hij van de route afwijken en bij een tankstation landen. Niet schrikken, na het tanken zal hij vanzelf weer de juiste route volgen.'

'Wat bedoel je met geen werk?', vroeg Kokkie. 'Als we Greg gesproken hebben, gaan we verder naar Jacques. We blijven niet hoor.'

'Dat bepaalt Greg', zei Serge. 'Maar maak je geen zorgen. Hij laat jullie vast wel vertrekken. Kom, dan laat ik zien waar jullie helicar staat.'

Serge liep naar buiten. Hij keek even rond.

'Daar staat ie', zei hij. 'Kom, we lopen er naar toe.'

'Kijk', zei Serge, toen ze bij de helicar waren aangekomen. 'Om de deur open te maken, moet je de foon voor dit glazen plaatje houden.' Hij wees op een glazen plaatje naast de deur van de helicar.

Kokkie pakte haar foon en hield hem voor het plaatje. Haar deur ging open, maar die van Wifi bleef dicht.

'Jij moet ook je foon voor het plaatje houden', zei Serge. 'Aan jouw kant zit het hier', wees hij.

'Waarom moet ik mijn foon voor het plaatje houden?', vroeg Wifi. 'Is dat niet een beetje dubbel op? Kokkie heeft dat toch al gedaan?'

'Iedereen die in een helicar reist, moet zijn foon voor het plaatje houden. Zo weten we welke konijnen rondvliegen en waar ze zijn', antwoordde Serge.

Wifi maakte zijn deur open. Ze gaven Serge een hand en bedankten hem voor alle goede zorgen.

'Wacht even', zei Serge. Hij drukte op een toets van zijn foon. 'Zo, jullie hebben mijn nummer', zei hij. 'Mocht er iets zijn, dan kunnen jullie mij altijd bellen.'

Ze bedankten hem nog een keer en stapten in de helicar. Kokkie keek op de lijst met codes en typte Greg's code in. Er gebeurde niets.

'Je moet op de ok-toets drukken', riep Serge. Kokkie keek naar het dashboard. Ze zag de ok-toets en drukte hem in. De helicar ging langzaam omhoog. Ze zwaaiden nog een keertje naar Serge en toen waren ze weer onderweg.

'Wat een avontuur hè', zei Kokkie. 'Ik ben benieuwd naar het paleis van Greg. Hij zal ons toch wel laten vertrekken? Eerlijk gezegd schrok ik een beetje, toen Serge dat zei.'

Wifi knikte. 'Ik ook', zei hij. 'Maar hij zei er ook meteen bij dat hij verwacht dat Greg ons wel laat vertrekken. Geen zorgen, laten we hem eerst maar eens vinden.'

'Oh nee!', riep Kokkie geschrokken uit.

'Wat is er?', vroeg Wifi verbaasd.

'Onze rugzakken! We hebben onze rugzakken vergeten! We moeten terug!'

'Laten we eerst naar Greg gaan', stelde Wifi voor. 'De rugzakken zijn heus wel veilig op het Bureau. Eigenlijk kan ik mij geen veiligere plek voorstellen. Zodra we met Greg gesproken hebben, bellen we Serge.'

'Goed', zei Kokkie. 'Maar zodra we Serge hebben gebeld, halen we ze meteen op. Mijn tablet zit er in. Zonder tablet kan ik niet kwetteren en mis ik mijn uitzendingen van "Konijn in de Keuken".'

'Ik denk niet dat je vanuit Blur naar "Konijn in de Keuken" kan kijken, Kokkie', zei Wifi. 'Kwetteren zal ook wel niet gaan en waarschijnlijk kan ik mijn controles niet doen. Gelukkig heb ik ze gedaan, voordat we in Blur aankwamen. Zodra we Greg spreken, vraag ik hem of ik de computernetwerken van Ur en Blur met elkaar mag verbinden. Per slot van rekening is dat één van onze opdrachten. Hamilton Burger is vermist. Dat betekent dat Greg niemand heeft om de verbinding te maken. Alleen Ham en ik kunnen vanuit Blur op het netwerk van Ur.'

'Goed idee', vond Kokkie. 'En ik ga een groot diner maken voor zijn gasten. Dan hebben we allebei

wat teruggedaan voor zijn gastvrijheid.'

De helicar vloog rustig verder. Overal om hen heen vlogen andere helcars.

'Wat is het druk hè!', zei Kokkie. 'Geen wonder dat je hier niet zelf mag vliegen, voor je het weet vlieg je tegen iemand aan.'

Ze keken hun ogen uit. De koepel die Blur overdekte was enorm. De gebouwen waren groen en bijna net zo hoog als de koepel. Uit de ramen straalde licht en aan de gebouwen waren grote lichtreclames vastgemaakt.

'Nooit geweten dat je zo hoog kunt bouwen', zei Kokkie.

'Al die verlichting', zei Wifi. 'Wat veel elektriciteit gebruiken ze hier. Hoe kunnen ze zoveel energie opwekken?'

'We vragen het Greg', zei Kokkie. 'Volgens de routeplanner op het dashboard komen we over vier minuutjes aan.'

'Ik ben benieuwd of hij antwoordt', zei Wifi. 'Het lijkt me typisch zo'n vraag, waarop hij "Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet" als antwoord geeft.'

Plotseling dook de helicar naar beneden.

'Hoe kan dat nou', riep Kokkie verschrikt. 'We zijn er nog niet.'

'Tanken, denk ik', antwoordde Wifi.

Hij had gelijk. De helicar stopte bij een pomp. Op de pomp stond een grote wortel afgebeeld. Er kwam een konijn naar buiten. Het konijn had een grote overall aan en wortelmotieven in zijn oren. Hij pakte de slang van de pomp en hield hem voor de tankdop. De tankdop floepte open en het konijn begon de tank te vullen. Toen hij klaar was, hing hij de slang weer terug. Hij zwaaide nog eens vriendelijk naar Kokkie en Wifi en ging weer naar binnen. Wifi wilde uitstappen om te betalen, maar de helicar steeg op.

'Betalen hoeft niet denk ik', zei hij verbaasd.

'Ook dat vragen we aan Greg', zei Kokkie. 'Tjonge, wat een vragen hebben we inmiddels hè! Het worden er steeds meer. Straks heeft hij geen tijd genoeg om ze allemaal te beantwoorden, zoveel zijn het er. Eens even kijken op de routeplanner. Nog drie minuten.'

De rest van de reis keken ze uit het raam. Na een tijdje, dat veel korter leek dan drie minuten, begon de helicar te landen. Het voertuig vloog recht op het hoogste gebouw af.

'Identificeer', klonk het uit de luidspreker.

'Kokkie en Wifi voor koning Greg', antwoordde Wifi.

'Doe jullie foon in de opening van jullie dashboard', kraakte de luidspreker.

'Welke opening, ik zie geen opening', zei Kokkie.

'In het dashboard recht voor je', kraakte het weer.

'Ik zie het al', zei Wifi. 'Kijk, bij mij zit de opening hier en bij jou daar.'

Ze staken hun foon in de opening en twee grote deuren zwaaiden open. De helicar vloog verder. Ze bevonden zich in een enorme ontvangsthal. In het midden van de hal stegen ze langzaam op tot de hoogste etage. Daar bleef het voertuig even hangen, wachtte het tot de deur openging en vloog het vervolgens een grote ruimte in waar nog meer helicans geparkeerd stonden.

'Haal jullie foons uit de opening', klonk het.

Kokkie en Wifi haalden hun foons uit de opening. De deuren van de helicar gingen open en ze stapten uit.

'Waar moeten we naar toe?', fluisterde Kokkie zachtjes.

'Geen idee', fluisterde Wifi terug.

Een beetje verloren keken ze in het rond.

'Kijk', wees Kokkie. 'Daar hangt een bordje waar welkom op staat. Zullen we daar naar toe lopen?'

Wifi knikte en samen liepen ze naar het bordje toe. Er stond een grote paal.

'Houdt hier uw foon voor', las Kokkie. 'Nou, dat moeten we dan maar doen hè.'

Wifi en Kokkie hielden om de beurt hun foon voor de paal. Even leek er niets te gebeuren, maar toen ging er een deur open. Ze liepen verder en kwamen bij een grote balie. Er zat niemand achter en het was akelig stil.

'Ik vind dit een beetje eng', fluisterde Kokkie. 'Ik krijg het een beetje benauwd van al die deuren die alleen maar open gaan als we onze foon voor een foonlezer houden. Ik heb nog geen konijn gezien. Straks zitten we vast in dit gebouw. Hoe komen we er dan uit?'

Ze keken rond. In de hoek stond een dranken- en een snoepautomaat.

Ze liepen er naar toe en bekeken het aanbod.

'Welkom Kokkie en welkom Wifi.'

Geschrokken draaiden ze zich om. Er kwam een konijn met uitgestoken handen naar ze toe.

'Nogmaals welkom', zei hij. 'Herkennen jullie mij niet meer? Ik ben Jim, Greg's beste vriend. Greg kan jullie helaas niet zelf begroeten, hij heeft iets te veel worteltjes wodka gedronken bij de lunch. Kom, loop met me mee. Dan kunnen jullie mij, onder het genot van een glaasje worteltjeschampagne en wat lekkere hapjes, vertellen wat jullie komen doen.'

Ze liepen achter Jim aan. Hun voetstappen werden gedempt door de dikke vloerbedekking. De verlichting was zacht en voelde prettig aan hun ogen. Jim stopte en deed een deur open.

"Ontvangstkamer", stond er op de deur. Ze gingen de kamer in en keken nieuwsgierig rond. Er stonden comfortabele stoelen en er was een bar. Aan de wand hing een groot beeldscherm. De andere wand bestond uit glas en bood een prachtig uitzicht over de stad. Jim wees op de stoelen. 'Ga zitten, dan schenk ik even wat in.'

Hij liep naar de bar, pakte drie glazen en schonk ze vol. Uit de ijskast pakte hij een schaal met hapjes. Hij deed de schaal en de glazen op een dienblad, nam het blad mee en zette het op de salontafel. 'Tast toe', zei hij. Hij pakte een hapje en een drankje en ging tegenover Kokkie en Wifi zitten. 'Wat kunnen we voor jullie doen?'

'De digitale verbinding tussen de koloniën lijkt me geen probleem', zei hij peinzend, nadat hij Kokkies en Wifi's verhaal had gehoord. 'Maar het aanleggen van de infrastructuur zal een stuk moeilijker gaan. Blur is omgeven door water. We kunnen wel over het water vliegen, maar een brug aanleggen over die afstand is onmogelijk.'

'Hoe is jullie kolonie over het water getrokken?', vroeg Wifi.

'Onze kolonie is niet over het water gegaan', antwoordde Jim. 'Toen wij ons hier gingen vestigen, was het water er nog niet. Er was een klein meertje. Het meertje werd steeds groter en het water rukte steeds meer op. Op een gegeven moment kwam het water tot aan de huizen. We moesten ons er tegen beschermen. Greg kwam op het briljante idee om een glazen stolp over Blur te zetten en onze bouwkonijnen hebben de stolp gemaakt. Als het regent komt het water soms tot halverwege. Het lijkt dan net of we in een aquarium wonen. De kolonie wordt steeds groter en daarom maken we de gebouwen steeds hoger. Als we de gebouwen niet hoger kunnen maken, moeten we de koepel groter maken. Greg is er mee bezig, maar jullie kennen zijn probleem hè.'

Zuchtend stond Jim op en schonk de glazen nog eens vol. Kokkie pakte een hapje.

'Lekker', zei ze. 'Jullie hebben vast een hele goeie kok in Blur.'

Jim lachte. 'Inderdaad', zei hij. 'We hebben er zelfs meer dan één. Ik zal het compliment overbrengen. Niet iedereen kan zeggen dat hij een compliment van de beste kok van Ur heeft gekregen.'

Kokkie glunderde. 'Dat is aardig van je Jim', zei ze. 'Wat leuk dat mijn kookkunst in Blur zo gewaardeerd wordt. Ik ga er nog van blozen.'

Jim lachte. 'Je bent nog steeds veel te bescheiden Kokkie', zei hij. 'Nu even praktisch. Jullie hebben een foon, jullie hebben een helicar, maar jullie hebben nog geen plek om te overnachten. Ik stel voor dat jullie in Greg's penthouse logeren, totdat jullie weer vertrekken. Kom, ik zal jullie de kamers

wijzen. Daarna moet ik weer aan de slag. Gezien Greg's toestand neem ik zijn taken waar. Ik blijf het zonde vinden van zo'n briljante jongen, maar ja, wat kan ik doen? Hij kan gewoon niet van dat spul afblijven.'

Jim keek somber voor zich uit. 'Ik zou wel eens wat anders willen doen dan regeren, maar de plicht roept. Ah, we zijn er.'

Jim stopte. 'Dit is jouw kamer, Kokkie', zei hij. 'Wifi, de kamer aan de overkant is de jouwe. Qua indeling zijn ze gelijk, alleen de kleuren zijn anders. Jullie foon is de sleutel. Tot morgen!'

Hij schudde ze de hand en vertrok.

5 Uit eten

'Wat een luxe omgeving hè', zei Kokkie terwijl ze nieuwsgierig rondkeek. 'Wat een grote tv. Hij is nog groter dan die van jou in Ur. Zullen we hem eens aanzetten?'

Zonder op Wifi's antwoord te wachten pakte ze de afstandsbediening en deed de tv aan. Het eerste kanaal was een informatiekanaal.

'Wat er vanavond te doen is in Blur', las Kokkie hardop. 'Nou, eens even kijken. Het casino is open, er is een bioscoop, diverse restaurantjes, bowlen. Het lijkt hier wel een vakantieoord. We hoeven ons in ieder geval niet te vervelen.'

Ze stond op, deed de tv uit en liep naar de badkamer. 'Deze badkamer is nog luxer dan die bij Lola', zei Kokkie, terwijl ze de deur van de badkamer weer dicht deed. 'Ik zie mijzelf al in het bad liggen met mijn tablet. Dat is waar ook, we moeten Serge bellen.' Ze pakte haar foon.

'Met wie wilt u spreken?', vroeg een metalen robotstem.

'Met Serge van het Bureau', zei Kokkie verbaasd.

Ze hoorde een klik en Serge nam op.

'Hoi Serge', zei Kokkie, 'we zijn vergeten om onze rugzakken mee te nemen, zullen we die vanmiddag even op komen halen?'

Serge lachte. 'Nee hoor Kokkie, dat is niet nodig. De rugzakken heb ik in de achterbak van de helicar gedaan. Ik ben alleen vergeten, om dat aan jullie te vertellen. Hoe gaat het met jullie? Hebben jullie Greg al gesproken?'

Kokkie deed het verhaal. Toen ze klaar was bleef Serge een beetje stil aan de andere kant van de lijn.

'Wat is er Serge?', vroeg Kokkie.

'Niets', antwoordde Serge. 'Het is alleen vreemd dat Greg al een tijd niet meer is gezien, maar hij zal wel last van zijn "kwaal" hebben. Het heeft vast niets te betekenen. Veel plezier in Blur en nogmaals, als er iets is, laat het mij weten.'

Kokkie bedankte Serge en hing op. 'Dat is nou ook wat', zei ze. 'Onze rugzakken zaten al die tijd al in de achterbak van de helicar.'

Wifi knikte. 'Ik heb het gesprek kunnen horen', zei hij. 'Laten we mijn kamer bekijken, dan halen we daarna de rugzakken op.'

Behalve de kleuren leek Wifi's kamer als twee druppels water op die van Kokkie. Wifi's kamer was zwart met chroom en die van Kokkie was crèmekleurig met rode bloemen. Ook Wifi had een prachtige tv op zijn kamer en een hele luxe badkamer.

'Mooie kamer hoor', vond Wifi. 'Maar laten we nu eerst de rugzakken gaan halen.' Hij pakte zijn foon en zocht naar de plattegrond van het penthouse. 'Ha gevonden', zei hij. 'Ga je mee, Kokkie?'

Ze liepen samen naar de helicar. De foon wees de weg en het duurde niet lang, voordat ze bij de helicar waren aangekomen. Zoals Serge had gezegd, lagen de rugzakken in de achterbak. Ze haalden de rugzakken er uit en liepen weer terug naar hun kamer.

'Kijk, de snoep automaat', wees Kokkie. 'Zullen we wat nemen?'

'Ja lekker', zei Wifi.

Kokkie hield haar foon voor de lezer en drukte op het knopje klaverkoekjes. De machine maakte een zacht geluid en een robotarmpje reikte Kokkie de koekjes aan.

'Wat leuk!', zei Kokkie. 'Nu jij, Wi'.

Ook Wifi hield zijn foon voor de lezer. Hij koos een zakje keutelsnoepjes, maar er gebeurde niets. Hij drukte nog eens, maar er kwam niets uit.

'Druk eens op een ander knopje', stelde Kokkie voor.

Wifi maakte een andere keuze en dit keer lukte het wel.

'De keutelsnoepjes zijn zeker op', zei Kokkie. 'Jammer, maar wat je nu hebt gekozen, ziet er ook lekker uit. Kom, we gaan een restaurantje opzoeken en iets leuks doen vanavond. Misschien kunnen we Greg morgen spreken.'

Ze gingen naar Kokkies kamer. Kokkie schonk iets te drinken in en Wifi deed de TV aan. Ze namen plaats in de zachte fauteuils en terwijl ze lekker aan een drankje nipten, scrolde Wifi door de lijst met restaurants.

'Kies jij maar Kokkie. Het zijn er zoveel, ik heb geen idee.'

'Ik denk dat we naar "Restaurant Het Blauwe Konijn" moeten gaan', zei Kokkie. 'Het restaurant staat bekend om de locale keuken en om de hoeveelheid gangen die het serveert. Dan weten we meteen wat ze lekker vinden in Blur.'

'Goed idee', zei Wifi. 'Ik reserveer een tafeltje. Misschien is daar wel een app voor.'

Hij bladerde door de apps. 'Net wat ik al dacht. Een reserveer app. Niet alleen voor restaurants, maar ook voor bioscoopkaartjes, het casino en voor de bowlingbaan.'

Wifi maakte de reservering en kreeg vrijwel meteen de bevestiging terug.

'We hebben een tafeltje om acht uur, Kokkie. Het is nu half zeven. Ik ga naar mijn kamer om me op te frissen. Tot over een uurtje.'

Kokkie ging in het bad. Douchen durfde ze niet, want ze wilde haar oren niet natmaken. Ze genoot van het warme water en van de heerlijke geur van het badschuim. In de verte hoorde ze iets.

'Dat zal Wifi wel zijn', dacht ze. 'Wie anders.'

Ze besloot zich er niet druk om te maken en bleef lekker liggen. Na een tijdje kreeg ze er genoeg van. Ze droogde zich af en trok haar badjas aan. Vrolijk neuriënd stapte ze de badkamer uit en bleef stomverbaasd staan. De kamer had nog een deur. Een deur die toegang bood tot een enorme inloopkledingkast. Verrast liep Kokkie de kast in. Rijen schoenen, ondergoed, jurken, topjes, blousen, lange rokken, korte rokjes, lange jurken, korte jurken, er was te veel om op te noemen en allemaal in haar maat! Ze liet de zachte stoffen door haar vingers glijden en keek verlekkerd naar de prachtige schoenen. Ze had moeite met kiezen en toen Wifi op haar deur klopte was ze net klaar.

'Hoi Kokkie', zei hij. 'Ben je zo ver?'

'Ja hoor', zei Kokkie. 'Ik ben net klaar. Je weet nooit wat mij zojuist is overkomen. Ik lag in het bad en toen hoorde ik iets. Zal wel niets zijn, dacht ik, maar toen ik uit het bad kwam had iemand een deur in mijn kamer opengemaakt en weet je wat nog vreemder was?'

Wifi schudde ontkennend zijn hoofd.

'Die deur bood toegang tot een enorme inloopkledingkast en in die kledingkast hing de meest uitgebreide garderobe die ik ooit heb gezien. Alle kledingstukken zijn precies mijn maat.'

'Mij is iets vergelijkbaars gebeurd', zei Wifi. 'Alleen stond ik onder de douche toen ik wat hoorde. Ik heb ook zo'n inloopkledingkast, alleen lijken alle kledingstukken op elkaar. Wel tien verschillende pakken, maar ze zijn allemaal zwart en ze hebben allemaal een grid motief. Ook staan er tien paar schoenen in mijn kast. Ze zien er allemaal hetzelfde uit. Als ik het ene paar met het andere omwissel merk je het niet eens, zo lijken ze op elkaar. En ja, alle kleding en schoenen hebben mijn maat. Raar hè? Maar kom, we gaan, anders komen we te laat en dan is onze tafel weg.'

Wifi en Kokkie liepen naar de helicar. Kokkie keek hongerig naar de snoepautomaat. Wifi trok haar mee.

'Niet nu Kokkie', zei hij. 'We gaan uit eten. Straks heb je geen honger meer.'

'Ik vind Blur een leuke kolonie', zei Kokkie. 'Er is maar één ding dat ik niet leuk vind. Je moet overal je foon gebruiken. Stel dat je hem kwijtraakt. Wat dan?'

'Inderdaad', zei Wifi. 'We moeten er voor zorgen dat we onze foons niet kwijtraken, anders zijn we het haasje.'

Ze waren bij de helicar aangekomen. 'Laat mij maar achter het stuur', stelde Wifi voor. 'Een code intikken en op "ok" drukken lukt mij ook wel.'

Ze hielden hun foon voor de helicar en de deuren gingen open.

'Eens even kijken', zei Wifi. 'Restaurant Het Blauwe Konijn...'. Hij keek op de lijst, maar hij kon de code niet vinden. 'De code staat niet in de lijst', zei Wifi. 'Wat nu?'

'Misschien is het een oude lijst', zei Kokkie. 'Ik kijk even op mijn foon. Misschien is er wel een app voor die codes. Zo'n papierenlijst is een beetje ouderwets, vind je ook niet?'

Kokkie bladerde door haar foon. 'Ik denk dat ik 'm heb', zei ze. 'Even checken'.

Ze noemde een paar bestemmingen met bijbehorende codes. Sommigen stonden wel op de lijst en anderen weer niet.

'We moesten het maar proberen', zei Wifi. 'In het ergste geval typen we de code van Greg's penthouse weer in en plunderen we de snoepjesautomaat.'

Wifi voerde de code van het restaurant in en drukte op "ok". De helicar steeg op en vloog de parkeergarage uit.

In de lucht was het nóg drukker geworden. Het was zó druk, dat je bij de andere helicans naar binnen kon kijken. Wifi en Kokkie verwonderden zich over de oordracht en de kleding van de konijnen.

'Wat veel kledingstijlen', zei Kokkie. 'Volgens mij zijn de mooiste outfits van Renoir.'

Wifi lachte. 'Je bent bevooroordeeld Kokkie', zei hij. 'Je vindt de outfits van Renoir het mooiste, omdat we er zelf één hebben.'

'Misschien', zei Kokkie. 'Maar volgens het tijdschrift in mijn kamer, is Renoir wel de beroemdste stylist van Blur.'

Terwijl ze vlogen was het donker geworden. De stad zag er uit als een donkere vlek met lichtjes en schreeuwende reclameborden. Wifi keek op het dashboard.

'Wegens drukte in de lucht hebben we vijf minuten vertraging', zei hij. 'Het is maar goed dat we op tijd vertrokken zijn. Over een kwartiertje zijn we er. Ik denk dat we het wel halen.'

Plotseling bleef de helicar stil in de lucht hangen. Er knipperde een lampje.

"File", las Wifi. 'Wat is dat? Weet jij dat Kokkie?'

Kokkie schudde haar hoofd. 'Nee', zei ze, maar in het Frans betekent "file" rij en we hangen in een rijtje. Ik denk dat het betekent dat we in een rij hangen.'

'Mopper!', zei Wifi. 'Straks zijn we echt te laat en dan is ons tafeltje weg!'

De helicar trilde een beetje en ging omhoog.

'Wat gebeurt er?' riep Wifi verbaasd uit.

'System overruled', antwoordde een blikkerige stem.

De helicar vloog boven de file verder en na tien minuten meldde dezelfde stem, dat ze hun bestemming hadden bereikt. Na een snelle daling dook hun voertuigje een garage in. Op een grote lichtzuil in het midden van de garage, knipperden de reclameletters van "Restaurant Het Blauwe Konijn".

'We zijn in ieder geval op tijd', zei Kokkie laconiek. 'Als we Greg of Jim spreken, moeten we toch eens vragen wat er is gebeurd. We leken wel VIPS. Al die helicens hingen in een rijtje en wij mochten bovenlangs verder vliegen. Apart hoor. Ze waren vast jaloers op ons.'

Kokkie en Wifi gingen het restaurant binnen. Een vriendelijk glimlachende ober liep naar ze toe.

'Goedenavond dame en heer', zei hij beleefd. 'Mag ik uw foons alstublieft?'

'Waarom?', vroeg Wifi. 'Als u het niet erg vindt, liever niet. Zonder foon kan je helemaal niets in Blur. Zonder foon kunnen we niet eens naar huis!'

De ober glimlachte nog vriendelijker. 'U bent zeker nieuw hier?' vroeg hij. 'Het is in Blur heel gewoon om je foon even af te geven, u gaat dat vaker meemaken. Maar als het u ontrief, kunt u de foon ook zelf voor de lezer houden. Komt u maar even met me mee.'

'Waarom wilt u, dat wij onze foons voor de lezer houden?', vroeg Kokkie.

'Dan weten wij wie u bent, of u gereserveerd heeft én we kunnen de rekening van uw saldo afboeken', antwoordde de ober. 'Het is een prima systeem. Even scannen en de rest van de avond kunt u zorgeloos genieten. Als u klaar bent loopt u gewoon het restaurant uit.'

Ze waren bij de scanner aangekomen en Kokkie hield haar foon voor de lezer.

'U ook meneer!', zei de ober.

Onwillig hield Wifi zijn foon voor de lezer.

'Ahhh! Ik zie het al. U bent het gezelschap Kokkie en Wifi. Komt u verder, dan wijs ik u de tafel. Het is een mooie plek, met uitzicht over het meer van Blur. Wij krijgen niet iedere dag zulk hoog bezoek! Normaal gesproken blijven de gasten van de Koning in zijn Penthouse. U bent een welkome uitzondering.'

De ober leidde hen naar hun tafeltje en schoof hun stoelen aan. Het uitzicht was inderdaad prachtig.

'Weet je wat ik niet begrijp', zei Kokkie. 'Het is avond, maar als ik uit het raam kijk is het dag.'

'U kijkt naar een projectie mevrouw', zei de ober. 'U kijkt naar de duurste projectie die we hebben. Ik kan ook een andere voor u starten, maar dit is echt de mooiste die we hebben.'

'Nee hoor', zei Kokkie. 'Laat maar staan. Het is inderdaad prachtig. Vind je ook niet Wi?'

Wifi knikte. 'Ja prachtig. Als het eten hier net zo goed is als het uitzicht belooft dat veel goeds.'

De ober glimlachte breed. 'Wilt u de menukaart, of wilt u het tien gangen diner van de dag', vroeg hij.

'Graag het tien gangen diner van de dag', zei Kokkie.

'En u meneer?'

'Voor mij graag hetzelfde'.

'Wat wilt u daarbij drinken?'

'Doe maar bubbeltjeswater', antwoordde Kokkie.

'En u meneer?'

'Voor mij graag hetzelfde'.

'Na aper!', plaagde Kokkie

'Tsja', zei Wifi met een grijns, 'Als je met de beste kok van Ur uit eten gaat, moet je haar keuze wel volgen.'

Kokkie bloosde van het compliment.

'Bent u de beste kok van Ur?', vroeg de ober verrast. 'Wat een eer dat u bij ons komt eten. Ik zal de kok vragen extra zijn best te doen.'

De ober maakte zich snel uit de voeten en kwam even later terug met het bubbeltjeswater. Hij ontkurkte de fles en schonk een bodempje in hun glas.

'Dat is niet genoeg hoor', zei Wifi. 'Schenk het glas maar vol.'

'Zoals u wenst meneer', zei de ober. Hij boog beleefd en vulde Wifi's glas.

'Wifi, jij barbaar', zei Kokkie bestraffend. 'Je moet eerst proeven en zeggen of je het lekker vindt.'

'Best', zei Wifi. Hij goot de inhoud van het glas in één keer naar binnen. 'Lekker hoor, doe nog maar een glaasje.'

Kokkie pakte haar glas en nam een klein slokje. Ze knikte goedkeurend. 'Prima', zei ze.

De ober glimlachte beleefd, vulde hun glazen, zette de fles in de koelemmer, boog nog een keer en liep weg.

'Je moet wel rustig aan doen met dat bubbeltjeswater, Wifi', zei Kokkie. 'Als je er teveel en te snel van drinkt, ga je straks nog op handen en voeten naar huis.'

'Wat is daar mis mee?', vroeg Wifi. 'Ik heb weleens wandschilderingen gezien van onze voorouders. Toen konijnen nog grotbewoners waren, liepen ze allemaal zo. Eigenlijk zag het er heel natuurlijk uit. Volgens mij kan je zo véél harder lopen.'

Kokkie zuchtte eens diep. Wifi grijnsde. 'Had ik jou daar even mooi te pakken Kokkie. Je geloofde me echt hè? Je denkt toch niet echt dat ik op handen en voeten wil lopen? Hoe moet ik mijn foon dan bedienen? Met mijn neus?'

Ze lachten. 'Stel je voor dat je verkouden bent', giechelde Kokkie, 'dan lijkt het net of er een slak over je foon heeft gekropen. Zo'n dikke wijngaardslak.'

'Kokkie, ik moet nog eten hoor', zei Wifi. 'Je weet dat ik niet tegen vieze praatjes kan.'

'Jij begon', zei Kokkie nog steeds lachend. 'Maar je hebt geluk, de eerste gang komt er aan, ik zal ophouden.'

Er hing een gezellige sfeer in het restaurant, de bediening was goed en het eten smaakte geweldig. De borden van de negende gang waren net opgehaald toen Wifi naar het toilet moest.

'Sorry Kokkie, ik moet even naar het toilet.'

'Ik vermaak me wel, hoor,' zei Kokkie. 'Er is genoeg te zien.'

Ze keek geïnteresseerd rond. De restaurantgasten waren allemaal gekleed volgens de laatste mode en de één had een nog stijlvollere oordracht dan de ander.

Terwijl Kokkie zich aan het vergapen was aan de chique uitgedoste gasten, zocht Wifi naar het toilet.

'Op die deur staat toilet. Daar moet ik zijn', dacht hij.

Hij deed de deur open en ging naar binnen. Het was een enorme ruimte. Aan de ene muur hingen wastafels, zeepdispensers en handdoekautomaten en aan de andere kant zag hij een enorme rij deurtjes. Voorzichtig deed hij een deurtje open.

'Gelukkig', dacht hij. 'Een WC.'

Hij zat nog maar net, toen er twee konijnen binnenkwamen.

'Weet je zeker dat we alleen zijn', hoorde hij zeggen.

'Heel zeker', antwoordde de andere stem.

'Het bevalt me niets, die twee konijnen uit Ur', zei de eerste stem. 'Ze lijken me veel te nieuwsgierig. Weet je dat degene in het gridpak naar Hamilton Burger heeft gevraagd? Je weet wel, die IT-er die is verdwenen. We moeten er voor zorgen dat ze niet te weten komen, wat er met hem is gebeurd! We hebben een perfect leven in Blur en dat wil ik graag zo houden. Zal ik je nog eens wat vertellen? Ze willen ons netwerk verbinden met het netwerk in Ur. Dat mag niet gebeuren! Ik stel voor dat je de gebruikelijke procedure in werking zet. Die twee uit Ur moeten verdwijnen!'

Wifi hield zich zo stil mogelijk. Hij durfde zich nauwelijks te bewegen. De druk in zijn darmen was bijna onhoudbaar, maar hij onderdrukte het gevoel. Stel je voor dat zijn keutels in het water plonsden en dat ze er achter kwamen dat hij alles had gehoord! Wifi hoorde een deur kraken en dichtslaan. Langzaam verdwenen de stemmen in de verte. Opgelucht haalde hij adem.

Snel, maar zo onopvallend mogelijk liep hij terug naar hun tafel. 'Kom, we gaan', zei hij zachtjes.

'Maar we hebben ons toetje nog niet gekregen', sribbelde Kokkie tegen.

'Geen tijd, ik leg het je zo wel uit.'

Hij pakte Kokkie bij de arm en samen liepen ze naar de uitgang.

'Snel, stap in de helicar.'

Nog steeds verbaasd stapte Kokkie in.

'Wat is er toch?', vroeg ze.

Wifi zei niets. Hij toetste de code van Greg's penthouse in. De helicar steeg op en opgelucht leunde hij achterover.

'Vertel nou eens wat er aan de hand is', zei Kokkie. 'Zo zitten we op ons toetje te wachten en zo spurten we het restaurant uit. Wat is er aan de hand?'

'Ze willen ons laten verdwijnen', zei Wifi.

'Heb je niet teveel bubbeltjeswater op?', vroeg Kokkie geschrokken. Geërgerd schudde Wifi zijn hoofd.

'Nee Kokkie, natuurlijk niet. Zodra we thuis zijn bellen we Serge.'

6 Hamiltons logboek

Wifi plofte in de dichtstbijzijnde stoel van Kokkies kamer en bladerde door zijn foon. Hij tikte op Serges nummer en wachtte.

'En?', vroeg Kokkie.

Wifi schudde zijn hoofd. 'Ik kom in zijn voicemail terecht. Zo nog maar eens proberen.'

Na tien minuten probeerde hij het nog eens. Geïrriteerd hing hij op.

'Ik krijg hem niet te pakken. Zal ik zijn voicemail inspreken en vragen of hij ons terug wil bellen?'

'Goed idee', zei Kokkie. 'Dan zet ik intussen worteltjesthee, dat lijkt me lekker na al die bubbeltjes.'

Als we Serge niet te pakken krijgen, gaan we toch gewoon naar Jim', stelde Kokkie voor. 'Trouwens, ik vind sowieso, dat we hem op de hoogte moeten brengen. Als waarnemend bestuurder van Blur kan hij ons vast wel beschermen tegen die types. We maken een afspraak en dan vertellen we hem, wat je hebt gehoord.'

Kokkies voordeur sloeg dicht. Verschrikt sprongen ze uit hun stoel. Er liep iemand in het halletje!

Langzaam ging de deur open.

'Als het maar niet één van die types uit het restaurant is', fluisterde Wifi. 'Wat moeten we doen?'

'Doe het licht uit! Snel!'

Kokkie pakte een grote kaarsenkandelaar en sloop naar de deur. Het geluid kwam dichterbij. Ze tilde de kandelaar hoog boven haar hoofd en haalde uit. Kloiiiing. Ze had iets geraakt, maar de indringer liep nog steeds door. Ze haalde nog een keer uit en sloeg zo hard als ze kon. Kloiiiiing klonkt het weer en toen floepte het licht aan.

'Ik heb het licht voor jullie aangedaan', kraakte een zacht stemmetje.

Het stemmetje kwam uit een robot. Een zwaar beschadigde robot met een enorme deuk in zijn hoofd.

'O wat erg!', riep Kokkie uit. 'Ik heb het stuk gemaakt! Wat zal Greg wel niet zeggen. Kan jij hem repareren, Wi?'

Wifi keek nadenkend naar het gedeukte robohoofd. 'Ik weet het niet', zei hij. 'Misschien als ik het hoofdje er af kan halen. Dan kan ik het uitdeuken.'

'Ik heb liever dat u mijn hoofd er op laat zitten', kraakte het robotje. 'Goedenavond. Ik ben Droid, jullie huishoudrobot. Iedereen in Blur heeft er één. Wij doen alle huishoudelijke klusjes.'

'Heb jij ook de deur van de kledingkast opengemaakt?', vroeg Kokkie.

'Ja en die van u ook', kraakte het gehavende robotje terwijl het zich naar Wifi draaide. 'Maar als ik had

geweten, dat jullie daar zo boos van zouden worden, had ik het niet gedaan. Het spijt me.'

'Wij zijn niet boos hoor', zei Kokkie.

'U bent niet boos? Waarschuw mij alstublieft als u wel boos bent, dan kan ik bij u uit de buurt blijven.

Ik wil niet weten hoe hard u slaat als u wél boos bent. Mijn hoofd is helemaal gedeukt. Als u boos bent blijft er vast niets van mij over en dan moet ik naar de sloop.'

Het robotje begon te schudden en te kraken.

'Wifi, doe iets!', riep Kokkie. 'Het stort in!'

'Snik', kraakte het robotje.

'Snik?', herhaalde Wifi verbaasd. 'Volgens mij huilt het!'

'Tranen en electronica gaan niet zo goed samen', legde het robotje uit. 'Daarom zeggen wij snik. Het gaat alweer. Kan ik iets voor jullie doen?'

'Nee dank je, op het ogenblik niet', zei Wifi nog steeds een beetje verbaasd. 'Hoe kunnen we je bereiken als we je nodig hebben?'

'Er zit een app op jullie foon', antwoordde het robotje. 'De app heet Droid. Het wijst zich vanzelf.'

Het robotje rolde de kamer uit. Kokkie was een beetje stil.

'Greg begrijpt het wel, Kokkie', zei Wifi troostend. 'Wij konden toch ook niet weten dat alle Blurianen een huishoudrobot hebben. Bovendien doet hij het nog. Hij ziet er alleen een beetje vreemd uit.'

Kokkie glimlachte opgelucht. 'Je hebt gelijk Wi. Weet je wat, laten we gaan slapen, morgen proberen we Serge nog een keer te bellen, daarna we gaan op zoek naar Jim en wie weet is Greg dan ook wel aanspreekbaar.'

Wifi knikte. 'Welterusten Kokkie, tot morgen. Niet te druk maken hoor!'

'Nee hoor, morgen komt alles goed', zei Kokkie. 'Welterusten Wifi. Tot morgen!'

Wifi ging naar zijn kamer. Hij had niet zo veel slaap nodig en hij was nog klaarwakker. Bovendien piekerde hij. Hij maakte zich zorgen om Ham en ook om Kokkie. 'Wist ik maar wat er met Ham is gebeurd', dacht hij. Het lijkt wel of iedereen het op IT'ers heeft gemunt. Als Hopper niet zo dapper was geweest hadden de Krokonijnen hem opgegeten, in Blur hebben ze Hamilton Burger laten verdwijnen en dat is nog niet alles, ze willen ook van Kokkie en mij af. Waarom toch?'

Hij pakte zijn laptop. Uit nieuwsgierigheid wilde hij weten of hij zijn laptop op het netwerk van Blur kon aansluiten. Hij ging op zoek naar een wifi-password. In plaats daarvan vond hij een netwerkkabel. Verrast stak hij de kabel in zijn laptop. 'Top!', dacht hij. 'Kabelverbindingen zijn veel stabielier.' Even

later zat hij op het netwerk van Blur te zoeken naar Ham's logboek. Tot diep in de nacht probeerde hij van alles uit.

'Ham was altijd al een stuk slordiger dan Hopper', dacht Wifi. 'Ik vind de systemen in Blur niet fantastisch ingericht. Ik ga slapen, morgen zoek ik wel verder.'

Hij werd laat in de ochtend wakker. Snel kleepte hij zich aan en ging naar Kokkie. Ook Kokkie was nog maar net wakker.

'Morgen zet ik de wekker van mijn foon', zei Wifi.

'Ik ook en dan vragen we aan Droid om een ontbijtje voor ons te regelen. Trouwens, dat laatste kunnen we nu ook doen. Waar heb je trek in?'

'Bedenk jij maar wat', zei Wifi. 'Als het maar lekker is.'

Kokkie pakte haar foon en tikte op het "Droid" icoontje. Vrijwel direct stond het robotje voor hun neus.

'Wat kan ik voor jullie doen?', vroeg het.

'Wij willen graag een ontbijtje', zei Kokkie. 'Wat kan je maken?'

'Helemaal niets', zei het robotje. 'Maar ik kan wel een bestelling voor jullie ophalen. Op jullie foon staat de app "Take Away". Als jullie ergens trek in hebben, kunnen jullie dat bestellen met de app. Ik krijg bericht als de bestelling is bezorgd en dan ga ik naar beneden om het op te halen.'

Kokkie en Wifi bogen zich over hun foon. Er was een enorme keuze.

'Niet kwijlen Kokkie!', plaagde Wifi. 'Als je foon stuk gaat kan je niets meer bestellen.'

'Zo, klaar!', zei ze na een tijdje. 'Dat wordt een lekker ontbijtje. Wel makkelijk hoor. Uitkiezen en bestellen en je hebt een heerlijk ontbijtje. Dat scheelt een heleboel tijd. Ik ga er nog aan wennen.'

'Doe maar niet Kokkie', zei Wifi. 'Het ziet er allemaal heerlijk uit, maar een plaatje kan je niet eten en tot nu toe heb ik nog nooit een lekkerder ontbijtje gegeten dan een Kokkie ontbijtje.'

'Dat is lief van je, Wi', zei Kokkie gevlid. 'Als we weer terug zijn in Ur zal ik één van mijn beroemde ontbijtjes voor je maken hoor, maar het is wél makkelijk zo!'

Een half uurtje later bracht Droid de bestelling. Het robotje dekte de tafel en pakte hun ontbijt uit. Het zag er niet alleen prachtig uit, het smaakte ook fantastisch.

'Ze kunnen wel koken in Blur', zei Kokkie. 'Mocht het ze lukken om ons te laten verdwijnen, dan hoop ik wel dat ze ons een picknickmandje meegeven.'

'Niet grappig Kokkie', zei Wifi bestraffend. 'Ik heb de halve nacht in de systemen van Blur rondgeneusd in de hoop Ham's logboek te vinden. Het is me niet gelukt, maar vandaag, als we Serge

en Jim gesproken hebben, ga ik het weer proberen. Ham werkt heel anders dan Hopper, het is een echte chaoot. Ik probeer zijn structuur te doorgronden en hoop net als in Fur een logboek te vinden. Misschien kunnen we er dan achter komen, waaróm hij is verdwenen. Hij moet iets geweten hebben. Dat kan niet anders. Na het ontbijt bellen we Serge en dan vragen we Droid, hoe we Jim kunnen bereiken. Hij staat vast niet in onze foon.'

Kokkie legde haar bestek neer, veegde haar mond en haar handen af en bladerde door haar foon. 'Jim staat er in hoor en ik weet zeker dat hij het is, want er staat een foto bij het nummer.'

Verbaasd keek Wifi op zijn eigen foon. 'Krijg nou wat, je hebt gelijk. Maar we kunnen hem vast niet bereiken. We komen in zijn voicemail terecht. Zo'n belangrijk persoon neemt écht zijn foon niet op hoor.'

'Wedden van wel', zei Kokkie uitdagend. Ze belde het nummer en na twee keer overgaan werd er opgenomen. 'Goede morgen Jim, met Kokkie. Ik zet je even op de speaker.'

Wifi keek verbaasd naar Kokkie. 'Niet te geloven', mompelde hij.

'Wat kan ik voor jullie doen, Kokkie?', vroeg Jim.

'We zouden je graag op korte termijn willen spreken. Kan dat?'

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. 'Even mijn agenda checken', zei Jim. 'Wat denken jullie van drie uur vanmiddag? Eerder lukt me niet.'

'Prima', zei Kokkie. 'Tot dan.'

'Tot vanmiddag', zei Jim. 'En vergeet niet om gala kleding aan te trekken. Na het gesprek nodig ik jullie uit voor het Casino.'

'Zo, geregeld', zei Kokkie. Ze legde haar foon weg en nam nog een broodje. 'Na het eten bellen we Serge, maar nu gaan we eerst verder met ons ontbijt.'

Wifi knikte. 'Typisch Kokkie', dacht hij. 'Ze blijft me verbazen. Midden in een vreemde kolonie de rechterhand van de koning bellen, met een gezicht alsof ze dat iedere dag doet.' Hij glimlachte.

'Waarom lach je?', wilde Kokkie weten.

'O, zomaar', zei Wifi. 'Ik moest even aan iets denken. Zullen we kijken of er ontbijt tv is?'

Kokkie knikte. Wifi pakte de afstandsbediening en deed de TV aan. Na het ontbijt belden ze Serge, maar ook dit keer kwamen ze in zijn voicemail terecht.

'Raar hoor', vond Kokkie. 'Eerst zegt hij dat we hem altijd kunnen bellen en nu we het proberen komen we steeds in zijn voicemail terecht.'

Misschien is hij ziek of heeft hij vrij', opperde Wifi.

'Ik weet het niet', zei Kokkie. 'Ik vind het raar.'

Wifi was terug in zijn kamer. Hij startte zijn laptop en dacht diep na. 'Als Ham een logboek heeft gemaakt, waar zou hij dat dan opslaan?', vroeg hij zich af. 'Jammer dat hij zich niet aan de afspraak heeft gehouden, straks heeft hij ook nog een ander wachtwoord gebruikt.' Wifi keek nog eens naar de systeemmappen. Met speciale commando's probeerde hij verborgen mappen zichtbaar te maken, maar niets werkte. Hij stond op en ging ijsberen. Hij pijnigde zijn hersenen, maar het enige dat hij aan het nadenken overhield was een enorme hoofdpijn. Hij liep naar de badkamer en nam een anti hoofdpijnpoeder in.

'Er was iets', dacht hij. 'Ham deed steeds iets anders dan de rest, iedere keer maakte hij hetzelfde foutje en hij was er van overtuigd dat hij het goed deed, maar wat was dat ook al weer?'

Wifi stond op en begon weer ijsberen. Gelukkig werkte de pijnstiller goed en voelde hij zijn hoofdpijn langzaam verdwijnen.

'Ik weet het weer!' Hij ging zitten en begon driftig te typen. Even later had hij het logboek gevonden. Opgelucht haalde hij adem.

'Zo, dat is gelukt. Nu maar hopen dat ik het bestand kan openen', dacht Wifi.

Er werd op de deur geklopt. Het was Kokkie.

'Ga je mee, Wi', riep ze. 'Het is vijf voor drie. We moeten zo naar Jim. Droid brengt ons naar hem toe.'

'Ok', riep Wifi terug.

Door het zoeken was hij de tijd helemaal vergeten. Hij verborg het bestand, sloot zijn laptop af, trok zijn jasje recht en opende de deur. Samen met Kokkie liep hij achter Droid aan.

'Ik heb het logboek van Ham gevonden', fluisterde hij in Kokkies oor.

'Heb je het al gelezen?' fluisterde Kokkie terug.

Wifi schudde zijn hoofd. 'Hou het maar stil Kokkie', zei hij. 'Niemand mag weten wat ik gevonden heb. Ik wil eerst lezen wat er in staat.'

Ze waren bij Jim's kantoor aangekomen. Droid klopte op de deur. De deur zwaaide open en Kokkie en Wifi liepen naar binnen. Jim zat achter een groot bureau. Op het bureau lag een enorme tablet.

'Hallo', zei Jim. 'Wat kan ik voor jullie ...', verbaasd keek hij naar Droid. 'Wat is er met jullie robot gebeurd?', vroeg hij.

'Dat wilden we even komen uitleggen', antwoordde Kokkie. 'Droid, ga maar hoor, we redden het verder wel.'

Kokkie en Wifi gingen zitten en vertelden Jim wat ze hadden meegemaakt. 'Het spijt me van de deuk', beëindigde Kokkie hun verhaal.

'Het geeft niet hoor', zei Jim. 'Eigenlijk is het ook mijn schuld. Ik had jullie moeten vertellen dat iedereen in Blur een huishoudrobot heeft. Wat de rest betreft. Ik zal hoofdagent Haas de opdracht

geven uit te zoeken wat er speelt, het is aardig van Serge dat hij jullie wil helpen, maar Haas heeft veel meer ervaring. Jullie begrijpen dat alleen de beste agenten in aanmerking komen om jullie te beschermen. Weet je wat, ik maak Haas jullie persoonlijke lijfwacht. Ik neem jullie bedreiging heel serieus. We willen geen herhaling van de zaak Ham Burger.'

Jim stond op en schonk drie glazen bubbeltjeswater in.

'Wanneer kan je beginnen aan de netwerkverbinding tussen Ur en Blur?', vroeg hij.

'Eigenlijk ben ik al een beetje begonnen', antwoordde Wifi. 'Ik heb een netwerkkabel in mijn bureau gevonden en die heb ik op mijn laptop aangesloten.'

'Eigenlijk heb je zoiets als dit nodig.' Jim wees naar de tablet op zijn bureau. 'Ik zal er voor zorgen dat je er één krijgt. Even iets anders, ik weet dat ik jullie heb uitgenodigd om naar het Casino te gaan, maar er is iets tussengekomen. Ik kan helaas niet mee. De plicht roept weer eens', zei Jim somber. 'Haas haalt jullie op.' Hij dronk zijn glas in een teug leeg. 'Als er iets is, laat het mij weten. Wifi, morgen krijg je een nieuw bureau, dan kan je aan het werk. Als jullie mij dan nu willen verontschuldigen.'

'Natuurlijk', zei Kokkie. 'En dank je wel voor alles. Nog één dingetje. Ik zou graag een keer uitgebreid voor jou en je gasten willen koken. Lijkt je dat leuk?'

'Heel erg leuk', zei Jim. 'Maar als je het niet erg vindt hebben we het daar een andere keer over. Ik moet nu echt aan het werk.'

Kokkie en Wifi liepen Jim's kantoor uit. 'Zullen we naar mijn kamer gaan?', stelde Wifi voor. 'Dan kan jij TV kijken en dan probeer ik of ik het logboek kan openen. Het duurt vast nog even, voordat Haas ons komt halen. Het is pas half vijf. Laten we iets makkelijkjes bestellen, dan kan ik achter mijn laptop eten. Het is niet gezellig, maar ik ben heel erg benieuwd wat Ham heeft geschreven. Wie weet staan er aanwijzingen in zijn logboek, waarmee we hem terug kunnen vinden.'

Kokkie zat met wat lekkers voor de TV en Wifi zat achter zijn laptop.

'Krijg nou wat', mompelde Wifi.

'Wat is er?', vroeg Kokkie.

'Het bestand is weg.'

'Weet je dat zeker? Kijk je niet op de verkeerde plek?'

'Nee, het is weg. Gelukkig heb ik een kopie gemaakt, maar het is wel raar.'

Na een uurtje schoof Wifi zijn laptop mopperend opzij.

'Lukt het niet?', vroeg Kokkie meelevend.

'Nee!', mopperde Wifi. 'Wat ik ook probeer, ik krijg het niet voor elkaar. Waarom heeft hij zich niet aan de afspraak gehouden! Heb jij al iets van Haas gehoord?'

Kokkie knikte. 'Als het goed is komt hij ons over een half uurtje halen. Ik wil me graag nog even opknappen voordat we gaan. Kom je over een half uurtje naar mij toe?'

'Doe ik!', zei Wifi afwezig. 'Tot straks.'

7 Het Casino

Haas was keurig op tijd. 'Hebben jullie er zin in?', vroeg hij.

Wifi staarde humeurig voor zich uit.

'Ja hoor', zei Kokkie opgewekt. Ze gaf Wifi een por en keek hem doordringend aan. 'Het is heel aardig van Jim om ons zo'n leuke avond aan te bieden.'

'Zijn jullie een beetje bekend met de spelregels?', vroeg Haas.

'Nee', zei Wifi chagerijng. 'En dat wil ik ook graag zo houden.'

Verbaasd keek Haas hem aan. 'Heb je geen zin in het Casino? Het is een van de chiqueste gelegenheden van Blur en jullie mogen de hele avond eten, drinken én spelen.'

'Klinkt geweldig', zei Wifi. 'Maar toch was ik liever thuisgebleven.'

'Dat kan', zei Haas. 'Dan ga ik wel met Kokkie naar het Casino en dan blijf jij thuis.'

'Graag.'

Kokkie keek Wifi verbaasd aan. 'Misschien kan je echt beter thuis blijven', zei ze. 'Als ik terug ben, drinken we samen nog een kopje thee en dan vertel ik je wel hoe het was.'

Wifi haalde opgelucht adem. 'Fijn, tot vanavond Kokkie. Veel plezier. Pas goed op haar, Haas.'

Hij draaide zich om en liep weg. Haas haalde zijn schouders op.

'Misschien volgende keer', zei hij. 'Laat hem maar. Ik vind het niet erg om met een knappe dame aan mijn arm in het Casino te verschijnen. Volg mij, mevrouw Kokkie, dan begeleid ik u naar mijn helicar.'

'Zeg maar gewoon Kokkie hoor', zei Kokkie. 'Dat doet iedereen. Is het ver naar het Casino?'

'Nee hoor, we zijn er over vijf minuutjes', antwoordde Haas. 'Van files hebben we geen last, want ik heb een VIP aan boord. Als er een file hangt, kunnen wij er boven vliegen.'

'Dat hadden Wifi en ik laatst ook, toen we naar "Restaurant Het Blauwe Konijn" gingen', vertelde Kokkie opgewekt. 'We begrepen er niets van, maar we vonden het wel leuk. Komt u vaak in het Casino?'

'O ja, iedere dag. Ik speel iedere dag roulette! De spanning hè, geweldig gewoon en je kan zoveel winnen. Soms verlies je, maar je gaat er heen om te winnen. U gaat mij geluk brengen, let maar op', zei Haas. Zijn ogen schitterden.

'Oh oh, ik kan er naast zitten, maar volgens mij is Haas gokverslaafd', dacht Kokkie. 'Dat is niet best voor een hoofdagent. Wat moet ik hier nu weer van denken?'

Veel tijd om er over na te denken kreeg ze niet, want de helicar landde bij het Casino. Galant bood

Haas zijn arm aan en samen liepen ze het Casino in.

'Kom Kokkie', zei hij. 'Op naar de roulette. Ik heb mijn eigen plek aan die tafel daar. Jij gaat achter me staan, dan kan je me zien winnen. Let op en leer!'

Haas ging spelen. Hij zette iedere keer hoog in op oranje, maar het balletje rolde alleen maar naar groen. Kokkie zag het aan en schudde haar hoofd. Haas was haar helemaal vergeten en zat met een koortsachtige blik in zijn ogen te spelen.

'Haas, ik ga even rondkijken hoor', zei Kokkie.

Haas hoorde haar niet, hij ging helemaal op in zijn spel.

'Mooie bewaking', dacht Kokkie.

Ze vond Haas geen leuk gezelschap en ze miste Wifi. Het Casino was vol en rokerig. De gasten waren opzichtig gekleed en hadden hun oren op een vreemde manier versierd. De meeste konijnen hadden te veel bubbeltjeswater op en praatten met harde stem. Kokkie keek eens rond. Geen van de spelen leek haar leuk en ze besloot een drankje te gaan halen.

'Wat kan ik voor u inschenken dame', vroeg het konijn achter de tap.

'Doe maar een worteltjesthee', antwoordde Kokkie.

Het konijn begon bulderend te lachen. 'Worteltjesthee!', riep hij uit. 'We hebben hier een grappenmaakster dames en heren, deze dame wil een worteltjesthee!'

De konijnen aan de bar lachten hard met hem mee.

'Alstublieft dame, rondje van het huis. Lekker om weer eens zo te lachen. Dat is lang geleden.'

Hij schonk Kokkie een dubbele worteltjeswodka in. 'Geniet er maar van, dame', zei hij.

Kokkie pakte het drankje, bedankte hem en liep verder. Ze hield helemaal niet van worteltjeswodka, maar ze vond het ook niet aardig om het drankje te laten staan. Ze keek om zich heen en toen ze zeker wist dat niemand op haar lette, goot ze het drankje onopvallend in een plantenbak. De plant werd meteen een beetje bruin.

'Zie je wel', dacht Kokkie. 'Dat spul is helemaal niet goed voor je. Eens kijken of ik het toilet kan vinden. Volgens mij is het daar.'

Ze stapte naar binnen en keek rond. 'Wat een boel make up tafels', dacht ze. 'Overdadig hoor en een toilet is niet te vinden. Wacht, daar is nog een deur.'

Ze deed de deur open en zag een groot podium.

'Dames en heren', klonk het, 'Dan is hier de ster van de avond. Onze nachtegaal uit Blur.'

Verschrikt keek Kokkie om zich heen.

'Waar dan? Ik zie haar niet hoor!'

Een konijn in een prachtig kostuum pakte haar bij de arm en bracht haar naar het midden van het

podium.

'Ze kan niet alleen mooi zingen, ze heeft ook gevoel voor humor. HIER IS DE NACHTEGAAL UIT BLURRRRRR.'

De muziek zette in. Het konijn boog naar het publiek en liep weg. Kokkie keek nog eens om zich heen. Ze haalde haar schouders op, liep naar de microfoon en begon te zingen. Verschrikt trokken de konijnen hun oren naar beneden.

'Stop!' riep iemand. 'Mijn oren! Het is niet om aan te horen!'

'Nou ja zeg', zei Kokkie verontwaardigd, 'zing zelf, ik had toch al geen zin!' Boos liep ze weg.

'Stomme tent, ik vind er hier niets aan. Ik ga naar huis.'

Ze pakte haar foon en tikte op het Droid icoontje. Droid nam op.

'Wat kan ik voor u doen?', vroeg het robotje beleefd.

'Ik ben in het Casino en ik wil naar huis', zei Kokkie.

'Ok', zei Droid. 'Over vijf minuutjes ben ik er.'

Kokkie ging naar de uitgang. Er liepen twee opzichtige konijnen voor haar. Ze praatten zo hard, dat Kokkie alles makkelijk kon verstaan.

'Heb jij Lola recentelijk nog gezien?'

'Nee, misschien heeft Jim haar gedumpt'.

'Dat lijkt me stug. Hij is dol op haar én op haar ontwerpen. Renoir is misschien wel de hotste stylist van Blur, maar zonder Lola's kledinglijn zou hij lang zo populair niet zijn.'

'Je weet het maar nooit. Misschien heeft Jim een andere ontwerpster ontmoet. Iemand met een andere stijl en vindt hij die leuker.'

Ze deden de deur open en liepen het Casino uit.

'Verbeeld ik het me, of hebben ze het over Lola Volante?', vroeg Kokkie zich af. 'Hoorde ik nou zojuist dat Lola Volante het vriendinnetje van Jim is? Dat moet Wifi weten. Waar blijft Droid toch?'

Eindelijk kwam Droid haar halen.

'Sorry', zei het robotje. 'Ik hing in de file.'

'Het is al goed', zei Kokkie. 'Ik ben blij dat je er bent. Kom, we gaan naar huis.' Ze hield haar foon voor de lezer en stapte in.'

'Vond u het leuk in het Casino?', vroeg Droid beleefd.

'Om eerlijk te zijn? Nee. Er hing een rare sfeer en Haas is geen leuk gezelschap. Ik zou Serge in moeten lichten, een gokverslaafde hoofdagent. Daar kan niets goeds van komen.'

Kokkie probeerde het nummer van Serge, maar kwam wéér in zijn voicemail terecht.

'Ik begrijp er niets van', zei ze. 'Het leek nog wel zo'n oprechte jongen. Ach laat ook maar.'

'Als u wilt, kan ik het voor u proberen', kraakte Droid.

'Waarom ook niet', zei Kokkie onverschillig.

Kokkie stond voor Wifi's kamer en klopte op zijn deur. Wifi gaf geen antwoord.

'Dan niet', dacht Kokkie boos. 'Wat een rot avond.'

Ze ging naar haar kamer en maakte een kopje thee. Ze wilde net een slokje nemen, toen Droid binnenkwam.

'Ik heb Serge voor u aan de lijn', kraakte het robotje vriendelijk.

8 Serge gaat op onderzoek uit

Kokkie keek verbaasd naar het robotje. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?', vroeg ze. 'Ik heb een ingebouwde telefoonmodule', kraakte het robotje. 'Ik verbind u door en ga offline, dan kunt u rustig telefoneren.'

Droid schakelde uit.

'Hallo Kokkie, alles goed met jullie? Ik begon me al een beetje ongerust te maken. Kunnen jullie het een beetje vinden in Blur?', vroeg Serge

'Ja hoor', antwoordde Kokkie. 'Maar waarom heb je ons niet teruggebeld? We hebben een paar keer geprobeerd je te bereiken, we hebben je voicemail ingesproken, maar je belde niet terug. Vanavond heb ik het nog geprobeerd. Weet je wat zo raar is, mijn huishoudrobot belt je en die krijgt je meteen aan de lijn. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat je ons probeert te ontwijken.'

'Echt niet Kokkie', zei Serge. 'Wat vreemd dat jullie mij niet te pakken konden krijgen, daar wil ik het fijne van weten.'

'Weet je trouwens dat Haas gokverslaafde is?', vroeg Kokkie.

'Dat is een publiek geheim', antwoordde Serge. 'Maar hoe ben je daar zo snel achter gekomen?'

'Ik heb je een boel te vertellen', zei Kokkie. 'Maar ik vertel het je liever persoonlijk. Kunnen we ergens afspreken?'

'Kom naar de bioscoop, koop een kaartje voor de voorstelling van elf uur en ga op de achterste rij zitten. Ik zie je daar.'

Serge hing op. Droid knipperde met zijn lampjes. 'Anders nog iets?', vroeg het robotje.

'Nee hoor, dank je. Ik ga nog even weg', zei Kokkie.

Kokkie zat in de helicar. 'Wat een gedoe met die foon', mopperde ze. 'Je kan geen stap zetten zonder dat ding te gebruiken. Eens even kijken wat de code voor de bioscoop is.'

Ze toetste de code in en vloog naar de bioscoop. Toen de helicar zichzelf geparkeerd had, stapte ze uit en kocht ze een kaartje voor de voorstelling van elf uur. Zoals afgesproken ging ze op de achterste rij zitten. De film begon, maar Serge was er nog steeds niet. 'Natuurlijk niet', dacht ze. 'Het zit de hele dag al tegen, waarom zou het nu wél goed gaan.'

Inmiddels was het half twaalf geworden. 'Waar blijft ie toch', dacht Kokkie. 'Straks komt hij niet en dan heb ik voor niets naar zo'n slechte film zitten kijken.'

'Hoi Kokkie', fluisterde een stem.

Kokkie schrok.

'Niet schrikken, ik ben het. Sorry dat ik zo laat ben, maar ik moest onverwachts iets afhandelen. Kom we gaan.'

Opgelucht haalde Kokkie adem. Ze stond op en ging met Serge mee.

'Deze kant op', zei Serge. 'De eigenaar van de bioscoop is een vriend van me. We mogen gebruik maken van zijn kantoor.'

'We zijn er', zei Serge. Hij deed de deur van de directiekamer open en ging achter het bureau zitten.

'Neem plaats Kokkie. Wat kan ik voor je doen?'

Kokkie ging zitten en schraapte haar keel. 'Heb je een beetje water?', vroeg ze. 'Het is nogal een lang verhaal.'

Serge knikte. Hij stond op, schonk twee glazen water in, gaf er één aan Kokkie en ging weer zitten.

Kokkie haalde diep adem en begon te vertellen. Serge luisterde aandachtig, zonder haar in de rede te vallen.

'Haas is ernstig gokverslaafd', eindigde ze haar verhaal. 'En dat lijkt mij niet goed voor een hoofdagent. Zoiets werkt corruptie in de hand. Ik snap niet, dat Jim hem onze persoonlijke lijfwacht heeft gemaakt. Zodra hij een goktafel ziet, is hij van de wereld.'

Ze nam een flinke slok water. Serge staarde nadenkend voor zich uit. Hij stond op en begon te ijsberen. Hij ging weer in zijn stoel zitten en keek Kokkie aan.

'Kokkie', zei hij, 'er is iets dat jullie moeten weten. Bij onze eerste ontmoeting, vroeg Wifi mij of ik Ham Burger kende. Ik kende hem niet, maar omdat Wifi naar hem vroeg heb ik hem opgezocht in het systeem. Ik kwam er achter dat hij is verdwenen in het Casino en dat ze maar heel kort naar hem hebben gezocht. Meer informatie kon ik niet vinden en dat vind ik raar. Een verdwijning is een ernstige zaak en normaal gesproken wordt het onderzoek niet gestaakt voordat de onderste steen boven is. Het onderzoek werd geleid door Haas in opdracht van Jim. Behalve Haas mocht niemand aan de zaak werken en Haas heeft het onderzoek al na twee dagen gesloten. Het dossier dat hij heeft aangelegd is topgeheim en ik ben niet hoog genoeg in rang om het in te kunnen zien. Haas is de enige die dat kan. En er is nog iets dat ik raar vind. Jullie kunnen mij niet bellen met je foon, maar jullie huishoudrobot wel. Kennelijk wil iemand verhinderen dat wij contact met elkaar hebben. Na jouw telefoontje ben ik op onderzoek uitgegaan en heb ik nog meer vreemde ontdekkingen gedaan. Haas als lijfwacht! Iedereen weet hoe het met hem is gesteld. Beschermd worden door Haas is levensgevaarlijk. Zodra hij een goktafel ziet, is hij alles om zich heen vergeten. Ik ga dit uitzoeken Kokkie, hier heb je een andere telefoon. Laten we even kijken of je mij er mee kan bellen.'

Kokkie toetste Serges code in. De telefoon ging over.

'Probeer mij nu eens met je andere telefoon te bellen.'

Kokkie toetste de code in, maar nu bleef het stil.

'Zie je wel', zei Serge. 'Dat dacht ik al. In geval van nood gebruik je de telefoon, die ik je zojuist heb gegeven. Morgen spreken we weer af. Hopelijk ben ik dan wat wijzer geworden. Neem de hoofdfilm van acht uur en ga weer op de achterste rij zitten. Ik ga via de achterkant van het gebouw naar buiten. Jij via de voorkant. Vertrek ongeveer tien minuten na mij. Tot morgen Kokkie!'

Serge verliet het kantoor. Kokkie wachtte iets langer dan tien minuten. Ze liep naar buiten en stapte in haar helicar. 'Ik heb een boel aan Wifi te vertellen', dacht ze. 'Zou hij al terug zijn?'

Wifi was de hele avond druk bezig met het bestand. Wat hij ook probeerde, het lukte hem niet om het bestand te openen. Hij wilde het bijna opgeven, toen hij ineens een idee kreeg.

'Zou Ham expres een ander password hebben gebruikt?', dacht hij. 'Stel dat hij dat heeft gedaan, waarom dan? Wat voor password zou Ham zelf bedenken?'

Er werd op zijn deur geklopt, maar hij was zo diep aan het nadenken dat hij het niet hoorde. Hij schonk nog een kopje thee in en ineens wist hij het. Ham was verdwenen in het Casino. Waarschijnlijk omdat hij iets belangrijks te weten was gekomen in- of over het Casino. Wifi typte "casino" in. Er gebeurde niets. Hij gaf het niet op en probeerde "Casino". Weer gebeurde er niets.

'Laatste kans, als dit ook niet werkt moet ik er maar eens een nachtje over gaan slapen.'

Hij typte de letters "CASINO" in... Het was gelukt! Hij kon wel schreeuwen van blijdschap.

'Zie je wel! Ik wist het!', riep hij en hij maakte een rondedansje door de kamer. Snel schonk hij nog een kopje worteltjesteethee in en begon te lezen.

'Dit is nog gekker dan de situatie in Fur', mompelde hij. 'Illegale worteltjeshandel, een gokverslaafde hoofdagent. Een gokverslaafde hoofdagent? Dat moet Haas zijn!' Geschrokken sprong hij uit zijn stoel. 'Kokkie is met Haas naar het Casino. Ze is in gevaar! Ik lees straks wel verder. Ik moet direct naar Kokkie toe.'

Wifi rende door de gangen, naar de helicar. De helicar was weg! Wifi probeerde één van de andere helicans met zijn foon te openen, maar geen van de deuren ging open. Radeloos rende Wifi terug naar zijn appartement. 'Ik bel wel een Taxi', dacht hij. Hij wilde de reserveer app starten, maar zijn foon deed het niet. 'Vergeten op te laden', schoot het door hem heen. 'O wat een fout idee om niet met Kokkie mee te gaan. Wat kan ik doen? Misschien kan ik mijn laptop gebruiken om een Taxi te

bestellen.' Wifi liep naar zijn bureau en wilde achter zijn laptop gaan zitten, maar zijn laptop was weg. 'Dat kan niet', brulde hij. 'Waar is mijn laptop!' Tegen beter weten in zocht hij nog even verder, maar zijn laptop was weg. 'De TV. Misschien kan ik iets regelen met de TV', dacht Wifi paniekerig. Hij deed de TV aan en scrolde door het menu. Opgelucht haalde hij adem. Het was mogelijk om met de TV een taxi te bestellen. Hij haalde zijn foon van de snellader en nam de lift naar beneden. De Taxi stond al voor hem klaar. 'Snel, naar het Casino!', commandeerde Wifi.

Het was overvol in het Casino. Wifi kon zich bijna niet bewegen. Behalve vol, was het er ook lawaaiig en rokerig. 'Helemaal niets voor mij', dacht Wifi. 'Vol, druk, lawaai, rook. Hoe kan ik Kokkie ooit vinden in die drukte?' Hij had een idee. 'Als Haas gokverslaafd is, dan moeten ze hem wel kennen. Ik vraag gewoon naar Haas en als ik weet waar hij is, dan weet ik ook waar Kokkie is.' Wifi liep naar de bar. 'Kunt u mij ook vertellen waar ik Haas kan vinden?', vroeg hij aan de barkeeper. De barkeeper lachte. 'Ja hoor, ik kan je vertellen waar hij is, maar waarschijnlijk is hij niet aanspreekbaar. Hij is weer eens zwaar aan het verliezen. Je vindt hem in het midden op de drukste plek van het Casino.'

Wifi bedankte de barkeeper en worstelde zich door de menigte. Na veel moeite, kwam hij eindelijk bij de tafel aan. Haas zat aan de andere kant. 'Haas!', riep hij. Haas hoorde hem niet. Met een koortsachtige blik volgde Haas de ronddraaiende roulette. Hij had een enorme berg fiches ingezet. 'Alles op Oranje', brulde hij.

Het balletje stuiterde. De roulette bewoog steeds langzamer. Zachtjes tikte het balletje heen en weer. Even leek het in een oranje vakje te gaan, maar het balletje hupte een klein stukje verder en landde toch op groen.

'Alles op Oranje', brulde Haas weer.

Wifi had zich inmiddels naar Haas toegeworsteld. 'Zou je niet eens stoppen', vroeg hij bezorgd.

'Bemoei je er niet mee!', snauwde Haas.

'Best, dan moet je het zelf maar weten', zei Wifi gepikeerd. 'maar vertel me in ieder geval waar Kokkie is!'

'Geen idee', antwoordde Haas. 'Laat me met rust, ik moet mijn verlies goedmaken. We zijn met mijn helicar, dus ze zal hier nog wel ergens rondlopen. ALLES OP ORANJE'.

Zonder iets te zeggen liep Wifi weg. 'Hier gaat hij meer van horen', mompelde hij boos. 'Hij weet niet waar Kokkie is en Jim heeft hem nota bene aangesteld als lijfwacht. Het moet niet veel gekker worden.'

Na een tijdje naar Kokkie gezocht te hebben, besloot hij een drankje te bestellen. Hij ging aan de bar zitten. 'Mag ik een worteltjesthee?', vroeg hij.

De barkeeper keek hem verbaasd aan. 'Is dit een nieuwe trend of zo? U bent het tweede konijn, dat vanavond worteltjesthee bestelt.'

'O ja?', vroeg Wifi. 'Wie heeft er dan nog meer om gevraagd?'

'Een chique dames konijn. Ik ken haar niet, ze is nieuw. We hebben geen worteltjesthee, dus heb ik haar een glas worteltjeswodka gegeven. Wilt u misschien ook een worteltjeswodka?'

Wifi schudde zijn hoofd. 'Nee, doe mij maar een glas bubbeltjeswater. Heeft u gezien waar ze naar toe is gegaan?'

'Nee. Daar is het veel te druk voor.'

Wifi dronk zijn drankje op en keek nog even rond. 'Misschien heeft ze een andere manier bedacht om thuis te komen', dacht hij. 'De helicar was weg en Droid heb ik ook niet meer gezien. Het zou me niets verbazen als ze Droid heeft gevraagd om haar op te halen.'

Hij ging het Casino uit, liep naar de Taxistandplaats en nam plaats in de voorste Taxi.

'Mag ik uw code?', vroeg de taxichauffeur beleefd.

Wifi gaf hem de code. De chauffeur keek verbaasd.

'Het gebeurt niet vaak dat ik zo'n chique klant heb', zei hij. 'Een ritje naar het penthouse van de koning. Als mijn vrouw dat hoort!'

De Taxichauffeur bleef maar ratelen. 'Zal ik u boven afzetten meneer', vroeg hij, toen ze aangekomen waren.

'Nee hoor, dank u wel', zei Wifi.

Hij stapte uit en ging naar boven. Bovengekomen klopte hij op Kokkies deur. Hij klopte nog eens, maar het bleef stil. Ongerust ging hij naar zijn kamer. Waar kon ze toch zijn?

Het eerste dat hem opviel toen hij binnenkwam, was zijn nieuwe bureau. Tijdens zijn afwezigheid was zijn bureau vervangen en nu stond er net zo'n bureau als dat van Jim, alleen iets kleiner. Ondanks dat hij zich ongerust maakte over Kokkie, was hij toch nieuwsgierig. Hij ging in de zachte bureaustoel zitten en probeerde de grote tablet uit.

'Helaas geen ingang voor mijn USB-stick', dacht hij. 'Dan maar proberen om het bestand opnieuw te vinden.'

'Wifi', klonk het. 'Doe eens open!'

'Kokkie', dacht Wifi opgelucht. 'Gelukkig, ze is veilig terug.' Hij deed de deur open en liet Kokkie

binnen.

'Wat ben ik blij dat ik je zie!', zei Wifi. 'Ik heb me zo ongerust gemaakt.' Hij vertelde Kokkie wat er was gebeurd. 'En mijn laptop is weg', besloot hij zijn verhaal.

'Je hebt toch wel een kopie gemaakt van het bestand?', vroeg ze.

Wifi knikte. 'Ja, maar we kunnen het niet lezen. We hebben geen computer meer en het reuzetablet heeft geen USB ingang.'

'Wie weet heeft Serge een oplossing', opperde Kokkie. 'Zal ik je vertellen hoe mijn avond is geweest?' Zonder op zijn antwoord te wachten deed ze haar verhaal. 'En morgen ga ik weer naar Serge toe. Je kan niet mee, dat valt te veel op. Trouwens, wat jammer dat je niet gewoon bent blijven lezen, maar ja, daar is nu toch niets meer aan te doen. Wat lief dat je zo bezorgd om me was.'

Wifi bloosde een beetje. 'Ach', zei hij verlegen, 'jij had je ook zorgen om mij gemaakt'.

Kokkie lachte. 'Laten we maar gaan slapen', zei ze. 'Ik heb zo'n idee dat het morgen een lange dag gaat worden.'

In het Casino werd Haas van de speeltafel gehaald. 'Laat me met rust', brulde hij. 'Jullie moeten mij de kans geven om mijn verlies terug te winnen! Ik kan nu niet stoppen, dan ben ik alles kwijt!'

'Het is klaar Haas', zei het konijn dat de opdracht had gegeven om Haas van de speeltafel te halen. 'Je hebt je kredietlimiet overschreden.'

'Verhoog het dan! Alsjeblieft!', smeekte Haas.

'Je weet dat ik dat niet kan doen, daar ben ik niet toe bevoegd', zei het konijn kil. 'Er is er maar één die daar toestemming voor kan geven en ik weet niet of hij je vanavond kan ontvangen.'

'Probeer het dan voor me, alsjeblieft', jammerde Haas.

'Ga naar de bar en neem een drankje', beval het konijn. 'Ik ga kijken of ik de baas kan spreken.'

Het konijn stapte in de lift en ging naar de bovenste etage. Hij stapte uit en klopte op een chique deur. 'Binnen.'

Het konijn stapte het kantoor in en deed de deur weer dicht. 'Het is gelukt baas', zei het konijn. 'Haas heeft zijn kredietlimiet overschreden.'

'Mooi. Dan is hij klaar voor zijn klus. Ga hem maar halen, Glitch.'

9 De klus van Haas

Haas nipte van zijn drankje. Het koortsachtige was uit zijn ogen verdwenen en had plaatsgemaakt voor een doffe blik. Glitch liep naar hem toe.

'Je hebt geluk, de baas kan je ontvangen. Loop maar met me mee.'

Somber stond Haas op. Hij liep mee en stapte in de lift. Glitch klopte op de chique deur.

'Binnen', zei een stem.

Glitch liet Haas naar binnen en ging weg. Haas keek nerveus naar de achterkant van de grote leren stoel. De stoel draaide langzaam naar Haas toe.

'Zo, bèn je daar weer', zei Jim. 'Ik begrijp dat je voor de tweede keer door je kredietlimiet heen bent. Ben je vergeten wat je hebt moeten doen voor je vórige kredietverhoging?'

Haas schudde zijn hoofd. 'Nee', zei hij zachtjes.

'Dan weet je waarschijnlijk al wat ik je ga vragen', ging Jim verder.

Haas knikte somber. 'Het heeft zeker met Wifi en Kokkie te maken hè', zei hij.

'Inderdaad', grijnste Jim vals. 'Die twee zijn veel te nieuwsgierig. Weet je dat het Wifi is gelukt om het logboek van Ham Burger te vinden en te openen? Het had niet veel gescheeld of hij had het helemaal gelezen. Het is dat zijn bezorgdheid voor Kokkie hem er van weerhield om door te lezen, anders wisten ze nu precies wat er hier speelt.'

'Maar Kokkie vormt toch geen gevaar', stribbelde Haas voorzichtig tegen.

'Kokkie vormt wel degelijk een gevaar', snauwde Jim. 'Ze is gisteravond laat naar de bioscoop gegaan en dat terwijl ze een home cinema set op haar kamer heeft, waar ze het complete aanbod van Nijnflix op kan bekijken. Voordat je haar laat verdwijnen wil ik weten waarom ze daar is geweest en met wie ze heeft gesproken.'

Haas knikte begrijpend. 'Komt in orde baas', zei hij.

'Mooi', zei Jim. 'En dan nu je kredietlimiet. Wat heb je in gedachten?'

Haas dacht na. 'Eigenlijk wil ik geen kredietlimiet verhoging', antwoordde hij. 'Ik wil dat je mijn schulden kwijtscheldt. Ik wil stoppen met gokken. Dit kan zo niet doorgaan.'

Jim lachte vals. 'Jij stoppen met gokken?', zei hij smalend. 'Wacht even. Dan laat ik je zien wat er op het ogenblik aan jouw favoriete speeltafel gebeurt.'

De beelden van de webcam lieten een opzichtig konijn zien. Hij zat op de stoel van Haas en had een grote hoeveelheid fiches voor zich.

'Alles op oranje', riep het konijn. Het balletje ging rollen. Even leek het in een groen vakje terecht te

komen, maar het landde toch op oranje. Een grote stapel fiches werd naar het konijn toegeschoven. 'Alles op oranje', riep het opzichtige konijn weer.

De spanning aan de roulettetafel was te snijden. De schijf draaide steeds langzamer.. Het balletje hupte.. Groen! Nee toch niet. Het balletje hupte nog één keer en viel in een oranje vakje! De omstanders juichten. De winnaar werd gefeliciteerd en een enorme berg fiches werd naar hem toegeschoven.

Jim schakelde de webcam uit en keek naar Haas. 'En Haas', zei hij. 'Wat wordt het? Kwijtschelding of kredietverhoging?'

'Kredietverhoging', antwoordde Haas, met dezelfde koortsachtige blik in zijn ogen als een uurtje geleden. 'Als hij kan winnen, kan ik het ook. Geef mij een kredietverhoging. Dan kan ik mijn verlies terugwinnen.'

'Zo ken ik je weer Haas', zei Jim. 'Ik ga het voor je in orde maken. Zodra Wifi en Kokkie zijn verdwenen mag je weer spelen.'

'Maar...!', sputterde Haas tegen.

'Geen gemaar', snauwde Jim. 'Eerst je klus, dan spelen. Eruit!'

Haas verliet het kantoor. Hij voelde zich ellendig. 'Ik heb hulp nodig', dacht hij. 'Zo kan ik toch niet doorgaan. Een hoofdagent die smerige zaakjes opknapt voor een crimineel. Als ik thuiskom ga ik hulp zoeken om van mijn verslaving af te komen. Ik wil Kokkie en Wifi helemaal niet laten verdwijnen, maar ik heb geen keuze. Zolang ik gokverslaafd ben moet ik naar Jim's pijpen dansen en daar voel ik me steeds rotter onder.'

Somber stapte hij in zijn helicar en vloog naar huis. Thuisgekomen schonk hij zich een glas worteltjeswodka in. Hij goot de inhoud van het glas in één keer naar binnen en schonk nog een drankje in. Na het derde glas voelde hij zich iets beter. Hij ging aan tafel zitten en dacht na. Hij besloot eerst Wifi te laten verdwijnen. Wifi was het makkelijkste slachtoffer. Kokkie moest nog ondervraagd worden en dat maakte de situatie ingewikkelder. Haas werkte de hele nacht door. Het werd al licht toen hij klaar was.

'Ik ga slapen', zei hij tegen zichzelf. 'Deze klus vereist een helder en uitgeslapen hoofd.'

Het duurde niet lang voordat hij sliep. Hij droomde dat hij won. Grote bergen fiches werden naar hem toegeschoven, zoveel fiches, dat hij er onder bedolven werd....

10 Waar is Wifi?

Kokkie en Wifi zaten aan het ontbijt. Ze starden slaperig voor zich uit en waren een beetje stil. Het programma "Ontbijt TV" stond zachtjes aan en Kokkie schonk een kopje worteltjeskoffie in. Ze hield meer van thee, maar na zo'n lange nacht had ze worteltjeskoffie nodig om wakker te worden.

'Wat zullen we doen vandaag, Wi?', vroeg ze.

Wifi haalde zijn schouders op. 'Geen idee', antwoordde hij. 'Eigenlijk hoop ik dat we Greg kunnen spreken. Zullen we Jim bellen? Dan vragen we of we naar Greg kunnen en dan vertellen we meteen, wat we gisteravond hebben meegemaakt.'

'Goed plan', zei Kokkie, 'Maar ik heb Serge beloofd om onze ontmoetingen geheim te houden, dus over Serge moeten we niets zeggen.'

Wifi keek bezorgd. 'Wat nou als Serge niet te vertrouwen is? Straks is hij degene die Ham heeft laten verdwijnen. Alles wat we weten over Ham hebben we van hem gehoord. Hij kent Blur op zijn duimpje en hij kan ons makkelijk laten verdwijnen. Wat Haas betreft... Het feit dat hij gokverslaafd is, wil nog niet zeggen dat hij onbetrouwbaar is. Hoofdagent wordt je niet zomaar, dat moet je verdienen.'

'Konijnen veranderen, Wi', zei Kokkie. 'Het kan best zijn dat hij een goeie hoofdagent is geweest, totdat hij gokverslaafd werd. Ik vertrouw Serge. Hij had mij gisteren in de bioscoop makkelijk kunnen laten verdwijnen. En waarom zou hij mij een telefoon geven, waarmee ik hem kan bellen in tijd van nood?'

'Mag ik die foon eens zien?', vroeg Wifi.

'Ja hoor', zei Kokkie. 'Kijk maar.'

'Interessant, zei Wifi, nadat hij de instellingen van de foon had bekeken.

'Wat is er interessant?', wilde Kokkie weten.

'Deze foon heeft dezelfde functionaliteit als de foons die we in Ur gebruiken. Kijk maar.'

'Je hebt gelijk', zei Kokkie verbaasd. 'De icoontjes op de foon van Serge zien er hetzelfde uit als de icoontjes op onze Ur-foon en het lijkt wel of de foons uit Blur alleen maar wifi hebben. Het satelliet icoontje ontbreekt. Klopt dat?'

Wifi knikte. 'De foons uit Blur zijn helemaal afhankelijk van het Bluriaanse netwerk. Ik zou er graag achter komen wie dat netwerk beheert, nu Ham er niet meer is. Wist ik maar een manier om dat bestand te lezen! Heb jij een idee Kokkie?'

Kokkie schudde haar hoofd. 'Nee', zei ze. 'Maar laten we eerst maar eens aan Jim vragen of we naar Greg kunnen. Ik heb zo'n idee dat Greg ons een heleboel kan vertellen. Zal ik je iets gek vertellen? Ik

vertrouw Jim niet. Mijn vacht kriebelt als ik naar hem kijk. Trouwens, ik moet je nog wat vertellen. Toen ik in het Casino op Droid aan het wachten was, hoorde ik twee konijnen praten over Lola. Ze vonden het vreemd dat ze haar al een tijd niet meer hadden gezien en ze vroegen zich af of Jim haar misschien had gedumpt.'

'Vreemd hoor', zei Wifi. 'Weet je zeker dat ze het over Lola Volante hadden? Per slot van rekening is Lola een veel voorkomende naam. Als ze het over Lola Volante hadden, zou Jim haar toch moeten missen? Waarom heeft hij dan nog geen actie ondernomen om haar te bevrijden?'

'Wie het weet mag het zeggen', antwoordde Kokkie. 'Laten we eerst maar eens proberen om een afspraak met Jim te maken.'

Ze pakte haar foon en belde hem op. De telefoon ging over, maar dit keer nam Jim niet op en kwam ze in zijn voicemail terecht.

'Hallo Jim, met Kokkie. Kunnen we je vandaag even spreken? We horen graag van je. Groeten van Wifi en van mij.' Ze verbrak de verbinding en keek Wifi aan. 'Weet je wat, laten we gewoon gezellig de stad in gaan. Misschien hebben ze wel een electronicawinkel en weten ze in de winkel een manier om je usb-stick uit te lezen. Laten we meteen gaan.'

'Is dat nou wel verstandig, het penthouse verlaten zonder bewaking?', vroeg Wifi ernstig.

Kokkie lachte. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je een angsthaas bent hè?', plaagde ze. 'Bovendien stelt de bewaking in Blur niet zoveel voor en we lopen heus niet in zeven sloten tegelijk. Kom op. Ik ben nieuwsgierig en je weet hoe ik dan ben. Niets houdt mij tegen! Kom op Wifi!'

Zuchtend stond Wifi op. 'Goed, jij je zin', zei hij mopperend. 'Maar het bevalt me niets.'

Na enig zoeken had Kokkie de code van een grote electronica winkel gevonden. Wifi had de code ingetypt en nu waren ze onderweg. Overdag was het een stuk rustiger in de lucht en ze genoten van het uitzicht. Na nog even getankt te hebben, landde de helicar voor de winkel. Ze stapten uit en gingen naar binnen. Nieuwsgierig keken ze rond.

'Kijk, een restaurantje', wees Kokkie. 'Zullen we een kopje worteltjesthee met wat lekkers nemen?'

'Kokkie, we hebben net ontbeten', zei Wifi verwijtend.

'Je hebt gelijk', zei Kokkie. 'Laten we maar niets eten, maar ik wil wél een kopje worteltjesthee.' Ze gingen het restaurantje binnen en een vriendelijke ober kwam naar ze toe.

'Twee worteltjesthee graag', bestelde Wifi.

De ober keek hem verbaasd aan. 'Worteltjesthee?', vroeg hij. 'Dat hebben we hier niet. Kan ik u

misschien een glaasje bubbeltjeswater brengen?'

Kokkie en Wifi schudden hun hoofd. 'Nee dank u, daar is het nog een beetje te vroeg voor. We hebben net ontbeten. Heeft u misschien worteltjeskoffie?'

'Ik ga het even voor u vragen', zei de ober beleefd.

Even later kwam hij terug met twee dampende kopjes worteltjesthee.

'Uit eigen voorraad', fluisterde hij. 'Ik hou ook niet van bubbeltjeswater na het ontbijt. 's-Avonds vind ik een glaasje wel lekker, maar overdag word je er zo slaperig van.'

Kokkie en Wifi bedankten de ober. 'Mogen we meteen afrekenen?', vroeg Wifi.

'Niet nodig. Rondje van de zaak', zei de ober met een knipoog. 'Tot de volgende keer!'

Ze bedankten hem vriendelijk en na het kopje thee, gingen ze de winkel in.

'Wat een grote winkel!', zei Kokkie. 'Als we hier niets kunnen vinden om jouw USB-stick uit te lezen, vinden we het nergens.'

Ze zochten een flinke tijd en wilden het eigenlijk al opgegeven, toen Kokkie vlak bij de uitgang een grabbelrek zag.

'We kunnen daar nog even kijken', stelde ze voor.

Wifi had eigenlijk geen zin meer, maar hij liep toch achter Kokkie aan. Even later veranderde zijn sombere blik in een opgewekte glimlach.

'Dit zou wel eens iets kunnen zijn', zei hij, een kabeltje omhoog houdend. 'De ene kant kan ik aansluiten op de interactieve TV en aan de andere kant kan ik mijn USB stick aansluiten. We nemen het mee.'

Er stond een flinke rij bij de kassa, maar ze waren snel aan de beurt. Het kassakonijn scande de kabel en vroeg Wifi zijn foon voor de kaartlezer te houden. De kaartlezer piepte en er verscheen een rode balk op het scherm.

'Wat is er?', vroeg Wifi.

'U bent niet bevoegd om electronica te kopen', zei het konijn. 'Het spijt me, maar ik kan u niet helpen. Loopt u maar door. Volgende graag.'

'Wacht even', zei Kokkie. 'Ik reken wel af.'

Ze hield haar telefoon voor de kaartlezer, maar ook Kokkie mocht geen electronica kopen.

'Het spijt me', zei het konijn weer. 'Volgende graag'.

Verbouwereerd liepen Kokkie en Wifi door. 'Ik begrijp er niets van', zei Wifi.

'Ik ook niet', zei Kokkie. 'Ik vertel het vanavond aan Serge. Misschien kan hij dat kabeltje voor ons kopen. Laten we maar naar huis gaan.'

Jim liet niets van zich horen. Ze probeerden hem nog een keer te bellen, maar kwamen wéér in zijn voicemail terecht. Ondanks alles verveelden ze zich niet. Wifi was druk bezig met zijn bureau tablet en Kokkie had een ebook gedownload. Zo nu en dan kwam Droid binnen met een kopje worteltjesthee en toen het avond werd bestelden ze een lekkere maaltijd. Na het eten knapte Kokkie zich op en ging ze in de helicar naar Serge.

Ze was al een tijdje weg, toen er op Wifi's deur werd geklopt. Het was Haas.

'Mag ik binnenkomen?', vroeg hij.

Wifi bleef voor de deur staan en keek Haas boos aan. 'Waarom', vroeg hij. 'Je hebt je gisteren heel erg slecht gedragen. Eigenlijk wil ik niet meer met jou praten.'

'Dat begrijp ik', antwoordde Haas. 'Daarom ben ik hier. Ik ben gekomen om mijn excuses aan te bieden. Ik heb mij schandelijk gedragen en het spijt me oprecht.'

'Nou, vooruit dan maar', zei Wifi iets vriendelijker. 'Kom maar even binnen. Kokkie is er niet. Ze is naar de bioscoop. Ze is dol op film. Ik ben thuis gebleven om mezelf wegwijs te maken op mijn nieuwe bureautablet. Wil je wat drinken?'

'Graag', antwoordde Haas. 'Heb je worteltjeswodka?'

'Even aan Droid vragen', zei Wifi. Hij tikt op de Droid app en even later bracht het robotje wodka voor Haas en een kopje worteltjesthee voor Wifi.

'Zou je ook eens moeten proberen', zei Wifi tegen Haas. 'Worteltjesthee is veel gezonder dan wodka'.

'Misschien een andere keer', zei Haas. Er viel een korte stilte.

'Ik heb gehoord dat je gevraagd hebt naar Hamilton Burger.'

Wifi schrok.

'Je hoeft niet te schrikken hoor', zei Haas vriendelijk. 'Je kunt me vertrouwen. Zoals je weet heb ik onderzoek gedaan naar zijn verdwijning, maar ik ben er nooit achter gekomen wat er precies is gebeurd. Het is en blijft een vreemde zaak.'

'Waarom vertel je mij dit?', vroeg Wifi wantrouwend.

'De geruchten gaan dat ze Kokkie en jou ook willen laten verdwijnen', fluisterde Haas. 'Als dat gebeurt en ik kan jullie niet vinden, word ik door niemand meer serieus genomen. Drie onopgeloste verdwijningen zou het einde betekenen van mijn carrière.' Sombor leunde Haas achterover in zijn stoel en dronk zijn drankje in één teug op.

'Hoe kunnen we je helpen?', vroeg Wifi.

'Jullie hebben een hele bijzondere NFC-chip', antwoordde Haas. 'Een VIP NFC. Zou je met mij naar

het Casino willen gaan? Er is een deur die ik niet kan openen. Alleen VIP's kunnen dat. De vorige keer is Jim met mij meegegaan. Ik heb toen niets kunnen vinden. Toch blijf ik steeds maar denken dat ik iets over het hoofd heb gezien en ik durf Jim niet te vragen of ik nog een keertje kijken mag. Als ik echt iets over het hoofd heb gezien, maakt hij iemand anders hoofdagent. Zou je met mij mee willen gaan, zodat ik daar nog eens een kijkje kan nemen?'

Wifi aarzelde geen moment. 'Natuurlijk, ik wil alles doen om er achter te komen wat er met Ham is gebeurd. Ik stuur even een berichtje naar Kokkie, dan weet ze waar ik ben.'

'Doe maar niet', zei Haas. 'Je weet niet wie dat berichtje nog meer kan lezen. Als het goed is zijn we terug voordat de film is afgelopen.'

Wifi knikte en gaf hem gelijk. Hij pakte zijn jasje van de kapstok en ging met Haas mee.

Kokkie was op weg naar Serge. Wifi had haar de USB-stick met het logboek meegegeven. Ze hoopte maar dat Serge er iets mee kon. Het was inmiddels donker geworden. De helicar landde op de parkeerplaats van de bioscoop en ze stapte uit. Ze ging naar binnen en kocht een kaartje voor de hoofdfilm van acht uur. Bij de ingang stond een vriendelijk lachend konijn. Ze liet haar kaartje zien. Het konijn scheurde een stukje van haar kaartje en gaf haar een bakje popcorn.

'Zaal 1 mevrouw, dat is die kant op.'

Kokkie liep zaal 1 in en ging zoals afgesproken op de achterste rij zitten. Ze keek eens rond. Het was erg stil in de zaal. 'Raar hoor', dacht Kokkie. Het is nog wel de hoofdfilm. Zou acht uur een vreemde tijd zijn in Blur? Misschien eten de konijnen nog. Straks besluiten ze om de film niet te vertonen.'

Kokkie schoof ongemakkelijk heen en weer. Er kwam een groepje konijnen binnen. Ze gingen in het midden van de zaal zitten. Ze waren een beetje luidruchtig, maar dat vond Kokkie niet erg. Langzaam stroomde de zaal vol en toen het licht om acht uur uitging, was de zaal goed gevuld. Kokkie had net haar popcorn op toen er iemand naast haar kwam zitten.

'Ben jij dat Serge', fluisterde ze zachtjes.

'Nee', fluisterde het konijn terug. 'Ik vind het leuk om op de achterste rij te zitten. Ben je op iemand aan het wachten? Dan schuif ik wel wat plaatsjes op.'

Net voor de hoofdfilm kwam er voor de tweede keer iemand naast Kokkie zitten. 'Ik zeg niks', dacht Kokkie. 'Straks is het wéér iemand anders.' Maar dit keer was het Serge wél en samen liepen ze naar het kantoor van de bioscoopdirecteur. Zodra Serge de deur had dichtgedaan vroeg Kokkie: 'En, ben je al wat te weten gekomen?' Serge knikte. Hij schonk twee drankjes in en ging tegenover Kokkie zitten.

'Het is een slangenkuil Kokkie', begon hij zijn verhaal. 'Ik zou willen dat ik jullie hier niet bij hoefde te betrekken, maar het kan niet anders.'

'Vertel nou!', zei Kokkie. 'Ik barst bijna van nieuwsgierigheid!'

Serge nam een slok van zijn drankje en schraapte zijn keel. 'Ik ga je nu iets vertellen, dat je echt aan niemand verder mag vertellen.'

'Toch wel aan Wifi hè?', vroeg Kokkie. 'Anders kan ik het je niet beloven hoor en ik wil het echt héél graag weten.'

Serge glimlachte. Toen keek hij weer serieus. 'Fijn dat je zo eerlijk bent Kokkie', zei hij. 'Je mag het aan Wifi vertellen. Sterker nog, je moet het hem vertellen. Net als jij verkeert hij in groot gevaar.'

Kokkie keek hem met grote ogen aan. 'Groot gevaar?', vroeg ze. 'Vertel verder! Als het zo ernstig is, moet Langhaar geïnformeerd worden. Mopper! Eerst die toestand in Fur en nu weer gedoe in Blur. Als we Jacques gaan opzoeken kunnen we beter een leger meenemen. Ik ben het zat!'

'Het plan is inderdaad om Langhaar er bij te betrekken', zei Serge. 'Kan je misschien even stil zijn?'

Dan kan ik je vertellen over onze organisatie en wat we te weten zijn gekomen.'

Kokkie keek hem verontschuldigend aan. 'Sorry', zei ze. 'Begin maar. Ik zeg niets meer totdat je uitgepraat bent.'

Serge schonk nog een drankje in, haalde diep adem en begon te vertellen.

'Het is allemaal begonnen met de verdwijning van Ham. Zoals je weet was Ham hoofd IT van Blur. Een week voor zijn verdwijning kwam hij naar het bureau. Hij had iets ontdekt en wilde onze hoofdagent spreken. Die was er niet en hij werd te woord gestaan door Haas. Precies een week later was Ham verdwenen en kregen wij de opdracht om onze hoofdagent te arresteren. Hij zou een grote hoeveelheid fiches uit het Casino hebben gestolen. Onzin, want Bill, zo heet onze hoofdagent, is goudeerlijk en heeft een hekel aan gokken. Haas daarentegen is zwaar gokverslaafd. We vertrouwden het niet en hebben Bill gewaarschuwd. Bill is ondergedoken en sindsdien is Haas hoofdagent. Weet je wat zo vreemd is? Jim is degene die Haas hoofdagent heeft gemaakt!'

'Hoe lang is dit geleden?', vroeg Kokkie.

'Iets meer dan drie weken', antwoordde Serge. 'Zoals ik jullie al eerder vertelde werd het onderzoek naar Ham's verdwijning geleid door Haas en is de zoektocht vrij snel gestaakt. Het dossier over Ham's verdwijning is topgeheim en alleen Haas, Greg en Jim mogen het inzien. Renoir heeft geprobeerd het dossier te hacken maar is er nog niet in geslaagd.'

'Renoir is toch stylist? Sinds wanneer kan een stylist een digitaal dossier hacken?', vroeg Kokkie verbaasd.

'Bill ving ongeveer twee jaar geleden per ongeluk een gesprek op en heeft zijn beste IT'er aangesteld

als geheim agent.'

'Maar waarom doet hij dan alsof hij stylist is? En wat heeft Bill gehoord?'

'Bill hoorde dat er een ruimteschip was neergestort aan de andere kant van de planeet en dat Greg en Jim zaken deden met een neergestorte ruimte reiziger. Ik vertelde jullie toch al eerder dat Greg regelmatig bezoek krijgt van een vreemd uitziend wezen? Het is een mens. Het rare is dat hij aankomt met een door Greg gestuurde helicar, maar dat hij verdwijnt in het Casino. Hij is nooit alleen, wordt zwaar bewaakt en mag met niemand praten. Wat Renoir betreft, hij heeft die vermomming gekozen omdat hij als stylist veel gesprekken op kan vangen. De konijnen die naar zijn schoonheidssalon komen voelen zich prettig bij hem en vertellen meer dan goed voor ze is. Bovendien stopt hij zendertjes in de kleding en de schoenen van zijn klanten en kan hij zo heel veel gesprekken afluisteren.'

'Heeft Renoir dat ook bij ons gedaan?', vroeg Kokkie.

Serge knikte. 'Inderdaad, maar maak je geen zorgen. Hij bewaart alleen gegevens die nuttig zijn voor het onderzoek. Persoonlijke gesprekken gooit hij meteen weg.'

'Toch vind ik het geen prettig idee', zei Kokkie.

'Dat kan ik mij voorstellen', beaamde Serge. 'Maar we hebben het gedaan om er achter te komen of we jullie kunnen vertrouwen en om jullie te beschermen.'

'Beschermen?', vroeg Kokkie pinnig. 'Hoezo beschermen?'

'Wij weten altijd waar jullie zijn', antwoordde Serge. 'Het is niet te hopen, maar mochten jullie verdwijnen, dan weten we jullie weer op te sporen door de zendertjes in jullie schoenen.'

Kokkie keek naar haar schoenen. 'Waar zitten die zendertjes dan?', vroeg ze.

'In de hak. Geef je schoen maar.'

Kokkie trok een schoen uit en gaf de schoen aan Serge. Serge pakte een plastic onderzettertje en wrikte een beetje heen en weer in de gleuf van de hak.

'Niet te geloven', zei Kokkie, nieuwsgierig bekeek ze de binnenkant van haar hak. 'En dit zorgt er voor dat jullie weten waar wij zijn? Hoe zit het dan met de foons die we gekregen hebben. Je kan in Blur niets doen zonder foon. Dat betekent dat alle handelingen, die we met de foon doen, vastgelegd worden. Waarom hebben we dan zendertjes in onze schoenen?'

'Foons worden gestolen', antwoordde Serge. 'Vooral als je uit eten gaat moet je erg oppassen. Als een ober om je foon vraagt, geef hem dan nooit af, maar sta er op dat je de foon zelf voor de lezer houdt.'

Kokkie keek hem met open mond aan. 'Dat is precies wat er gebeurde in "Het blauwe Konijn!", riep ze uit. 'De ober wilde onze foons meenemen, maar Wifi vertrouwde hem niet en toen hebben we zelf onze foons voor de lezer gehouden.'

'Heel verstandig', zei Serge. 'Het Blauwe Konijn heeft trouwens niet zo'n goeie reputatie, maar dat konden jullie ook niet weten. Ik raad jullie aan geen gelegenheden te bezoeken die niet op de codelijst staan.'

'Bedoel je de codelijst die wij van jou hebben gekregen?', vroeg Kokkie.

'Juist ja, die', antwoordde Serge. 'Online kan je iedere code naar iedere bestemming vinden, maar ik heb voor jullie een lijst gemaakt met veilige gelegenheden, omdat jullie Blur niet goed kennen. De meesten van ons weten waar je beter niet kunt komen, maar jullie zijn hier nieuw.'

Kokkie zei een hele tijd niets. Ze dacht na. Na een poosje zei ze: 'Als ik alles even samenvat, dan weet ik nu dat we worden afgeluisterd, dat we niet naar gelegenheden moeten gaan die niet op jouw lijst staan, dat Renoir geheim agent is, dat hoofdagent Bill is ondergedoken, dat Haas niet te vertrouwen is en dat Jim en Greg contact hebben met een mens, die van de onderkant van onze planeet komt. Ik mis nog een ding. Als Jim en Greg handelen, waar betalen ze dan mee?'

'Met worteltjes', antwoordde Serge.

'Maar dat mag toch helemaal niet!', riep Kokkie verschrikt uit. 'Dat is voedsel! Straks is er een voedseltekort!' Ze schrok. 'Je gaat me toch niet vertellen dat de hongersnood van drie jaar geleden en de mislukte oogst van dit jaar zijn veroorzaakt door de handel van Greg en Jim met die ruimtereiziger?'

'Ik ben bang van wel Kokkie', zei Serge. 'Er zijn sterke aanwijzingen dat Greg en Jim zich schuldig maken aan illegale worteltjeshandel. De zaken worden gedaan in het Casino en in Greg's penthouse.'

'Dat moet Langhaar weten', zei Kokkie. 'We moeten terug naar Ur. Kan je ons helpen, Serge?'

'Renoir is bezig om een vluchtroute voor jullie te maken', zei Serge. 'Ga naar huis en vertel Wifi wat er speelt. Zodra we kunnen vertrekken haal ik jullie op. Ik ga met jullie mee. Pas goed op jezelf en tot gauw!'

Net als de vorige keer vertrok Serge via de achterkant van de bioscoop en Kokkie via de voorkant. De helicar vloog naar haar toe en ze stapte in. Het voertuigje steeg op. Hoog in de lucht keek ze uit het raam. De lichtjes zagen er helemaal niet meer aantrekkelijk uit. 'Alles wordt hier betaald over de ruggen van hongerige konijnen', dacht ze. 'Ik ben benieuwd wat Langhaar hier aan kan doen. Hoe kunnen we dit ooit stoppen?' Ze wist het niet en keek mistroostig uit het raam.

Thuisgekomen liep ze meteen naar Wifi's kamer. Ze klopte op zijn deur, maar hij antwoordde niet. 'Mopper', dacht ze. 'Wat nu weer!' Ze klopte nog een paar keer en riep zijn naam. Er kwam geen

reactie. Ongerust ging ze naar haar eigen kamer.

'Misschien heeft hij een briefje achtergelaten', dacht ze hoopvol. Ze keek op de grond bij haar voordeur, maar er lag niets. 'Ik begrijp het niet, normaal vertelt hij altijd waar hij naar toe gaat. Misschien weet Droid waar hij is.' Ze pakte haar telefoon en tikte op de Droid app. De deur ging open. Het was Haas.

Kokkie voelde haar benen slap worden. Haar mond voelde droog en ze kon geen woord uitbrengen. 'Hallo Kokkie', zei Haas. 'Sorry dat ik gisteren zo ongezellig was in het Casino. Ik wil het graag goed maken. Wil je nog een keertje met mij mee? Ik beloof je dat ik mij gezelliger zal gedragen.'

Kokkie raapte zichzelf bij elkaar en zei flink: 'Nee Haas, ik wil niet met je mee. Eén verknalde avond is genoeg. Ga zelf maar naar het Casino. Mij zie je daar niet meer.'

'Weet je het zeker Kokkie?', vroeg Haas, terwijl hij langzaam op haar toe kwam lopen. 'Ik wil echt héél graag dat je met me mee gaat.'

'Heel zeker!', zei Kokkie. Ze was bang, maar ze liet het niet merken. 'Ga weg! Ik wil je niet meer zien!'

'Dat is heel erg jammer Kokkie, heel erg jammer', zei Haas op zachte dreigende toon. 'Dan dwing je mij helaas om geweld te gebruiken. Ik houd niet van geweld en al helemaal niet van geweld in combinatie met een knappe dame, maar je laat me geen keus.'

Hij stapte op Kokkie af en greep haar bij haar arm. 'Laat me los engerd!', riep Kokkie. 'Wat bezielt je! Ga zelf naar het Casino!'

Plotseling ging het licht uit. Kokkie hoorde een enorme klap. Toen het licht weer aan ging, lag Haas bewusteloos op de grond. Droid stond naast hem. Het robotje had een kaarsenkandelaar in zijn handen.

'Goed zo Droid', zei Kokkie. 'Dat zal hem leren!' Ze doorzocht de zakken van Haas en haalde er een paar handboeien uit. Ze deed de handboeien om de polsen van Haas en samen met Droid tilde ze hem op de bank. Haas kwam kreunend bij. Droid gaf hem nóg een lel met de kaarsenkandelaar.

'Heb jij touw?', vroeg het robotje aan Kokkie. Kokkie schudde haar hoofd. Het robotje gaf haar de kandelaar.

'Als hij bijkomt gewoon weer slaan hoor', zei het. 'Ik ben even touw halen.'

Droid kwam terug met een flink stuk touw en bond Haas stevig vast.

'Zo! Die neemt jou vanavond niet mee naar het Casino. Anders nog iets?', vroeg Droid.

'Weet jij waar Wifi is?', vroeg Kokkie.

'Ja, die is naar het Casino. Haas heeft hem meegenomen. Anders nog iets?', vroeg het robotje.

'Nee Droid, dank voor je hulp, maar ik het red het nu wel. Als ik je nodig heb, roep ik je weer. Wacht even, heb je iets om Haas weer bij te brengen?'

Droid ging weg en kwam even later terug met een enorme fles bubbeltjeswater. Het robotje ging voor Haas staan, schudde de fles hard heen en weer, richtte de fles op Haas en trok de kurk er af.

Haas brulde. Hij wilde van de bank springen, maar Droid had hem stevig vastgebonden en hij kon zich niet bewegen.

'Auw, mijn hoofd', kreunde hij. 'Wat is er gebeurd?'

'Je kwam mij halen om met mij naar het Casino te gaan', zei Kokkie, 'en toen ik geen zin had werd je bijzonder onaangenaam. Volgens mijn robotje heb je Wifi mee naar het Casino genomen. Waar is hij?'

'Maak me los, dan breng ik je naar hem toe', antwoordde Haas.

'Geen sprake van, jij vertelt mij nu waar Wifi is, anders loopt het slecht met je af', zei Kokkie. Ze liep langzaam naar hem toe liep en zwaaide dreigend met de kandelaar.

'Ik weet het niet', zei Haas kreunend.

'Je weet het niet? Je hebt hem meegenomen en je weet niet waar hij is?'

'Hij is verdwenen. Net als Ham.'

Kokkie hield de kandelaar dreigend boven zijn hoofd.

'Ik weet het echt niet', jammerde Haas. 'Ik heb hem naar het Casino gebracht en daar is hij verdwenen.'

'Waarom moest ik mee naar het Casino', vroeg Kokkie, de kandelaar woest heen en weer zwaaiend.

'Moest ik soms ook verdwijnen?'

Haas begon te huilen. 'Ik wilde het niet, maar Jim heeft mij gedwongen', snikte hij. 'Ik moest jou ook laten verdwijnen en ik moest je vragen waarom je naar de bioscoop bent geweest. Het spijt me zo', snotterde hij. 'Als ik het allemaal over mocht doen zou alles heel anders gaan. Ik wil hulp voor mijn verslaving en ik wil nooit meer iemand laten verdwijnen. Laat me gaan alsjeblieft. Je zal nooit meer last van mij hebben en sla me alsjeblieft niet meer op mijn hoofd, dat doet zo'n pijn! Laat me gaan!'

Haas begon hartverscheurend te huilen. Als hij Wifi niet had laten verdwijnen, had Kokkie hem vast losgemaakt. Maar hij had Wifi wél laten verdwijnen en Kokkie was woest. Ze legde de kandelaar weg en keek hem woedend aan.

'Ophouden met huilen jij!', brulde ze. 'Vertel me wat je weet en misschien laat ik je wel gaan, maar eerst ga jij mij vertellen wat er hier aan de hand is en waarom Ham en Wifi zijn verdwenen.'

Ze schonk zichzelf een glaasje bubbeltjeswater in en ging in een stoel tegenover hem zitten.

'Vertel!', zei ze met ijskoude stem. Haas keek haar aan en begon te vertellen.

11 Haas vertelt wat hij weet

'Ongeveer een maand geleden kwam Ham Burger naar het Bureau', vertelde Haas. 'Hij had iets ontdekt en wilde de hoofdagent spreken. De hoofdagent, Bill heette hij, was er niet. Ham heeft nog een tijdje op hem gewacht, maar toen bleek dat Bill pas aan het einde van de middag op het Bureau zou komen, heeft hij zijn verhaal aan mij verteld.'

'Vertel nou maar wat hij je heeft verteld', snauwde Kokkie.

'Dat is geheim', zei Haas koppig. 'Als ze er achter komen dat ik het aan jou heb verteld, laten ze mij ook verdwijnen.'

'Dan moet je het zelf maar weten', zei Kokkie. Ze liep naar Haas toe en trok zijn schoenen uit. Hij had zweetvoeten, maar dat kon haar niet schelen. Ze haalde een grote veer uit haar kledingkast en begon Haas langzaam onder zijn voeten te kietelen.

'Hou op!', brulde Haas. 'Ik kan niet tegen kietelen! Stop alsjeblieft. Hihihhi. Stop! Hihihihhi'

Kokkie stopte niet. 'Ik blijf kietelen, totdat je mij alles hebt verteld', zei ze dreigend.

'Stop, alsjeblieft, straks plas ik nog in mijn broek en het is een echte Renoir. Ik zal je alles vertellen, als je maar stopt.'

Kokkie stopte met kietelen en ging weer zitten. De veer lag in haar schoot.

'Ham kwam er achter dat er een ruimteschip was neergestort aan de andere kant van de planeet. Het schijnt dat Jim en Greg een manier hebben ontdekt om aan de andere kant van de planeet te komen en dat ze handelen met de ruimtereizigers. De ruimtereizigers zijn mensen van de planeet aarde, die technologie en aardse spullen ruilen voor worteltjes. De mensen hebben heel veel worteltjes nodig en Jim en Greg halen de worteltjes uit Ur en Fur. De worteltjes in Ur graven ze aan de onderkant uit, zo lijkt het alsof de oogst is mislukt, maar dat is niet zo. Ze worden gerooid aan de onderkant van de planeet. De worteltjes uit Fur worden door Furianen over de rand gegooid. Fashionista levert heel veel worteltjes aan Blur. Ze laat regelmatig konijnenfamilies over de rand duwen, om maar zoveel mogelijk worteltjes over te houden. In ruil daarvoor krijgt ze van Jim prachtige stoffen die ze voor haar ontwerpen gebruikt. Ook heeft hij haar een helicar gegeven waarmee ze regelmatig naar Blur reist. Ze is dol op het extravagante leventje hier en de konijnen zijn dol op haar, omdat ze prachtige kleding ontwerpt. Je begrijpt dat Jim en Greg niet willen dat Langhaar hier achter komt. Hij zou direct maatregelen nemen om zijn volk, het volk van Fashionista en het volk van Greg te beschermen.'

'Hoe zit het eigenlijk met het volk van Jacques?', vroeg Kokkie.

'Jacques woont met zijn volk in huizen boven het water en teelt worteltjes door middel van

hydrocultuur', vertelde Haas. 'Jim en Greg kunnen de worteltjes niet via de bodem rooien, zoals in Ur, want dan krijgen ze lekkage. Jim heeft geprobeerd om hem bij de worteltjeshandel te betrekken, maar Jacques is een eerlijk konijn en hij wil niets met de handel te maken hebben. Hij heeft zijn vader beloofd, goed voor zijn volk te zorgen en dat doet hij ook. Jacques heeft veel kennis van de natuur en het is hem gelukt om middels natuurlijke selectie hele grote wortelen te telen. Niet alleen wortelen, alle groenten in Smur zijn enorm groot. De slabladen zijn zo groot dat je ze als jas zou kunnen gebruiken, de radijzen zijn zo groot als bowlingballen, alle groenten die in Smur worden verbouwd, heeft hij gesupersized. Met fruit is hij nog aan het experimenteren. Niet dat Jim en Greg daar iets aan hebben. Zoals ik eerder vertelde, heeft hij totaal geen interesse in de illegale worteltjeshandel. Hij vindt het veel belangrijker dat zijn volk geen honger heeft. Nadat Greg met Jacques gesproken had, wilde hij stoppen met de worteltjeshandel. Jim wilde dat niet en hij heeft Greg in zijn kamer opgesloten. Sinds ze terug zijn uit Smur heeft niemand Greg meer gezien. Zoals je weet is Greg een slim konijn. Hij heeft Hamilton Burger een bericht gestuurd en hem de opdracht gegeven naar het Bureau te gaan. Greg hoopte bevrijdt te worden, maar het ging anders. Bill was er niet en Ham kwam bij mij terecht. Ik heb het hele verhaal in een dossier vastgelegd en 's-avonds ben ik naar het Casino gegaan. Nog nooit heb ik zoveel verloren. Aan het einde van de avond was ik door mijn kredietlimiet heen, maar ik kon niet stoppen. Dom als ik was hoopte ik dat de kansen zouden keren en dat ik alles weer terug kon winnen. Ik heb Glitch, de manager, gevraagd om mijn limiet te verhogen, maar daar was de toestemming van de Casino directeur voor nodig. Glitch heeft een goed woordje voor me gedaan en toen mocht ik boven komen. Je raadt nooit wie de directeur van het Casino is.'

'Jim denk ik', antwoordde Kokkie.

'Inderdaad', beaamde Haas. 'Jim is de directeur van het Casino. Hij heeft alle touwtjes in handen. Van de illegale worteltjeshandel tot aan het Casino. Jim is de absolute baas van Blur. Hij heeft Greg volledig op een zijspoor gezet. Maar goed, ik dwaal af. Jim heeft die dag mijn kredietlimiet verhoogd, maar zoals je zult begrijpen, niet voor niets. In ruil voor de informatie en het laten verdwijnen van Ham heeft hij niet alleen mijn kredietlimiet verhoogd, maar heeft hij mij ook hoofdagent van Blur gemaakt. Gelukkig wist Bill te ontsnappen en hoefde ik hem niet te arresteren. Het is een prima konijn en hij verdient het niet om opgesloten te worden. Gisteren heb ik voor de tweede keer verschrikkelijk veel verloren en heb ik weer om een limietverhoging gevraagd. Eigenlijk vroeg ik om kwijtschelding van mijn speelschuld en wilde ik hulp zoeken om van mijn verslaving af te komen, maar Jim liet mij een filmpje zien van een konijn dat heel veel won. Na het filmpje liet hij mij kiezen tussen kwijtschelding of limietverhoging. Je raadt waarschijnlijk al waarvoor ik heb gekozen, maar ik had al spijt van mijn keuze toen ik de kamer uitliep. In ruil voor de tweede verhoging moest ik jullie laten

verdwijnen en ook moest ik er achter zien te komen waarom jij naar de bioscoop bent geweest.'

'Hoe heb je Ham en Wifi laten verdwijnen?', vroeg Kokkie.

'Ik moest ze naar een kamer in het Casino brengen', antwoordde Haas. 'Meer weet ik niet, behalve dat Glitch het daar van mij heeft overgenomen.'

Kokkie stond op. Ze liep naar het raam en keek naar buiten. 'Wat moet ik met Haas doen?', dacht ze. 'Ik kan hem hier niet op de bank laten liggen. Vroeg of laat komt Jim er achter dat hij zich in mijn kamer bevindt. Haas is geen slecht konijn. Wel een heel slap konijn. Jim heeft hem goed ingeschat en misbruik van hem gemaakt. Wat een vreselijk konijn is Jim. Het verbaast mij niets dat hij iets met Lola heeft. Ze passen uitstekend bij elkaar. Greg moet gered worden. Als Jim er achter komt dat we Lola gevangen houden in Ur, zal hij waarschijnlijk proberen Lola's vrijheid te kopen met die van Greg. En dan is er nog de verdwijning van Ham en Wifi. Wat heeft Glitch met ze gedaan en hoe kom ik daar achter? Jim wil mij ook laten verdwijnen. Hoe lang zal het duren voordat hij een ander konijn op mij afstuurt? Misschien gaat hij mijn verdwijning zelf wel regelen. Wat moet ik doen als hij mij belt? Ik heb nota bene zijn voicemail ingesproken en gevraagd of hij mij terug wil bellen. Gelukkig heeft hij dat nog niet gedaan!'

Ze draaide zich om en schonk zichzelf een glaasje bubbeltjeswater in. Ze ging weer in haar stoel zitten en keek naar Haas. Hij had zijn ogen dicht en tussen zijn oren groeide een grote buil. Ondanks alles had Kokkie medelijden met hem. Jim had misbruik gemaakt van zijn zwakke karakter. Hij had hem expres laten verliezen, om hem dingen te laten doen, die hij normaal gesproken nooit zou doen. Als hij hulp kreeg kon het weer goedkomen met hem, maar tot die tijd was hij levensgevaarlijk.

Kokkie stond op en schonk nog een glaasje bubbeltjeswater in. Ze keek er naar, schudde haar hoofd en goot de inhoud van het glas in de dichtstbijzijnde plant. Ze tikte op de Droid app en vroeg het robotje om worteltjesthee. Nadat Droid Kokkies thee had gebracht vroeg het niet of ze nog iets nodig had. In plaats daarvan bleef het staan. Kokkie keek het robotje vragend aan.

'Het lijkt wel of je mij iets vragen wilt', zei Kokkie.

'Dat klopt', kraakte Droid. 'Ik weet dat het niet beleefd is en eigenlijk ben ik geprogrammeerd om niets te vragen, maar sinds die klap op mijn hoofd ben ik een beetje veranderd.'

Kokkie keek schuldig. 'Vraag maar hoor', zei ze. 'Wil je soms gerepareerd worden?'

Het robotje knikte. 'Graag', zei het.

'Weet je ook wáár ze je kunnen repareren?', vroeg Kokkie. 'Eigenlijk komt het niet zo goed uit. Ik heb een heleboel te doen en te regelen, maar als het nodig is gaan we hoor.'

Het robotje maakte een krassend geluid. Als Kokkie niet beter wist zou ze denken dat het robotje lachte. 'Dank u wel', zei het. 'We hoeven niet zo ver hoor. Degene die mij kan repareren woont in dit

penthouse. Het is toch niet Jim hè?', vroeg Kokkie geschrokken. Het robotje schudde zijn hoofd. 'Nee, het is Greg.'

'Greg!', riep Kokkie uit. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je weet waar Greg is! Waarom heb je dat niet eerder gezegd?'

'U heeft het mij niet gevraagd', antwoordde het robotje. 'Wanneer gaan we naar hem toe?'

'Zo meteen', zei Kokkie. 'Eerst even Serge bellen.'

Kokkie belde Serge, maar hij nam niet op. 'Mopper!', zei Kokkie boos. 'Wat moet ik doen?' Ze keek naar Haas en dacht kort na. 'Ik laat hem op de bank liggen', besloot ze. 'Als we terugkomen, probeer ik Serge te pakken te krijgen en dan kunnen we samen besluiten wat we met hem doen. Nu eerst naar Greg.'

12 Droid wordt gerepareerd

Kokkie liep samen met Droid door de gang van het penthouse. Tot Kokkies grote schrik moesten ze langs Jim's werkkamer. 'Opschieten Droid', fluisterde ze. 'Snel voorbij deze kamer. Geen geluid maken!'

Het robotje deed braaf wat Kokkie vroeg en versnelde, maar door de snelheid ging het een beetje rammelen.

'Als Jim zijn gerammel maar niet hoort!', dacht Kokkie angstig.

Droid nam haar mee naar een deel van het penthouse, waar ze nog niet eerder was geweest. Kokkie keek om zich heen. Ze was bang dat Jim het gekraak van het robotje had gehoord en dat hij zijn werkkamer uit zou komen, maar Jim was niet te zien. Opgelucht haalde ze adem. Het robotje was een gang in gegaan. Ze liep wat sneller om het in te halen, maar Droid was gestopt en klopte luidruchtig op een deur.

'Stil!', fluisterde Kokkie geschrokken. 'Straks hoort Jim ons nog!'

'Jim is niet thuis', zei het robotje. 'Ik kwam hem tegen, toen ik uw thee kwam brengen. Hij had haast en botste bijna tegen mij op.'

'Waarom heb je mij dat niet verteld?', vroeg Kokkie boos.

'U heeft het mij niet gevraagd', antwoordde het robotje. 'Relevante informatie geven zonder voorafgaande vragen is een aparte module en die heb ik niet.'

'Dan laten we die meteen bij je installeren', zei Kokkie. 'Je wordt toch gerepareerd, dan kan dat in één moeite door.'

Het robotje bonsde nog eens op de deur, maar er werd niet opengedaan.

'Weet jij een manier om binnen te komen?', vroeg Kokkie.

'Ja hoor', zei het robotje, 'maar dat is wel gevaarlijk.'

'Dat doet er niet toe', zei Kokkie. 'Dit is niet de tijd om bang te zijn. Jim moet gestopt worden.'

'Zoals u wilt', zei het robotje 'maar pas op dat er niemand op uw hoofd slaat.'

'Waarom denk je dat er iemand op mijn hoofd wil slaan?', vroeg Kokkie geschrokken.

'De module om van fouten te leren heb ik wél', antwoordde het robotje, 'Ik heb geleerd te wachten totdat er iemand "binnen" roept, anders word je op je hoofd geslagen. Ik ga wel eerst, ik ben toch al stuk.'

Droid hield zijn hand voor de lezer en de deur ging open. Het robotje rolde naar binnen.

'Alles is veilig, u kunt naar binnen', kraakte het.

Kokkie stapte de kamer in. Het was donker in de kamer. Op een klein streepje licht na, dat onder een deur vandaan kwam. Zachtjes sloop Kokkie naar de deur. 'Droid, doe die deur open', fluisterde ze.

Het was een slaapkamer en er lag iemand op bed. Kokkie sloop op haar tenen naar binnen.

'Het is Greg', zei Droid.

'Sstt, niet zo hard praten', fluisterde Kokkie.

'Waarom niet?', vroeg het robotje. 'Hij moet mij toch repareren. Als hij slaapt kan hij dat niet. Grèèèg, wordt eens wakker', brulde het robotje.

Het konijn deed zijn ogen open en keek slaperig naar het robotje.

'Hé, Droid', zei Greg, terwijl hij in zijn ogen wreef. 'Wat kom je doen?'

'Kijk eens naar mijn hoofd', zei Droid.

Greg keek naar Droid. 'Wat voor spul heeft Jim me nu weer gegeven', mompelde hij. 'Heb je echt een deuk in je hoofd?'

Het robotje knikte. 'Dat heeft zij gedaan', zei Droid, terwijl hij naar Kokkie wees. 'Maar ze heeft het per ongeluk gedaan. Je mag me repareren en ik mag de adviesmodule van haar.'

Greg richtte een slaperige blik op Kokkie. 'Zie je wel', zei hij. 'Ik droom. Kokkie met een oorkapsel en jij met een deuk in je hoofd. Kokkie heeft geen oorkapsel en ze woont niet in Blur, bovendien is Kokkie absoluut niet gewelddadig en een robot met een gedeukt hoofd kan niet praten, want die is stuk. Ik ga weer slapen. Wie weet ziet de wereld er weer normaler uit als ik wakker word.'

Greg draaide zich om en viel weer in slaap.

'Dat schiet niet op', zei Kokkie. 'Jim heeft hem een raar middeltje gegeven. Droid, haal mijn rugzak en kom zo snel mogelijk terug.'

'Dank je wel Droid.' Kokkie pakte de rugzak van het robotje aan en haalde haar tablet er uit. 'Eens even kijken', mompelde ze, haar kruidenboek doorbladerend. 'Dit zijn alle kruiden die met slapen te maken hebben.'

Ze liep om Greg heen en bekeek hem van alle kanten. Ze trok zijn linker ooglid naar beneden en rook aan zijn adem. 'Ik denk dat ik het weet', zei ze tegen Droid. 'Haal even wat water voor me.' Ze haalde haar kruidenpotjes uit de rugzak en mengde verschillende kruiden in een bakje. Ze deed er wat water bij en roerde het mengsel door elkaar. Kokkie rook er aan en knikte goedkeurend.

'Grèèèg, wakker worden', brulde ze in zijn oor. Greg schrok wakker. 'Drink op!,' beval ze.

'Bah!', zei Greg met een vies gezicht, 'Wat is dat voor rommel?'

'Niet zeuren, opdrinken', zei Kokkie streng.

Gehoorzaam dronk Greg de hele beker leeg. Het middeltje werkte goed en binnen niet al te lange tijd was hij klaar wakker.

'Wat doe jij hier Kokkie en waarom is mijn robotje zo gedeukt?'

'Dat leg ik je nog wel uit. Kan jij het robotje repareren?'

Greg knikte.

'Mooi', zei Kokkie. 'Repareer het maar. Heb je misschien ook een adviesmodule op de plank liggen?'

'Nee, die zijn op', antwoordde Greg. 'Bovendien is deze robot te oud om er eentje in te bouwen. Sinds Droid er achter is gekomen dat die module bestaat, blijft hij er maar om zeuren, maar zijn chipset is er niet geschikt voor.'

'Jammer', zei Kokkie. 'Alleen repareren dan maar.'

Greg ging aan de slag en na een uurtje hard werken zag Droid er weer als nieuw uit. Greg hield een spiegel voor het robotje. 'Tevreden?', vroeg hij. Het robotje knikte.

'Het wordt tijd om er vandoor te gaan', zei Kokkie. 'Als we Blur uit zijn moet je mij vertellen wat er is gebeurd, maar eerst moeten we ontsnappen.'

'Volgens mij droom ik nog steeds', mompelde Greg. Hij liep moeilijk en wankelde een beetje. Kokkie hield hem stevig bij zijn arm vast.

'Is Jim al weer terug?', vroeg ze aan het robotje.

'Nee', antwoordde het. 'We kunnen veilig naar uw kamer.'

Zo snel mogelijk liepen ze verder. Erg snel gingen ze niet, Greg had moeite met het bewaren van zijn evenwicht. Droid ging als eerste Kokkies kamer binnen.

'Kom maar verder hoor', zei het robotje. 'Die engerd is gelukkig weg.'

Kokkie verstijfde. 'Is Haas weg?', vroeg ze met bibberende stem. 'Maar dat is verschrikkelijk. We moeten meteen weg, maar ik weet niet waar heen. Oh, kwam Serge ons nou maar halen. Droid doe de deur dicht en zet er alle meubels voor die je kan vinden. Ik ga Serge bellen.'

Terwijl Droid de meubels voor de deur zette, belde Kokkie Serge. Er werd op de deur gebonsd.

'Doe open, ik ben het, Serge', klonk het door de deur.

Opgelucht haalde Kokkie adem. 'Haal alles maar weer weg Droid', zei ze. 'Even wachten, we zijn zo klaar', riep Kokkie terug. Samen met Droid haalde ze de meubels weer weg en deed de deur open.

'Hallo Kokkie', zei Jim, vals grijnzend. 'Wat zie je bleek, had je iemand anders verwacht? Serge soms? En jij Greg, wat doe jij uit je kamer? Maak dat je terugkomt, anders geef ik je een nachtmerrie shot.' Jim haalde een injectiespuit uit zijn zak en haalde de dop er af. 'Kom op Greg,', zei hij. 'Ik tel tot drie, als je dan niet weg bent...'

Hij prikte met de spuit in de lucht. Greg keek hem angstig aan en wilde naar de deur lopen.

'Hier blijven', commandeerde Kokkie. 'Jij gaat helemaal nergens heen jongeman. Jij blijft hier.'

Strijdlustig keek ze Jim aan. 'Wie denk je wel dat je bent, om zo tegen Greg te praten. Als Langhaar dat hoort! Wat mankeert jou!'

Jim lachte vals. 'Langhaar? Wie gaat het aan Langhaar vertellen? Jij? Denk je dat ik jou terug naar Ur laat gaan, dame? Jij gaat verdwijnen, net als je vriendje, net als Ham en net als alle andere konijnen die zich niet aan mijn regels houden. Het is afgelopen met.....'

Een doffe dreun galmde door de kamer en Jim zakte in elkaar.

'Volgens mij ben ik net op tijd', zei Serge. 'Ik was hier al eerder, maar toen zag ik Haas op de bank liggen. Zo te zien heb ik nog een vrachtje, alleen is dit vrachtje lastiger. Het valt nogal op als Jim verdwijnt. Ik moet even met Renoir bellen, dan kan hij een dubbelganger regelen.'

'Waarom wil je een dubbelganger regelen?', vroeg Kokkie. 'We hebben Jim toch uitgeschakeld? Zijn schrikbewind is over.'

'Was het maar zo simpel', zei Serge, 'Zo eenvoudig is het niet. Jim heeft zichzelf goed beschermd. Als er iets met hem gebeurd laat Glitch de koepel vol met water lopen en dan verdrinken alle inwoners.'

'Maar dat is verschrikkelijk!', riep Kokkie uit. 'Wat nou als Renoir geen dubbelganger weet te vinden?'

'Laten we daar maar niet van uit gaan', zei Serge. 'Het moet hem lukken.'

13 Jim's dubbelganger

'WAT HEB JE NODIG?', brulde Renoir. 'Je maakt een grapje hè? Dit meen je niet serieus! Een dubbelganger, iemand die als twee druppels water op Jim lijkt! Natuurlijk weet ik die te vinden! Weet je wat, ik haal er één uit mijn salon! Eens even kijken.... Ja hoor, mijn hele salon zit vol look alikes. Hoeveel had je er gehad willen hebben? 3, 10, 100. JE ZEGT HET MAAR HOOR!' Renoir was woedend. 'Ik kan veel Serge, dat weet je, maar een Jim look alike! Waaróm?'

'Dat vertel ik je straks. Sorry voor het ongemak, maar ik heb er een goede reden voor. We hebben hem uiterlijk morgenochtend nodig. Tot straks!' Serge verbrak de verbinding.

'Die was niet zo blij', zei hij. 'Maar als iemand dit voor elkaar kan krijgen, dan is het Renoir. Ik moet even een tapijt ophalen. Voordat ik ga, zal ik Jim nog even goed vastbinden. Wat er ook gebeurd en wat hij ook zegt, maak hem niet los!'

Serge was nog maar net weg, toen Jim weer bij kwam. Verbaasd keek hij rond. Hij wilde bewegen, maar Serge had hem goed vastgemaakt. Zo goed, dat zelfs een klein beetje bewegen niet mogelijk was.

'Wat zit dat touw strak', kreunde hij. 'Ik kan bijna niet ademhalen. Kunnen jullie het touw een beetje lossen maken?'

Greg wilde naar Jim toelopen, maar Kokkie hield hem tegen. 'Niet doen!', zei ze. Serge weet wat hij doet. Hij laat Jim heus niet blauw aanlopen.'

'Dus Serge heeft mij vastgebonden', zei Jim. 'Dan weet ik eindelijk wie Ham heeft laten verdwijnen. Laten we Haas inlichten, dan kan hij Serge arresteren. Laat mij vrij, dan ontsnappen we naar Ur en vertellen we aan Langhaar wat we weten. Samen kunnen we Serge en zijn bende oprollen. Wat vind jij Greg? We houden het voor gezien en we gaan naar huis. Dan dragen we Blur over aan Langhaar en dan gaan wij weer lol maken, net als vroeger. Weet je nog?' Hij keek Greg vriendelijk aan.

'Maar de worteltjeshandel dan?', vroeg Greg. 'Ik wilde daar mee stoppen, maar jij niet. Waarom ben je ineens van gedachten veranderd?'

'Ik heb een klap op mijn hoofd gehad en nu is alles mij duidelijk geworden', zei Jim. 'Ik schaam me vreselijk voor wat er is gebeurd. Kom op Greg, maak me los! Straks komt Serge terug en dan laat hij ons verdwijnen! Dan moeten we voorgoed aan de onderkant van de planeet wonen, net als alle andere konijnen die hij heeft laten verdwijnen. Toe Greg, wees nou verstandig!'

'HOU JE MOND', brulde Kokkie. Droid haal een grote pleister. Dan plakken we zijn snuit dicht!'

'Maar', sputterde Greg zachtjes tegen.

'Gregory, ga in die stoel zitten en hou je mond', zei Kokkie streng. 'Ik duld geen tegenspraak!'

Droid rolde Kokkies kamer in en gaf haar een grote pleister.

'Je boft dat ik zo aardig ben', snauwde ze tegen Jim, terwijl ze de pleister op zijn snuit plakte. 'Jij akelig stuk slangengebroid. Ik hoop dat het verwijderen van de pleister flink zeer doet!'

Greg zat in zijn stoel somber voor zich uit te staren. 'Ik heb er een zootje van gemaakt Kokkie', zei hij zachtjes. 'Als ik pap vertel wat er is gebeurd, mag ik vast geen kolonieleider meer zijn. Ach, wat geeft het ook, ik was toch een slechte leider. Ik houd er niet van om een kolonie te leiden. Ik wil gewoon dingen uitvinden.'

'Ja', zei Kokkie. 'En daar heeft Jim handig misbruik van gemaakt. Als Serge hem heeft opgehaald, kunnen we rustig bijkletsen, maar nu moeten we even stil zijn. Droid, wil jij even twee kopjes worteltjesthee brengen?'

Gelukkig kwam Serge snel terug. In plaats van een tapijt had hij een groot hok bij zich. 'Ik kon geen geschikt tapijt vinden', legde hij uit. 'We stoppen Jim in het hok en dan hangen we er wel een kleedje over heen.'

'Past dat hok wel in de helicar?', vroeg Kokkie.

'Nee, maar ik heb een paar dakdragers meegenomen en touw.'

'Straks valt hij met hok en al naar beneden', zei Greg. 'Kunnen we hem niet in het penthouse opsluiten?'

Serge schudde zijn hoofd. 'Nee, dat is uitgesloten,' zei hij. 'Hij kent het penthouse op zijn duimpje, straks ontsnapt hij nog. We brengen hem weg. Daarna bedenken we een plan. Nu moet ik eerst iets hebben om over het hok te leggen. Helpen jullie zo met dragen? Het hok is zonder inhoud al bijna niet te tillen, laat staan met hem erin', zei Serge, op Jim wijzend. 'Kom we stoppen hem er alvast in.

Kokkie, pak jij hem bij zijn voeten? Dan pak ik hem bij zijn schouders.'

Jim probeerde zich los te worstelen, maar hij kon zich nauwelijks bewegen. Hij was woedend.

'Wat zeg je Jim', vroeg Kokkie poeslief. 'Ik versta je niet zo goed, er zit een pleister op je mond. Zal ik hem er even afhalen?'

Jim schudde heftig van nee.

'Dat dacht ik al', zei ze. 'Wees nu braaf en werk een beetje mee. Voor je het weet, zit je in een gezellige cel op het Bureau. Het kleedje dat we over je hok doen, mag je houden. Heb je meteen een gezellig tafelkleed.'

Jim keek de andere kant op. Zonder tegenstribbelen liet hij zich in het hok tillen. Kokkie pakte een tafelkleedje uit haar rugzak en Serge bedekte de tralies ermee. Hij maakte het kleed goed vast, stapte

achteruit om het resultaat te bekijken en knikte goedkeurend.

'Dat blijft wel zitten', zei hij. 'Dan moeten we hem nu maar eens wegbrengen. Gaan jullie mee?' Ze tilden hun vrachtje op en liepen naar de voordeur. Hun voetstappen werden gedempt door de zachte vloerbedekking. Niet alleen hun eigen voetstappen...

'Weten jullie waar Jim is?' Geschrokken draaiden ze zich om. Het was Glitch. 'Ik heb een afspraak met hem, maar hij is niet in zijn kantoor. Wacht ik bel hem wel even.' Hij pakte zijn foon.

'Je kan hem beter niet storen, Glitch', zei Greg. 'Jim voelt zich niet zo lekker. Ik heb hem een dagje vrij gegeven. Het is niet ernstig. Morgen kan je hem weer spreken. Als het dringend is kan je ook bij mij terecht.'

Glitch keek verbaasd naar Greg. 'Hé, kijk nou! Goed je te zien, Greg. Hoe gaat het met je? Geen hoofdpijn?'

Greg lachte vriendelijk. 'Nee, vandaag niet. Als Jim ziek is kan ik mij geen hoofdpijn permitteren', zei hij met een knipoog.

Glitch knipoogde terug. Dat stond hem niet. Het maakte zijn snuit een beetje griezelig. 'Wat doet die agent in het penthouse, Greg? En wat dragen jullie daar? Is er iets aan de hand?'

'Er is niets aan de hand Glitch', zei Greg. 'In het hok zit een nieuw experiment van mij. Het is een beetje uit de hand gelopen en deze agent is zo vriendelijk om mij te helpen. Het hok is een beetje zwaar. Kan je ons helpen dragen?'

Glitch knikte onwillig. Je kon zien dat hij er niet veel zin in had, maar hij durfde geen nee te zeggen. Met vier konijnen was het hok aanzienlijk makkelijker te dragen en samen liepen ze naar de garage. Ze tilden het hok op de dakdragers van Serges helicar en Serge zette het stevig vast. Ze bedankten Glitch voor het dragen, stapten in en vlogen weg.

'Dat scheelde niet veel', zei Kokkie opgelucht. 'Wat heb je daar een mooi stukje theater weggeven Greg. Ik wist niet dat je dat in je had.'

'Je moest eens weten', mompelde Greg. Hij staarde somber uit het raam.

'Waar brengen we Jim naar toe?', vroeg Kokkie.

'Niet naar het Bureau', antwoordde Serge. 'Dat heb ik wel gezegd in het penthouse, maar dat was uit voorzorg.'

'Vorzorg? Wat bedoel je?'

'Ik weet niet of het penthouse wordt afgeluisterd. Als dat wel zo is, heb ik ze nu op het verkeerde been gezet. We brengen Jim naar het hoofdkwartier van het verzet.'

'Verzet? Hebben Jim en Greg dan tegenstanders in Blur?', vroeg Kokkie verbaasd. 'Waarom? Iedereen

heeft hier toch een goed leven?'

'Niet iedereen Kokkie. Daar hebben we het later nog wel eens over, eerst brengen we Jim weg. Daarna gaan we naar Renoir.'

De helicar stopte voor een opvallende woning.

'Wacht hier', zei Serge. 'Ik ga hulp halen, dan hoeven jullie niet te sjouwen'.

Hij stapte uit en belde aan. Een konijn in een butlerkostuum deed open. Serge liet zijnfoon zien. Het konijn knikte en liet hem binnen. Serge kwam terug met vier grote konijnen. Ze tilden het hok van de helicar en namen het mee naar binnen. Serge zwaaide naar de konijnen en stapte weer in.

'Zo', zei hij, terwijl hij een code intoetste. 'Nu eerst naar Renoir. Hopelijk heeft hij Jim's dubbelganger gevonden. Als we hem gesproken hebben, gaan we een hapje eten en vertel ik jullie wat ik te weten ben gekomen. Daarna maken we een plan. Ik heb straks wat vraagjes voor je Greg, dat begrijp je.'

Greg knikte. 'Ik heb jullie heel wat te vertellen', zei hij verdrietig.

De helicar was weer opgestegen. Het uitzicht was zoals altijd prachtig, maar niemand had er oog voor.

'Kop op Greg. Zo erg kan het niet zijn', zei Kokkie bemoedigend.

Greg oren hingen neerslachtig naar beneden. 'Ik ben een loser, Kokkie. Wacht maar totdat je alles hebt gehoord. Ik schaam mij zo. Wat zullen pap en mam wel niet van mij denken? Als ze horen, wat ik heb gedaan, willen ze mij vast nooit meer zien.'

Hij huilde zonder geluid. Kokkie streelde zachtjes zijn arm.

'Zo zijn je ouders niet hoor', zei ze lief. 'Ze houden van al hun kinderen, ook al doen ze wel eens domme dingen. Het belangrijkste is, dat je vanaf nu eerlijk bent én dat je de worteltjeswodka laat staan. Afgesproken?'

Greg knikte. Hij was opgehouden met huilen en zijn oren hingen een beetje minder naar beneden.

De helicar landde op het parkeerterrein van het Bureau. Ze gingen naar binnen en liepen achter Serge aan. De agenten keken nieuwsgierig naar Greg.

'Aan het werk mannen', zei Serge. 'Er is niets te zien!'

Serge stopte voor de deur van Renoirs salon. Er hing een bordje waar met grote gekleurde letters "gesloten" op was geschreven. Serge stoorde zich er niet aan. Hij belde aan en bonsde twee keer hard op de deur. Renoir kwam naar de deur toe gehopst en maakte de deur met een zwierig gebaar open. 'Ohhh, kijk nou ééééé', zei hij, terwijl hij vrolijk door bleef hupsen. 'Mijn favoriete agentje en de mooie mevrouw Kokkie. Wat staan uw oren er nog mooi bij. Niets aan doen hoor. Ze zijn gewoon praaachtig! En wie is deze meneer? Wat heeft hij een mooie vacht! Zo zacht! Wat voor shampoo

gebruikt u? O sorry, wat een onbeleeeeefde vraag en ik laat jullie hier zo maar voor mijn deur staan. Stoute, stoute Renoir! Kom maar binnen hoor, eigenlijk is de salon gesloten, maar kom verder.'

Renoir hopste voor ze uit. Serge sloot de deur en zorgde ervoor dat het bordje "gesloten" weer goed zichtbaar voor het raam hing. Zodra ze in het privé gedeelte van de salon waren aangekomen, hield Renoir op met hupsen.

'O, wat heb ik er toch een hekel aan om die rol spelen', mopperde hij.

Kokkie en Greg keken hem verbaasd aan. 'Je hebt een hele andere stem', zei Kokkie. 'En je hupst niet.'

'Dat klopt', zei Renoir. 'Ik speel mijn rol goed hè? Het valt niet mee, maar ik doe mijn best. Het is in het belang van Blur.'

'Heb je al een dubbelganger kunnen vinden?', vroeg Serge.

'Jawel, maar hij heeft één nadeel.'

'En dat is?'

'Zodra hij muziek hoort gaat hij dansen. Het is een aangeboren afwijking. "Hupsostopni". Konijnen die de ziekte hebben moeten dansen als ze muziek horen. Ze kunnen er niets aan doen.'

'Heb je geen andere dubbelganger kunnen vinden?'

Renoir schudde zijn hoofd. 'Nee. Hij is de enige die écht op Jim lijkt. De andere kandidaten moet ik te veel bewerken. Ik zal hem even halen.'

De vloer kraakte. Kokkie keek op. Haar snorharen begonnen angstig te trillen. Serge en Greg keken verbaasd naar Kokkie en volgden haar blik. Greg sprong op en verborg zich achter de bank. Serge stond dreigend op. De vloer kraakte voor de tweede keer en ze hoorden Renoir lachen. Kokkie was de eerste die door had wat er aan de hand was.

'Dat is Jim niet, dat is zijn dubbelganger', riep ze uit.

'Goed gezien Kokkie', zei Renoir grinnikend. 'Kom maar achter de bank vandaan Greg. Tjssonge Serge, met jou wil ik geen ruzie krijgen. Mag ik jullie voorstellen aan Fred? Hij gaat de rol van Jim spelen.

Wat lijkt hij op hem hè! Hij heeft jullie allemaal laten schrikken. Zeg eens iets, Fred!'

'Aangenaam kennis met jullie te maken', zei Fred. Zelfs zijn stem leek op die van Jim.

'En dit is zijn probleem', zei Renoir, terwijl hij de radio aan deed. Fred begon meteen te dansen. Niet een beetje mee wiebelen op de maat, nee, hij zwierde en hij sprong en hij draaide rondjes en had daarbij een hemelse blik in zijn ogen. Renoir deed de radio uit. Fred stapte naar voren en schudde ze alledrie de hand.

'Aangenaam kennis met jullie te maken', zei hij voor de tweede keer.

'Wat kan jij goed dansen', zei Kokkie vriendelijk.

'Ik?', zei Fred verbaasd. 'Ik heb een hekel aan dansen én aan muziek.'

'Typisch geval van Hupsostopni', zei Renoir. Hij klopte Fred vriendelijk op zijn schouder. 'Fijn dat je mee wilt werken Fred!'

14 Wifi's verdwijning

Glitch zat in zijn werkkamer. Hij had zijn benen op zijn bureau gelegd en staaarde nadenkend voor zich uit. Hij had het idee dat er iets aan de hand was, maar hij kon zijn vinger er niet opleggen. Op het oog leek alles normaal, maar er hing iets in de lucht. Iets ondefinieerbaars. 'Het zal wel aan mij liggen', dacht hij. 'Ik heb altijd een ongemakkelijk gevoel als ik iemand naar de onderkant van de planeet heb gebracht.'

Hij ging rechtop zitten en richtte zijn ogen op het grote scherm aan de muur van zijn kantoor. Op iedere speltafel van het casino was een camera gericht. Glitch pakte zijn foon en tikte het nummer van Haas' favoriete speeltafel in. De speeltafel kwam in beeld, maar Haas was er niet. 'Vreemd', dacht Glitch. 'Eens even vragen of iemand hem gezien heeft vandaag.' Hij stuurde een berichtje naar het konijn achter de bar. Even later kreeg hij een berichtje terug. Niemand had Haas nog gezien. 'Misschien is hij ziek, net als Jim', dacht Glitch. Hij vond het vervelend, dat Jim ziek was. Nu kon hij geen verslag uitbrengen van Wifi's verdwijning en zolang hij geen verslag had uitgebracht, bleef hij er maar aan denken. Hij legde zijn benen weer op het bureau en zijn gedachten gingen terug naar het moment waarop Wifi door Haas de Transportkamer was ingeduwdd.

'Hé! Wat doe je nou!', riep Wifi, verbaasd om zich heen kijkend. 'Haas, waar heb je me naar toegebracht?' Maar Haas was al weg. Hij had Wifi de kamer ingeduwdd en de deur weer dicht gedaan. Tegen beter weten in, had Wifi geprobeerd om de deur te openen. Toen dit niet lukte had hij zich omgedraaid, in de hoop een andere deur of raam te vinden. Hij zag geen raam, ook geen deur. In plaats daarvan zag hij een bureau en achter het bureau zat een konijn. Het konijn stond op en gaf hem een hand.

'Welkom, Wifi. Ik ben Glitch. Manager van dit Casino. Wil je wat drinken?'

Wifi keek hem boos aan. 'Wat heeft dit allemaal te betekenen?', brieste hij. 'Ik ben met Haas meegegaan om hem te helpen bij een onderzoek, maar hij heeft mij deze kamer ingeduwdd! En nu vraag jij, de manager van het Casino, of ik iets drinken wil? Als je een drankje met mij wilt drinken, stuur mij dan een uitnodiging! Ik wil naar huis!'

'Sorry, maar dat is uitgesloten', zei Glitch. 'Ik heb de opdracht gekregen om je te laten verdwijnen.'

Wifi keek hem geschrokken aan. 'Laten verdwijnen? Waarom?'

'Wij hebben hier een goed leven en dulden geen inmenging van buiten. Als jij het netwerk van Blur met dat van Ur verbindt, is de kans groot dat er dingen aan het licht komen, die wij liever voor ons

zelf houden. Hamilton Burger hebben we om dezelfde reden laten verdwijnen.'

Tegen de muur van het kantoor stond een grote bank. Wifi ging er op zitten. Hij zei niets en staaarde voor zich uit. Glitch liep naar hem toe en gaf hem een glas.

'Worteltjesthee of bubbeltjes?', vroeg hij.

'Doe maar thee', antwoordde Wifi. 'Is Hamilton dood?'

Glitch schudde zijn hoofd. 'Nee, alleen verdwenen.'

'Heb jij dat geregeld?'

Glitch knikte vriendelijk. 'Maak je geen zorgen. Het lijkt enger dan het is. Drink je thee op. We gaan een lange wandeling maken.'

Wifi dronk zijn glas leeg. Hij wilde nog wat zeggen, maar hij kon niet meer praten. Hij was bewusteloos.

Glitch liep naar hem toe. Nadat hij zich er van had verzekerd, dat Wifi buiten bewustzijn was, legde hij hem op de bank. Hij liep naar zijn bureau, haalde een zaklamp uit de la en drukte op een knop. Er verscheen een opening in de muur en de bank waar Wifi op lag draaide zich met de smalle kant naar de opening toe. Glitch liep naar de bank en ging op de leuning zitten. Hij pakte zijn foon uit zijn broekzak en typte wat in. De leuning veranderde in een bestuurdersplaats en de bank kwam langzaam in beweging. Met Glitch aan het stuur gleed de bank door de opening. Nadat de bank door het duister was opgeslokt, klonk er een zachte klik. De muur was weer dicht.

Wifi hoorde stemmen. Hij wilde zijn ogen open doen en opstaan, maar het lukte niet. Een vlaag van paniek trok van zijn hart naar zijn tenen en weer terug. Zijn oogleden trilden.

'Ik denk dat het middel bijna is uitgewerkt', hoorde hij iemand zeggen.

Nu hij wist waarom hij zich niet bewegen kon, trok de paniek langzaam uit zijn lijf.

'Waar ben ik', dacht hij.

Het licht dat door zijn oogleden naar binnen kwam was natuurlijk. Geen kunstlicht zoals in Glitch' kantoor. Ze hadden hem dus verplaatst. Angstig vroeg hij zich af wat ze met hem van plan waren. Hij kon wel een tijdje doen alsof hij nog bewusteloos was, maar dat kon hij niet oneindig lang volhouden. 'Nog een half uurtje', hoorde hij dezelfde stem zeggen. 'Als hij dan niet bijgekomen is, geven we hem een injectie.'

'Oh nee! Geen prik!', dacht Wifi geschrokken.

Als er iemand bang was voor injecties, dan was het Wifi wel. De adrenaline schoot door zijn lijf en

zorgde ervoor dat hij zich een beetje kon bewegen. Tien minuten later kon hij zijn ogen open doen en nog eens tien minuten later zat hij op de bank om zich heen te kijken. Hij was alleen en hij had dorst.

15 Greg vertelt

'Dus jij weet helemaal niets van de onderkant van de planeet?', vroeg Serge aan Greg. Mistroostig schudde Greg zijn hoofd.

'Jim regelde altijd alles. Het enige dat ik weet, is dat er een ruimteschip is gestrand op de onderkant van de planeet en dat de ruimtereizigers worteltjes nodig hebben. Héél veel worteltjes. Jim zorgde er voor dat ze de worteltjes kregen. De ontwerpen en de materialen, die hij in ruil daarvoor terugkreeg, gaf hij aan mij. Ik was er altijd heel blij mee. Tot het moment dat Jim mij vroeg om een wortel extractor te maken.'

'Wat is dat voor apparaat?', vroeg Kokkie nieuwsgierig.

'Dat is een machine die worteltjes kan rooien vanaf de onderkant van de planeet. De ruimtereizigers wilden meer worteltjes en Jim kon zo'n grote hoeveelheid niet via zijn gebruikelijke smokkelroute leveren. Ik heb de machine gemaakt en Jim heeft hem meegenomen en aangesloten. Jullie kunnen wel raden wat er is gebeurd.'

'De oogst leek te zijn mislukt, maar werd eigenlijk gestolen door Jim', antwoordde Serge.

Greg knikte. 'In ruil voor de wortel extractor kregen we de materialen en bouwtekeningen voor een kleine raket. Die raket cirkelt nu om Ur. Na het mislukken van de oogst besloot mijn vader zijn drie oudste kinderen een eigen kolonie te laten stichten. Toen Jim dat hoorde was hij buiten zichzelf van blijdschap. Ik zie hem nog een vreugdedansje maken. "We worden kolonieleiders Greg!", juichte hij. "Eindelijk regeren zonder die angora sok".'

'Wat bedoelde hij met angora sok?', vroeg Kokkie.

'Jim vond mijn pa een softie. Veel te lief voor zijn volk en veel te ouderwets.'

'Waarom ben je niet naar je vader toegestapt om hem alles te vertellen?', vroeg Kokkie.

'Dat durfde ik niet. Er hadden zoveel konijnen honger geleden door mijn schuld. Bovendien werd ik ondanks mijn liefde voor de worteltjeswodka bewonderd om mijn uitvindingen. Zonder die uitvindingen zou iedereen mij alleen nog maar een slap en drankzuchtig konijn vinden. Had ik het maar wel gedaan. Wat een zootje heb ik er van gemaakt.'

Greg begon hard te huilen. Zijn oren hingen zo erg naar beneden dat ze bijna zijn tenen raakten.

'Je bent erg dom geweest, Greg', zei Kokkie. 'Maar het is nooit te laat om het goed te maken. Vanaf nu ga jij heel erg je best doen om de dingen die je niet goed hebt gedaan weer ten goede te keren. Geen worteltjeswodka meer. Hou je hoofd helder en help mee.'

'Wat een verhaal', zei Serge. 'Hoe ging het verder toen jullie Blur gingen bouwen?'

'Jim's vriendin Lola, stuurde hem regelmatig bubbeltjeswater. Ik was er dol op. Het was veel milder dan wodka en ik ontdekte dat ik zonder de ontwerpen van de ruimtereizigers ook handige uitvindingen kon doen. Samen met Jim heb ik het ontwerp voor Blur gemaakt en de konijnen van de kolonie hebben de stad gebouwd. Het was een geweldige tijd. Ik ging helemaal op in mijn uitvindingen en daardoor heb ik gemist wat Jim aan het doen was. Toen ik daar achter kwam was het al te laat.'

'Wat bedoel je? Hoezo te laat?', vroeg Kokkie.

'Jim wil heersen over de hele planeet. Zoals jullie weten heeft hij mijn broer Jacques benaderd om gebruik te kunnen maken van zijn reuzengroentes, maar Jacques heeft dat aanbod afgeslagen. Hij is een heel ander type dan ik. Roem en rijkdom interesseren hem totaal niet. Hij houdt van de natuur en geeft om zijn volk. Jim was woedend. Hij dreigde Jacques te laten verdwijnen, maar Jacques haalde lachend zijn schouders op. Twee van zijn grootste konijnen hebben ons in onze helicar gezet en we zijn naar huis gevlogen. Omdat ik het met mijn broer eens was, heeft hij mij opgesloten en mij een middeltje toegediend. Dat heeft geduurd totdat Kokkie mij vond. Ik heb geen idee hoe lang ik zo geleefd heb. Hij heeft mij een volmacht laten tekenen waardoor hij vanaf dat moment alles zelf kon beslissen en als er iemand vroeg waarom ik mij niet meer vertoonde, vertelde hij dat ik een drankprobleem had en dat hij daarom Blur regeerde.'

Greg staarde vermoeid voor zich uit en nam een slokje water.

'Wat weet je van Glitch?', vroeg Serge.

'Niet veel,' antwoordde Greg. 'Glitch is zijn manusje van alles. Hij regelt alle vieze zaakjes voor hem.'

'Glitch heeft van Jim de opdracht gekregen de koepel vol te laten lopen, mocht hij ooit verdwijnen.

Weet je daar iets van?'

Greg schudde zijn hoofd. Zijn oren zwaaide hierbij heen en weer, maar de sfeer was te serieus om er om te lachen.

'Hoe groot is de kans dat hij Glitch die opdracht heeft gegeven?'

'Groot', antwoordde Greg. 'Het is echt iets voor Jim.'

'Heb jij enig idee hoe hij dat gaat doen?'

Greg schudde mistroostig zijn hoofd. 'Nee, geen idee.'

'Kunnen we Glitch niet gewoon arresteren?', opperde Kokkie. 'Of zijn telefoon in beslag nemen?'

Serge schudde zijn hoofd. 'Was het maar zo simpel', zei hij zuchtend. 'We zullen Glitch uiterst voorzichtig moeten uithoren.'

'Wat ben je van plan?', vroeg Renoir.

'Fred kruipt in de rol van Jim en Greg moet er voor zorgen dat Fred geen muziek te horen krijgt. Als Glitch Jim ziet dansen heeft hij meteen door dat er iets fout zit. We moeten er achter zien te komen

hoe Glitch de koepel onder water kan laten lopen. Als we dat weten, kunnen we het voorkomen.'

'Moeten we Langhaar en Jacques niet inlichten?', vroeg Kokkie

'Jawel', zei Serge. 'Op dat punt wilde ik nog terugkomen. Ik stel voor dat jij naar Jacques reist, dan ga ik naar Langhaar. Jacques kent mij niet en sinds het bezoek van Jim zal hij niet zo dol op Blurianen zijn. Ga het laatste stukje lopen Kokkie, niet met een helicar aan komen vliegen. Heeft er nog iemand iets te vragen?' Het bleef stil. 'Ok, dan gaan we nu eerst een hapje eten.'

Zoals gewoonlijk smaakte het eten geweldig en al snel waren de borden en glazen leeg.

'Het is tijd om te gaan', zei Serge. 'Ik heb Droid gevraagd om jullie op te halen. Ik loop met jullie mee.'

Buitengekomen stond Droid vrolijk te zwaaien. Ze moesten er om lachen. Het zag er grappig uit.

'Wacht even Jim', zei Serge. 'Vergeet ik bijna je foon terug te geven! Bedankt dat ik hem even mocht gebruiken.'

Kokkie schrok en voelde in de zak van haar jurk. Over vergeten gesproken! Ze had nog altijd de USB-stick van Wifi niet gegeven! Ze grabbelde in haar zak en pakte Serge's hand.

'Er staat een geheim bestand op', fluisterde ze in Serge oor.

Serge knikte en stak de stick in zijn broekzak. Ze waren bij de helicar aangekomen. Afscheid nemen deden ze niet. Dat hadden ze al gedaan, omdat het buiten te veel op zou vallen.

'Succes!', zei Serge zachtjes. Hij zwaaide nog een laatste keer, draaide zich om en ging weer naar binnen.

16 Op reis

Nadat Serge het gezelschap had uitgezwaaid, ging hij terug naar Renoir.

'Ben je al wat te weten gekomen?', vroeg hij.

Renoir schudde zijn hoofd. 'Jim weigert te praten. Haas wil wél praten, maar die weet niet zoveel. Hij heeft Wifi bij Glitch afgeleverd, zodat Glitch hem kon laten verdwijnen. Zijn verhaal klopt. De zenders in Wifi's schoenen hebben een signaal afgegeven, totdat hij de kamer is ingeduwde. Daarna is het signaal verbroken.'

'Ik zou zo graag die kamer eens willen onderzoeken', zei Serge. 'Kunnen we niet iets bedenken?'

'Op dit moment niet, veel te riskant. Als Glitch er achterkomt....'

Renoir stond op en schonk twee glazen thee in. Hij gaf Serge een glas, ging weer zitten en leunde peinzend achterover.

'Denk jij dat het Fred en Greg lukt om Glitch uit te horen?', vroeg Serge

Renoir haalde zijn schouders op. 'Laten we er maar van uitgaan dat het ze lukt', zei hij. 'Ik ga zo terug naar het hoofdkwartier. Ze hebben Jim waarheidsserum gegeven, maar het is een taaie. Tot nu toe heeft het spul geen effect op hem gehad. Dank voor je hulp Serge. Goede reis en pas goed op jezelf!'

'Graag gedaan en jij ook', zei Serge. 'Trouwens, deze is voor jou.' Hij gaf Renoir de USB-stick. 'Van Kokkie gekregen. Ze zei dat er een geheim bestand op staat. Daar kan jij vast wel wat mee.' Renoir knikte. 'Nogmaals goede reis', zei hij.

Serge liep de deur uit en niet veel later vloog hij met zijn helicar door de koepel naar buiten. 'Op naar Ur', dacht hij. 'Hopelijk heeft Langhaar een goed idee.'

Renoir deed de deur van zijn salon op slot. Hij controleerde of het bordje met de kant "gesloten" naar de ruit toe hing en ging naar zijn kelder. Tussen het hoofdkwartier en zijn kelder liep een geheime gang. Niemand wist er van. Zelf Serge niet. Een kwartier later zat hij in de computerruimte van het hoofdkwartier.

'Eens kijken of we Wifi's signaal kunnen ontvangen,' mompelde Renoir. Ik heb niet voor niets zoveel moeite aan zijn schoenen en pak besteed! Daarna bekijk ik de USB-stick. Ik ben benieuwd wat er op staat.'

Kokkie wierp een laatste blik op haar kamer. Ze was klaar met inpakken. Alleen nog afscheid nemen van Fred en Greg en ze kon op reis. Ze pakte haar rugzak en liep de hal in. Ze had haar oren onder de kraan gedaan en haar eigen kleding aangetrokken. Ook de kookpot bungelde weer aan haar rugzak. Kokkie was weer helemaal Kokkie. In de hal kwam ze Droid tegen.

'Hallo mevrouw Kokkie, waar gaat u naar toe?'

'Ik ga afscheid nemen van Jim en Greg, en daarna ga ik op reis', antwoordde Kokkie vriendelijk.

'Mag ik met u mee?', vroeg het robotje

'Dat zou ik wel fijn vinden, maar dat kan niet', zei Kokkie.

'SNIK, SNIK, SNIK, IK WIL MEEEEEE!!', blerde Droid.

'Maar wie zorgt er dan voor Greg en Jim?', vroeg Kokkie.

'Greg en Jim hebben een eigen robot, zo'n moderne. Eentje waar wel alle uitbreidingen in passen.

Straks sturen ze me nog naar de schroothoop om mij te recyclen. Toe Kokkie, je zult geen last van me hebben', kraakte het robotje smekend.

Kokkie dacht even na. 'Goed dan', besloot ze. 'Maar ik overleg het eerst even met Greg en Jim. Per slot van rekening ben je niet van mij. Je bent alleen aan mij toegewezen.'

Kokkie liep samen met Droid naar Jim's werkkamer. Fred en Greg waren druk in gesprek.

'Hallo Kokkie, klaar om te vertrekken?', vroeg Greg.

Kokkie knikte. 'Ik heb alleen nog een vraagje, mag ik Droid meenemen?'

Greg glimlachte. 'Maar natuurlijk!', zei hij. 'Hij moet wel regelmatig aan de lader. Anders doet hij het niet. Ik zal er even eentje pakken.'

Hij liep de kamer uit en kwam terug met een lader. Greg liep naar het robotje toe. Hij pakte een schroevendraaier en een flesje olie uit zijn broekzak.

Begerig keek Droid naar het flesje. 'Olie! Ik krijg olie!' juichte het. 'Ik ben gek op olie!'

'Zal ik wat olie voor hem meenemen?', vroeg Kokkie.

'Goed idee!', vond Greg. Hij liet Kokkie zien hoe ze Droid moest olieën en haalde nog wat extra flesjes. Kokkie stopte de flesjes samen met de lader en de schroevendraaier in haar rugzak en toen was het tijd om afscheid te nemen.

Kokkie gaf Greg een hele dikke knuffel. 'Doe je best jongen! Denk aan wat je mij hebt beloofd!

Alleen nog maar worteltjesthee!' Ze draaide zich naar Fred toe en gaf hem een aai over zijn bol.

'Jij ook heel veel succes, Jim!', zei ze met een knipoog.

'Dank je Kokkie, jij ook!', zei hij verlegen.

Ze brachten Kokkie naar haar helicar.

Kokkie omhelsde Greg nog een laatste keer. Toen draaide ze zich om en stapte in. Droid rolde aan de

andere kant het voertuigje in. 'Niet zo somber jongens, we gaan Blur redden!', riep Kokkie vrolijk door het raampje. Ze voerde de code in en drukte op ok. De helicar vloog weg. Eenmaal buiten keek Kokkie niet zo vrolijk meer. Ze dacht aan Wifi en aan alles wat ze samen hadden meegemaakt. Ze miste hem en vroeg zich af waar hij was.

17 Wifi maakt kennis met de onderkant

'Welkom, nieuweling.'

Wifi sprong op. Hij was zo in gedachten geweest, dat hij de deur niet open had horen gaan. Voor hem stond een vriendelijk konijn met een dienblad.

'Je zult wel dorst hebben. Dat hebben ze allemaal als ze net zijn bijgekomen.'

Het konijn pakte een groot glas water van het dienblad en gaf het aan Wifi. Wifi keek wantrouwig naar het glas.

'Er zit geen raar middeltje in hoor', zei het konijn. 'Dat zou geen enkel nut hebben. Je bent immers al waar je moet zijn.'

Wifi nam het glas aan en dronk het gulzig leeg. Het konijn pakte een karaf van het dienblad en schonk het glas nog eens vol. Het water deed Wifi goed. Hij voelde zich al een stuk beter.

'Kun je me ook vertellen waar ik ben? Het laatste dat ik mij kan herinneren, is dat ik in het kantoor van Glitch op de bank zat met een glas worteltjesthee.'

Het konijn keek hem vriendelijk aan.

'Ze hebben je laten verdwijnen.'

'Ja, Glitch vertelde mij al dat hij dat van plan was, maar waar ben ik?'

'Je bent naar de onderkant van Ur gebracht.'

Wifi keek bezorgd. 'Ik moet terug', zei hij.

'Dat gaat niet. Konijnen kunnen wel naar de onderkant, maar niet naar de bovenkant', zei het vriendelijke konijn. 'Wen er maar aan. Net als de rest. Hier, neem nog een glas water. Je wordt zo gehaald.'

Wifi wilde nog vragen wie hem kwam halen, maar het konijn was al weg.

'Hoe gaat het met de nieuweling?' De vraag werd gesteld door een groot konijn in een blauwe overall. Hij zat op een bankje voor een houten hut. Boven de deur van de hut hing een groot geel bord waarop in grote letters "AANKOMST" was geschreven. Het konijn dat Wifi water had gebracht, stond in de deuropening.

'Goed hoor. Hij had enorme dorst en hij wilde terug naar de bovenkant, maar dat is normaal. Dat willen ze allemaal.'

Het grote konijn knikte begrijpend. Iedereen die hier aankwam wilde weer terug. Niemand wilde blijven. Zelf was hij ook nog niet gewend en ook hij hoopte dat hij ooit weer terug kon. Konijnen die over de rand waren gegooid, wonden sneller dan degenen die uit Blur waren gekomen. Dat was ook niet zo gek. De konijnen uit Fur waren blij dat ze nog leefden. De konijnen uit Blur daarentegen miste hun luxe leventje. De overgang naar de onderkant was voor hen veel groter. Zelf was hij over de rand gegooid. Hij had geprobeerd om de Duwers te stoppen. Ondanks dat hij heel sterk was, was hem dat niet gelukt. Ze waren met teveel geweest. Zuchtend stond hij op.

'Ik ga maar eens kennismaken met onze nieuweling', zei hij.

Wifi liep zenuwachtig heen en weer. Hoewel het konijn heel aardig voor hem was geweest, vroeg hij zich af wat er nu verder ging gebeuren. Wat had hij bedoeld, met "Je bent nu waar je moet zijn". Hij wilde hier niet zijn! Hij wilde terug! Kokkie was nog in Blur! Gelukkig was Serge er ook nog. Hij hoopte maar dat het hen zou lukken om Langhaar te bereiken. En wat waren ze met hem van plan? Wist hij het maar. Hij hoorde voetstappen op de gang.

'Oh, oh! Nu zal je het hebben!', dacht hij. 'Met een uiterst koel gezicht, waarvan niet af te lezen was hoe zenuwachtig hij was, ging hij op de bank zitten. Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat de deur openging. Met een strak gezicht keek hij naar het konijn dat binnenstapte en toen viel zijn mond open van verbazing.

'Dat kan niet!', riep hij uit. 'Droom ik soms weer? Ach dat is het, alles is gewoon een nare droom. Ik word zo wakker en dan lig ik gewoon in mijn bed. Waarschijnlijk teveel gegeten.'

Hij ging op de bank liggen en deed zijn ogen dicht.

Niet alleen Wifi was verbaasd. Ook het konijn dat Wifi kwam halen keek hem met grote ogen aan.

'Wifi?', zei hij vragend. 'Ben jij het? Wat heb je rare kleding aan. Waar is je rode wollen trui gebleven?'

Wifi deed één oog voorzichtig open, keek naar het konijn en kneep allebei zijn ogen weer stijf dicht.

'Hoe gaat het met Kokkie?', vroeg het konijn. 'En hoe gaat het in Fur? Er zijn al een tijdje geen nieuwe konijnen uit Fur aangekomen. Hebben jullie Fur uit handen van Fashionista gered?'

Wifi deed zijn ogen open en ging rechtop zitten. Dit was geen droom. Barry leefde nog! Een golf van blijdschap schoot door hem heen.

'Barry?', zei hij. 'Ben je het echt?'

Barry knikte.

'Wat ben ik blij jou te zien! We hebben je zo gemist! Iedereen dacht dat je dood was. Oh, als Kokkie

dat eens wist en Langhaar en ... iedereen zou het moeten weten! Hij stapte op Barry af en omhelsde hem stevig.

Barry grinnikte. 'We hebben elkaar een heleboel te vertellen', zei hij. 'Maar eerst breng ik je naar je nieuwe onderkomen. Dan praten we daar wel verder.'

Wifi liep naast Barry. Ze waren de aankomstthut uitgelopen en liepen nu moeizaam door het zand. Overal waar hij om zich heen keek zag hij zand, behalve in de verte. Daar stond een groot glimmend bouwwerk.

'Wat is dat?', vroeg Wifi.

'Dat is de fabriek', antwoordde Barry.

'Wat wordt daar gemaakt?'

Dat vertel ik je straks. Eerst veilig naar de poort. De zandmonsters slapen, maar we moeten ze niet wakker maken...'

Na een uurtje stevig wandelen, stonden ze voor de poort van de fabriek.

Barry pakte zijn foon en toetste een code in. De deuren zwaaiden open. Zodra ze binnen waren sloot de poort automatisch.

'We leven hier onder de grond', zei Barry. 'Net als in Ur, alleen een beetje dieper. Zo zijn we goed beschermd tegen de zandmonsters. We gaan hier naar beneden, volg me maar.'

Ze daalden een trap af en kwamen bij een verlichte gang. In de gang bevonden zich deuren. Op iedere deur was een nummer gekerft.

'Achter iedere deur zit een hol', vertelde Barry. 'Ik heb nummer 1024. Eigenlijk zou jij nummer 2547 krijgen, maar ik ga aan het konijn in 1025 vragen of hij verhuizen wil. Dan kunnen we naast elkaar wonen. Hij klopte op de deur. Een mager konijn deed open.

'Wat kan ik voor je doen, Barry?', vroeg hij.

'Dit is mijn vriend Wifi', zei Barry. 'Hij is vanochtend aangekomen op de onderkant. Zou jij willen verhuizen, zodat hij naast mij kan wonen?'

Het konijn keek bedenkelijk. 'Wat voor nummer krijg ik dan?', vroeg hij aarzelend.

'Er is nog een kamer vrij op nummer 256.'

Het konijn begon te stralen. 'Meen je dat Bar! Natuurlijk, even mijn spullen pakken.'

Even later kwam hij naar buiten. In zijn hand had hij een klein bundeltje, dat hij vasthield bij de knoop.

'Ga alvast maar naar binnen, Wi,' zei Barry. 'Ik loop even met hem mee, ik ben zo weer terug.'

Wifi ging naar binnen. Het was een kleine ruimte. In de hoek lag een stapel worteltjesloof en er brandde één lamp.

'Ik zal maar niet vragen of ze bekabeling hebben', dacht Wifi somber. 'TV kijken zal er ook wel niet inzitten. Over zitten gesproken, ik zie niet eens een stoel!'

Hij ging op de grond zitten en staaarde somber voor zich uit. 'Waar blijft Barry toch?', dacht hij.

Verveeld kraste hij met zijn nagel een figuurtje in de wand. Hij wilde nog een tekeningetje maken, toen de wand opeens begon te bewegen. Snel sprong hij overeind en zag tot zijn grote schrik, dat de wand afbrokkelde!

'Hallo', zei Barry, terwijl hij zijn hoofd door het gat stak. 'Nog eventjes, dan ben ik klaar.'

Opgelucht haalde Wifi adem. 'Hallo', zei hij nog steeds een beetje bibberend. 'Wat ben je aan het doen?'

'Mijn kamer is een stuk luxer dan die van jou. Ik maak een opening in de wand, dan kunnen we mijn kamer delen zonder dat het opvalt. Zo, hier kan je makkelijk door. Kom je?'

Wifi stapte door het gat en keek verbaasd in het rond. Barries hol was groot en comfortabel. Er stond zelfs een bank en een TV!

'Heb je ook internet?', vroeg Wifi. Barry begon te lachen. 'Jazeker, en een hele snelle computer. Dat moet wel hè, als je manager bent. Kamer 1024 is één van de meest luxe kamers van de onderkant. Edgar heeft mij manager van de Brandstoffabriek gemaakt en er voor gezorgd, dat ik een goed onderkomen heb.'

'Edgar? Bedoel je die Edgar die we zijn tegengekomen op weg naar Fur?'

'Ja, die Edgar. Ik zal je zo alles vertellen, maar jij eerst. Ga zitten, ik schenk even wat te drinken in.'

Wifi ging zitten en vertelde. Barry luisterde aandachtig.

'Dus het was Fashionista helemaal niet, maar Lola', zei Barry, toen Wifi klaar was met vertellen. Ik kon mij al niet voorstellen dat Fanny zo veranderd was. Wat een slim konijn is die Kokkie toch. En wat ben jij dapper geweest! Ik ben blij dat het jullie gelukt is om Fur te bevrijden. Dat verklaart ook waarom er de laatste tijd alleen nog maar konijnen uit Blur zijn aangekomen.'

Hij stond op en kwam even later terug met twee kopjes dampende worteltjessoep. Ze hadden de soep net op toen Barries foon ging.

'Is goed, ja, ik kom er aan.' Barry stond op. 'Ik moet even weg, doe alsof je thuis bent. Over een uurtje ben ik weer terug, dan wil ik weten wat jullie in Blur hebben meegemaakt en dan is het mijn beurt om te vertellen.'

Barry trok de deur achter zich dicht.

'Wat is het toch een fijn konijn', dacht Wifi. 'Ik ben zó blij dat hij nog leeft.' Hij ging op de bank liggen en viel in slaap.

18 Het logboek van Hamilton Burger

Renoir leunde achterover. Hoe hij zijn best ook deed, hij ontving geen enkel signaal van Wifi's schoenen. 'Ik snap er niets van', dacht hij. Dat Grid motief van zijn pak is super geleidend en zijn oren zijn de beste antennes die je je maar voor kunt stellen. Wat zie ik over het hoofd?' Hij streek vermoeid over zijn snorharen. 'Straks nog maar eens proberen. Als ik het laat rusten krijg ik misschien een idee. Eerst maar eens verder met de USB-stick. Hij drukte de USB-stick in de zijkant van zijn laptop. Er stond een bestand op, maar dat was beveiligd met een wachtwoord. 'Daar gaan we weer', mompelde Renoir geïrriteerd. 'Als dit allemaal achter de rug is, wil ik niets meer met computers te maken hebben. Wat een rot beroep heb ik toch.' Na een uurtje van alles geprobeerd te hebben, stond hij op. Hij liep naar zijn koelkast, haalde er een fles koude worteltjesthee uit en ging weer achter zijn bureau zitten. Nadat hij de thee had opgedronken, pulkte hij verveeld het etiket van de fles. Ineens had hij een idee. Hij begon ijverig te typen en even later grijnsde hij triomfantelijk. Het wachtwoord! Hij had het gevonden! Nieuwsgierig begon hij te lezen. *Logboek van Ham Burger. Dag 1.* Renoir scrolde naar het einde van het document. 'Zo, dat is een flink logboek!', dacht hij. 'Zou Ham een inhoudsopgave hebben gemaakt?' Hij ging terug naar het begin van het document en bladerde door de eerste paar bladzijden. 'Jammer, dan maar het hele document lezen', dacht Renoir.

De rest van de dag en nog een deel van de nacht was hij aan het lezen. Hij at niet en hij dronk niet, hij kon niet stoppen met lezen. Na de laatste pagina stond hij op. 'Alle konijnen nog aan toe', mompelde hij. 'Eerst maar eens naar Bill. De situatie is nog ingewikkelder dan ik dacht. Jammer dat Serge en Kokkie al weg zijn, Langhaar en Jacques moeten dit ook weten. Eerst maar de plattegronden uitprinten.'

De printer kwam tot leven en spuugde drie plattegronden uit. Renoir pakte de papieren uit de printer en liep zijn kantoor uit.

'Heb je enig idee hoe laat het is?', vroeg Bill geïrriteerd. Hij stond in zijn ochtendjas in de deuropening van zijn kamer. Zijn oren waren gekreukeld en hij had zijn pantoffels verkeerd om aan.

'Jazeker', antwoordde Renoir. 'Je denkt toch niet dat ik je op dit tijdstip voor de lol een bezoekje breng?'

'Sorry', zei Bill. 'Het is nog vroeg, of laat. Het is maar hoe je het bekijkt.'

'Al goed', zei Renoir. 'Ik maak wel even worteltjeskoffie, dan kan jij je aankleden.' Hij liep naar de keuken en even later trok de geur van heerlijk versgezette koffie door het hoofdkwartier van het Bluriaanse verzet. Renoir ging zitten en bekeek de plattegronden.

'Zo, vertel me maar wat de reden is van je vroege bezoek.'

Verschrikt sprong Renoir uit zijn stoel. 'Wat kan jij toch zachtjes aan komen lopen', zei hij licht verwijtend. Hij ging weer zitten en legde de plattegronden op tafel.

'Wat heb je daar?', vroeg Bill.

'Plattegronden. Een plattegrond van de stad, een plattegrond van de weg naar de onderkant van onze planeet en een plattegrond van de weg terug, naar de bovenkant.'

'Wat heb je?', vroeg Bill ongelovig.

'Begrijp je nu, waarom ik je wil spreken?', vroeg Renoir. Serge heeft mij een USB-stick gegeven, met het logboek van Ham Burger. Ham heeft dit logboek bijgehouden, vanaf het vertrek uit Ur tot aan zijn verdwijning. Hij heeft de plattegronden gevonden op de computer van Jim. Jim's computer was gecrashed en hij kreeg de opdracht om het ding te repareren. Tijdens de reparatie kwam hij wat vreemde bestandstypen tegen en omdat hij dacht, dat het misschien een computervirus was, heeft hij ze bestudeerd.'

'En toen Ham er achter kwam, wat hij onder ogen kreeg, is hij meteen naar het Bureau gegaan om mij in te lichten,' ging Bill verder. 'Alleen was ik er niet en heeft Haas de zaak afgehandeld. Haas weet dus van de plattegronden, maar heeft ons er niets over verteld. Stond er nog meer belangrijke informatie in het logboek?', wilde Bill weten.

Renoir knikte. 'Hij wist veel over de illegale worteltjeshandel. Het verhaal in zijn logboek, komt in grote lijnen overeen met het verhaal dat Greg ons vertelde. Wat Greg ons niet heeft verteld, maar het kan zijn dat hij hier niets van afweet, is dat er op de onderkant van onze planeet een fabriek staat, waar de worteltjes naar toe gaan en...'

Renoir werd onderbroken door geklop op de deur. Het was één van Jim's bewakers.

'Sorry, dat ik jullie stoer, maar het waarheidsserum begint te werken. Hij wil met je praten, Bill.'

Bill stond op. 'Kom mee', zei hij tegen Renoir. 'Vertel de rest straks maar. We weten niet hoe lang het serum werkt. We moeten meteen naar hem toe. Ik stel de vragen. Luister goed naar zijn antwoorden.'

19 Barry vertelt

'Heb je lekker geslapen?'

Wifi ging slaperig rechtop zitten en gaapte. Even vroeg hij zich af waar hij was en toen wist hij het weer. Barry was tegenover hem gaan zitten en lachte hem vriendelijk toe.

'Dat kon je wel gebruiken hè, dat slaapje', zei hij. 'Ik heb Edgar gesproken. Hij gaat er voor zorgen dat je prettig werk krijgt in de fabriek.'

'Dat is fijn', zei Wifi. 'Maar wat wordt er eigenlijk in de fabriek gemaakt en wat heeft Edgar er mee te maken?'

Barry's glimlach verdween van zijn gezicht. Hij stond op, pakte twee glazen, schonk ze vol en gaf één van de glazen aan Wifi. Hij ging weer zitten en schraapte zijn keel.

'Er is veel gebeurd, sinds we elkaar voor het laatst hebben gezien', begon Barry. 'Lola maakte jou ICT-er en Kokkie moest voor haar koken. Ook mij gaf ze een baan. Ik werd klusjesman en ze brachten mij naar de fabriek om onderhoud te doen. Daar ontmoette ik Baloe. Baloe was de tweede man van de WLUR, een groep verzetstrijders, die Fur van Fashionista wilde redden. Baloe vroeg mij om naar hun bijeenkomst te gaan en na enig twijfelen heb ik dat gedaan. Toen ik daar aankwam schrok ik me suf. Eén van de bewakers zat aan het hoofd van de tafel en ik dacht dat ik er was geweest, maar de bewaker was de topman van het verzet. Hij vroeg mij om naar Langhaar te gaan en hem te vertellen hoe slecht Fashionista voor haar volk was. Ook vroeg hij mij of ik een laptop met beeldmateriaal mee wilde nemen, zodat Langhaar kon zien onder wat voor verschrikkelijke omstandigheden de konijnen in Fur moesten leven. Het mocht allemaal niet zo zijn. De topman werd gearresteerd en de laptop hebben ze in beslag genomen. Omdat de topman mij niet meer kon ophalen, bracht de nummer twee van het Furse verzet, Baloe, mij naar de poort. We waren onderweg, toen ik een verschrikkelijk gejammer hoorde. Ik vroeg Baloe, waarom de konijnen zo aan het jammeren waren en hij vertelde mij dat ze over de rand werden geduwd. Het geluid ging me door merg en been en ik kon mij niet meer beheersen. Ik ben er naar toe gerend. Je weet hoe sterk ik ben, maar het waren er zoveel... Ze duwden mij over de rand. Toen ik wakker werd dacht ik dat ik dood was, maar toen zag Edgar. Hij nam me mee en vertelde mij waar ik was.'

Barry pakte zijn glas en nam een grote slok. Hij veegde zijn snorharen droog en ging weer verder.

'Er zijn drie manieren om naar de onderkant te gaan. De eerste manier weet je, ze hebben een gat in onze planeet gemaakt. De tweede manier is de rand bij Fur. Als je daar overheen valt, raak je buiten bewustzijn en kom je aan de onderkant weer bij. De derde manier is een onderaardse tunnel die van

Blur naar de onderkant loopt.'

'Dan kan je toch ook weer terug, als er een tunnel is', onderbrak Wifi.

Barry schudde zijn hoofd. 'Dat gaat niet. De tunnel loopt door het midden van de planeet. Een magnetisch veld zorgt er voor dat je alleen naar de onderkant kunt. Er is een weg naar boven, maar die loopt via een berg. De top van die berg steekt uit een groot water vlakbij Blur. Edgar gebruikt die route. Hij wordt dan opgehaald door een heli....., hoe heet zo'n ding ook al weer...'

'Bedoel je een helicar?', vroeg Wifi.

'Inderdaad, een helicar', ging Barry verder. 'En dan is er nog een route, die nog nooit door iemand is uitprobeerde. De mensen betalen de brandstof met aardse grondstoffen, electronica en andere aardse spullen. Die worden over de rand gegooid. Ze schijnen dan ergens op de bovenkant terecht te komen. Er is alleen niemand die over de rand durft te springen. Je weet niet wat er met je gebeurd hè.'

'En het gat waar Edgar door is gegaan?', vroeg Wifi.

Weer schudde Barry zijn hoofd. 'Nee, dat kan ook niet. Om het gat niet te groot te maken hebben ze een machine gemaakt om Edgar te verkleinen en bij terugkeer te vergroten. Zoals je begrijpt staat de machine aan de onderkant en om nou de rest van ons leven als dwergkonijn rond te lopen.... We kunnen het gat ook niet groter maken, want dan zou de planeet uit elkaar kunnen vallen.'

Wifi knikte begrijpend. 'Dus tenzij iemand je een helicar stuurt kan je niet weg van de onderkant?'

'Zo is het,' zei Barry.

'Hoe is het met de raket die is neergestort?', vroeg Wifi.

'Die is allang weer weg', antwoordde Barry. 'Wist je trouwens dat de eerste hongersnood is veroorzaakt door een op hol geslagen wortelrooier?', ging Barry verder.

'Worden er worteltjes aan de onderkant gerooid?', vroeg Wifi verbaasd.

Barry knikte. 'Ja', zei hij. 'en zolang zo'n rooimachine niet op hol slaat is er niets aan de hand, maar zo nu en dan gaat er eentje stuk en dan worden er teveel gerooid.'

'En hoe zit het dan moet de worteltjes uit Fur?'

'De grond onder Fur is te hard. De worteltjes worden aan de bovenkant geoogst en daarna over de rand gegooid.'

'En Smur?', vroeg Wifi.

'Smur levert geen worteltjes. Zoals je weet, is Jacques bioloog. Om zijn volk voldoende voedsel te kunnen geven, heeft hij zijn kennis gebruikt om reuzegroenten te kweken. Ze zouden perfect als grondstof kunnen dienen, maar Jacques heeft geen interesse en de reuzegroenten kunnen niet via de onderkant worden geoogst.'

'Waar worden al die worteltjes voor gebruikt? Eten die aardbewoners zoveel?'

Barry schudde zijn hoofd. 'Nee, de worteltjes worden gebruikt om brandstof van te maken. Op de onderkant van Ur staat een tankstation voor aardse raketten, die op weg zijn naar Mars.'

'Maar hoe zit dat dan met die neergestorte raket? En hoe maken ze brandstof van worteltjes?'

'Eén vraag tegelijk graag Wi', glimlachte Barry. 'Zoals Edgar vertelde was de raket op weg naar Mars. Op Mars zijn geen fossiele brandstoffen, maar er kunnen wel planten groeien. Om toch gebruik te kunnen maken van electriciteit en om over brandstof te kunnen beschikken, wilden ze een fabriek op Mars bouwen, die van planten brandstof kon maken. Het is een proces, waarbij behalve brandstof ook gas vrijkomt en met behulp van dat gas kan er electriciteit worden opgewekt. De raket die de onderdelen voor die fabriek vervoerde kreeg pech en landde per ongeluk op Ur.'

'Was dat de raket waar Edgar in zat?'

'Ja, dat klopt, maar laat me even mijn verhaal afmaken. De raket bleek niet stuk te zijn, maar ze hadden de hoeveelheid benodigde brandstof niet goed berekend. Er zat niets anders op dan de fabriek op onze planeet te bouwen en op zoek te gaan naar planten. Ze hebben de hele onderkant uitgekamd, maar op de onderkant hebben we alleen zand. Nu is het wel zo, dat zand belangrijk is in het proces om brandstof te maken, maar zonder planten geen brandstof en aangezien ze aan deze kant van de planeet niets vonden, hoopten ze dat er misschien planten waren aan de ándere kant. Het was een enorm karwei om een gat te boren door de bodem. Bovendien waren ze bang dat een te groot gat de planeet in tweeën zou breken. Ze besloten om een klein gat te maken en de verkenners te verkleinen. Die verkenners waren Edgar. Ik heb altijd gedacht dat Edgar Greg is tegengekomen, maar toen Edgar hem beschreef, werd het mij al snel duidelijk dat hij niet Greg, maar Jim tegen het lijf is gelopen. De mensen hadden planten nodig en Jim zorgde daarvoor. Worteltjes leende zich er het beste voor en zo werd Jim wortelleverancier van de mensen. In ruil daarvoor gaven ze hem aardse grondstoffen en aardse technologie. Die speelde hij door naar Greg. Zelf was hij niet technisch genoeg om er iets mee te kunnen. Greg vond het prachtig, totdat de hongersnood uitbrak. Hij wilde er mee stoppen en alles opbiechten aan zijn vader, maar Jim maakte hem bang. Het idee van Langhaar, om zijn kinderen nieuwe koloniën te laten stichten, was koren op de molen van Jim. Vanuit Blur bestuurde hij zijn eigen konijnenrijk. Greg steeds meer op een zijspoor zettend. Hij dreef handel met de mensen en Blur werd steeds welvarender. Jim gaf Lola spannende cadeautjes. In ruil daarvoor gooide zij konijnenfamilies en worteltjes over de rand.'

'Wat is er met die konijnen gebeurd?'

Die zijn terechtgekomen in het vluchtelingen kamp. Edgar vangt de konijnen op. Zodra ze een beetje van de schrik bekomen zijn, moeten ze in de brandstoffabriek werken. Gelukkig houdt Edgar van konijnen, daarom worden we goed behandeld, maar terug kunnen we niet. Sinds een tijdje komen er

geen Furianen meer aan. Ook de aanvoer van worteltjes uit Fur is gestopt. We hebben nog een beetje voorraad, maar als dit zo blijft, gaan ze de worteltjesaanvoer uit Ur verhogen en we weten allebei wat dat betekent!

Wifi knikte bezorgd. 'Dus de onderkant van Ur is een tankstation voor aardse ruimteschepen geworden', zei hij na een tijdje. 'Waarom bouwen ze dat tankstation niet op Mars?'

'De omstandigheden zijn hier beter. Bovendien ligt Ur dicht bij Mars en zo hebben ze wel de lusten maar niet de lasten van het tankstation.'

Barry stond op. 'Kom', zei hij, 'we gaan slapen, morgen wordt een lange dag.'

'Ik heb nog één vraagje,' zei Wifi. 'Wat voor werk moet ik gaan doen?'

'Jij wordt operator', antwoordde Barry.

20 Jim wordt ondervraagd

Renoir en Bill liepen door de hal van het hoofdkwartier. Hoewel het hoofdkwartier er van buiten klein uitzag, was het dat niet. De konijnen hadden onder het huis een gangenstelsel gegraven en aan die gangen grensden een groot aantal holen. Sommige holen werden als kantoor gebruikt, andere holen weer als werkplaats. Het hol waar ze nu naar toe liepen was een isolatiehol. De wanden van dit hol waren dichtgemaakt met een speciaal middel. Het maakte de wanden hard en zorgde er voor dat de gevangenen zich geen weg naar buiten konden graven.

'Wat staat er een rommel in de gang', mopperde Bill toen ze bij het hol waren aangekomen.

'Sorry baas', zei de bewaker. Je weet dat die holen normaal gesproken als opslagruimte dienst doen, maar we hebben in heel korte tijd twee konijnen op moeten sluiten. We hadden de spullen net naar de andere kamer verhuisd, toen er nóg een konijn werd gebracht. We hebben er een behoorlijke klus aan gehad.'

'Het is al goed', zei Bill wat vriendelijker. 'Ik ben benieuwd wat die naarling te vertellen heeft.

Hoeveel serum hebben jullie hem gegeven?'

'Een liter', antwoordde het konijn. 'We hebben nog nooit iemand meegemaakt, die zoveel serum nodig had om te gaan praten.'

In de verte hoorde ze iemand zingen.

'Dat is Jim', zei de bewaker. Sinds het serum werkt, zingt hij steeds hetzelfde liedje. Ik denk dat het Lola heet, want hij zingt steeds maar Lola.

De bewaker deed de deur open en ze gingen naar binnen. Het gezang was nu nog beter te horen.

Lolaaaaa, lalallalalola, lalalaloolaaaaa.

'Hallo Jim', zei Bill. 'Waarom zing je over Lola'.

'Ommmddddatt ik haar mizzz', Jim begon hard te huilen. 'Lolaatje', snikte hij. 'Ik mizzzz je zoooooo.'

'Wie is Lola', vroeg Bill.

'Dat is mmmijn vriendinnnnnetje uit Fur. Ze is heeeeeeel mooi en heeeeerlijk vals en ze kan prachtige klilllleren maken', antwoordde Jim.

'Waarom wil jij Blur onder water zetten als er iets met je gebeurt', vroeg Bill.

Jim begon te grinniken.

'Vooruit, antwoordt eens even', drong Bill aan.

Jim zei niets. Ineens sprong hij op. Hij duwde Bill opzij en probeerde langs de bewaker naar buiten te glippen. Renoir sprong uit het donker naar voren en sloeg hem op de grond. Uit zijn zak haalde hij een

paar handboeien en klikte ze om Jim's polsen. Hij trok hem overeind en schudde hem flink door elkaar. Jim keek hem woedend aan. In één seconde maakte de woede plaats voor verbazing.

'Jij', zei hij verbaasd.

Renoir keek hem grimmig aan. 'Inderdaad!'

Jim kneep zijn ogen samen. 'Smeerlap', schreeuwde hij woedend. 'En dan te bedenken hoeveel opdrachten je van mij hebt gekregen! Je bent stinkend rijk door mij geworden en al die tijd speelde je onder één hoedje met het verzet! Als ik hier uitkom ruïneer ik je!'

'Als je hier uitkomt ja', zei Renoir. 'Voorlopig zit je hier vast en zijn we niet van plan om je te laten gaan. Vertel eens, hoe komt het dat je immuun bent voor het waarheidsserum?'

'Ik vertel helemaal niets', schreeuwde Jim. 'Wacht maar, als ik niet binnen een dag terug ben, laat Glitch de stolp onderlopen. Jullie zullen allemaal als ratten verdrinken. Iedereen.'

'Jij dus ook', zei Renoir. 'Ik geloof je niet. Glitch laat de stad niet onder lopen. Het is een verhaaltje om jezelf te redden.'

Jim zei niets meer. Hij staarde strak voor zich uit.

'Kom', zei Bill. 'We gaan. Het heeft geen zin om hier te blijven. Hij zegt toch niets meer.'

De bewaker sloot de cel af. Jim zong niet meer. Hij had gehoopt te kunnen ontsnappen, maar dat was niet gelukt. Hij was boos en zinde op wraak.

'Nu weten we nog niets', zuchtte Bill, toen ze weer boven waren. 'Je hebt wel een punt. Jim is er het type niet naar om zichzelf samen met de stad onder water te laten zetten. Zou hij bluffen?'

'Dat is mogelijk', antwoordde Renoir. 'Alleen durf ik het risico niet te nemen, jij?'

Bill schudde zijn hoofd. 'Nee', zei hij. 'Laten we hopen dat Greg en Fred meer geluk hebben. Eerst maar eens koffie pakken, daarna wil ik de rest van je verhaal horen. Een fabriek op de onderkant van onze planeet. Het moet niet veel gekker worden!'

21 De worteltjesfabriek

'Wifi, wakker worden, het is tijd om op te staan.' Wifi schoot overeind. Verbaasd keek hij rond, toen wist hij weer waar hij was.

'Goedemorgen Barry, wat ruikt het hier lekker,' zei Wifi slaperig.

Barry lachte. 'Ja Wi, dat is het ontbijt. Warme worteltjestaart en koffie. Schuif maar aan.'

'Hoe laat moeten we naar de fabriek?', vroeg Wifi. Hij had een flink stuk taart op en zat nu te genieten van zijn koffie.

'Vandaag starten we om 9:00 uur', antwoordde Barry. 'We gaan eerst langs Edgar. Als we bij Edgar zijn geweest krijg je een rondleiding door de fabriek. Daarna gaan we naar je werkplek en stel ik je voor aan je collega. Je gaat dit werk samen met twee andere konijnen doen. Ze zijn blij dat er iemand bijkomt. Met twee konijnen is het een zware baan, maar met drie is het goed te doen. Jullie werken in ploegendienst. Je andere collega ontmoet je later. Je wordt ingewerkt door je collega's en aan het einde van de middag haal ik je weer op.'

'Dat klinkt als een goed plan', vond Wifi. 'Leuk om Edgar weer te zien. Wel raar om hem op normale grote te ontmoeten. In mijn gedachten is hij nog altijd dat kleine mensje. Weet je nog hoe bang hij voor Kokkie was?'

Barry grinnikte. 'Ja, ze zat hem echt te plagen hè! Kom, het is tijd om te gaan!'

Ze liepen door de ondergrondse gang. In het begin hadden de konijnen steeds door het zand moeten ploeteren om bij de fabriek te komen. Ze waren na de zware wandeling al moe voordat ze gewerkt hadden en daarom had Barry bedacht dat er beter een gang gegraven kon worden. Ze hadden Edgar om toestemming gevraagd en hij had het een goed idee gevonden. Het werk in de fabriek werd een dag stilgelegd en alle konijnen hadden er aan meegewerkt. Binnen één dag liep er een prachtig verlichte ondergrondse weg naar de fabriek, waar iedereen veel voordeel van had.

'We zijn er', zei Barry. 'Hier gaan we naar boven. We gaan eerst naar Edgar.'

Barry stopte voor Edgar's kantoor en klopte op de deur.

'Binnen!'

Barry en Wifi stapten naar binnen.

'Goedemorgen allebei', zei Edgar hartelijk. 'Ga zitten!' Hij pakte zijn foon. 'Even koffie regelen',

verduidelijkte hij.

Er werd op de deur geklopt en een konijn met een schortje voor kwam drie kopjes en een kan met koffie brengen. Ze schonk koffie voor ze in, knikte beleefd en vertrok weer.

'Ben je al een beetje gewend?', vroeg Edgar.

'Een beetje', antwoordde Wifi. 'Barry heeft me goed opgevangen, maar de bovenkant van Ur is leuker. Het liefst zou ik teruggaan.'

'Dat kan helaas niet', zei Edgar meelevend. 'Niemand mag weten dat we een tankstation aan de onderkant van Ur hebben gebouwd. Het tankstation is erg belangrijk voor onze ruimtevaart. Het zit op een prima locatie en we denken er zelfs over om het uit te breiden.'

'Uitbreiden', riep Wifi verschrikt uit. 'Dan zijn er nog meer worteltjes nodig! Straks komt er weer een hongersnood. Er dreigt nu al een voedseltekort.'

'Jim heeft ons verzekerd dat er geen voedseltekort ontstaat na de uitbreiding', zei Edgar vriendelijk.

'Hij weet niet waar hij het over heeft!', zei Wifi boos. 'Of erger nog, misschien juist wel en kan het hem niet schelen!'

'Ik vind de toon van het gesprek niet zo leuk meer', zei Edgar koel.

Barry schopte zachtjes tegen Wifi's been. 'Onze Wi is nog een beetje moe van de reis Ed. Ik praat zo wel met hem.'

Edgar keek weer een beetje vriendelijker. 'Dat begrijp ik', zei hij. 'Weet je wat het is, Wifi. De mensen hebben Mars echt nodig. De aarde is ernstig vervuild en sommige delen zijn onbewoonbaar verklaard. Wél neemt de aardse bevolking nog steeds toe. We hebben dus minder ruimte en meer mensen. De kolonisatie van Mars is een ideale oplossing, maar het kweken van worteltjes gaat op Mars een stuk moeilijker dan op Ur. We zijn erg blij met de worteltjes en we belonen jullie dan ook rijkelijk. Alle technologie, die jullie gebruiken, komt van ons. Het is een prachtige situatie. Win - win. Wij brandstof en jullie technologie, mét de bijkomende welvaart.'

Hoewel Wifi het helemaal niet eens was met Edgars verhaal, knikte hij instemmend. 'Hoe zijn jullie er op gekomen, om hier een tankstation te bouwen?', vroeg hij.

'Onze brandstofdeskundige had een denkfout gemaakt en daarom waren we gedwongen om op de dichtbijzijnde planeet te landen en dat was Ur. Om weg te komen hebben we de fabriek, die we eigenlijk op Mars wilden bouwen, hier gebouwd. Toen hij eenmaal stond en we de worteltjestoevoer hadden geregeld, vond iedereen het een goed idee om hem te laten staan. Zoals ik net al vertelde is het mogelijk om op Mars worteltjes te verbouwen, maar is het een stuk eenvoudiger om ze op Ur te kopen.'

'Ik heb nog één vraag', zei Wifi. Edgar knikte bemoedigend. 'Hoe komt het dat je hier geen

vertaalapparaatje nodig hebt?'

Edgar glimlachte. 'Ik heb jullie taal geleerd', zei hij trots. 'Met behulp van mijn vertaalapparaatje heb ik een woordenboek gemaakt en iedere dag een bladzijde uit mijn hoofd geleerd, totdat ik de taal goed sprak. Ik heb veel met konijnen te maken, zowel in de handel als op de fabriek en ik heb er dan ook veel gemak van.'

'Knap hoor!', zei Wifi. Edgar glom van trots. 'Is het niet eens tijd voor mijn rondleiding?', vroeg Wifi. 'Ik wil heel graag weten hoe er van worteltjes brandstof wordt gemaakt.'

'Wij gaan het heel goed met elkaar vinden, Wifi', zei Edgar vriendelijk. 'Ik ben blij dat je er bent. Leid jij hem rond?', vroeg hij aan Barry. 'Ik heb geen tijd, ik heb een afspraak op de bovenkant.'

Barry knikte. Ze bedankten voor de koffie en gingen Edgars kantoor uit.

'Barry, we moeten naar de bovenkant', zei Wifi zachtjes. 'Als ze de worteltjestoevoer opschroeven, krijgen alle konijnen honger. Dat kan toch niet!'

'Makkelijker gezegd dan gedaan', zei Barry. 'Je kan hier alleen weg als er een helicar geregeld is. Dat weet je toch!'

'Dat is niet de enige weg. We kunnen ook door het gat.'

'Wil jij je laten verkleinen?', vroeg Barry. 'Je beseft toch wel, dat we dan niet meer terug kunnen? Dan worden we gearresteerd! En niet meer terug kunnen, betekent dat we de rest van ons leven klein moeten blijven!'

'Dat moet dan maar', zei Wifi. 'Laten we eerst de rondleiding doen. Hou je ogen goed open, wie weet vinden we de machine wel!'

'Wat zijn die konijnen aan het doen?', vroeg Wifi. Ze waren in de fabriekshal aangekomen en Wifi keek nieuwsgierig rond. 'Dat is de hakploeg', antwoordde Barry. 'Zij zorgen ervoor dat de worteltjes veranderen in biomassa. De biomassa wordt gemixt met heel erg heet zand, in die grote metalen kegel daar,' wees Barry. 'Door de verhitting, verandert de biomassa van structuur. Het verdampt. De verdampte biomassa koelt af en door het afkoelen verandert 75% van de biomassa in worteltjesolie.'

'Wat gebeurt er met de andere 25%?', vroeg Wifi. 'Dat verandert in gas, houtskool en nog wat anders, dat ben ik vergeten. Met behulp van een gasmotor wordt het vrijgekomen gas gebruikt om elektriciteit mee op te wekken. Het zand wordt opnieuw gebruikt en verhit met de houtskool. Dat zand wordt dan weer samengevoegd met een nieuwe lading biomassa, enzovoort.'

'Jammer dat ze er worteltjes voor nodig hebben', vond Wifi. Op zich is het een prachtige manier om brandstof te maken én om electriciteit mee op te wekken.'

Barry knikte. 'Het zijn knappe koppen, die dit hebben bedacht. Het is een schone en milieuvriendelijke manier, maar net wat je zegt, ze hebben er worteltjes voor nodig en dat is een slechte zaak.'

'Stel nou dat ze olie konden winnen uit houtresten, of worteltjesloof', dacht Wifi hardop. 'Dan zouden ze ons voedsel niet meer nodig hebben en toch over olie kunnen beschikken.'

Barry lachte. 'Wie weet Wi, maar voorlopig gebruiken ze onze worteltjes wél en dreigt er hongersnood aan de bovenkant.' Barry stopte. Ze waren aan het einde van de rondleiding gekomen. 'Nou, dat was het dan', zei hij. 'Heb je nog vragen?'

'Eentje maar', zei Wifi. 'Wat moet ik doen, als operator?'

'Jij moet er voor zorgen dat het zand de juiste temperatuur heeft', zei Barry. 'Dat is heel erg belangrijk voor het proces. Kom, we gaan naar je werkplek.'

22 Serge komt aan in Ur

Serge keek op het dashboard van zijn helicar. Nog eventjes en hij was in Ur. 'Gelukkig', dacht hij. Het was een lange vlucht geweest en hij was een beetje stijf van het zitten. Hij had genoeg tijd gehad om het gesprek met Langhaar voor te bereiden. Toch zag hij er een beetje tegen op. Hij had geen één positief punt te melden. Greg, die compleet onder de invloed was geweest van Jim, Wifi, die was verdwenen, Kokkie, die in haar eentje onderweg was naar Smur en dan niet te vergeten, de dreigende overstroming, die het leven van alle konijnen in Blur zou kunnen kosten. Hij zuchtte eens diep en keek nog eens op het dashboard. De helicar was aan het landen. Hij had Greg de coördinaten gevraagd van Langhaar's paleis, maar het was altijd maar afwachten of je op de goede plek aankwam. In Blur werkte het systeem prima, maar buiten Blur ging het nog wel eens mis. Bonk. De helicar was geland. Serge stapte uit en keek om zich heen.

'Wat moet dat daar!'

Serge keek geschrokken om zich heen.

'Wie ben jij? Waarom heb je jouw voertuig in de tuin van het paleis geparkeerd? Doe je handen omhoog, zodat ik ze kan zien!'

Een woest uitzierend konijn stapte op hem af. Hij had een grote hark bij zich en hij zwaaide er dreigend mee.

'Mijn naam is Serge', zei Serge dapper. 'Ik kom uit Blur en ik wil koning Langhaar spreken.'

Inmiddels waren er nog meer konijnen naar de onverwachte gast met zijn vreemde voertuig komen kijken.

'Let op dat hij niet ontsnapt', zei het konijn met de hark. 'Ik ga naar Langhaar.'

'Wat is hier aan de hand?', vroeg een vriendelijke stem. 'Waarom wil je naar mij toe?'

'Dit vreemde konijn is hier zojuist met zijn voertuig in de paleistuyn gaan staan', zei het konijn met de hark. 'En toen ik hem vroeg waarom hij dat had gedaan, zei hij dat hij jou wilde spreken.'

'Dat voertuig ken ik wel', zei Langhaar. 'Dat is een helicar. Kokkie en Wifi zijn in zo'n ding naar Blur gereisd.' Hij liep naar Serge toe en stak zijn hand uit.

'Vergeef hem de koele ontvangst', zei hij. 'Ze zijn nogal bezorgd om me. Dat heb je als je koning bent, hè'. Hij gaf het konijn met de hark een knipoog. 'Bovendien ben je precies in de koninklijke moestuin geland.'

'Sorry', zei Serge geschrokken.

'Geef niet, kan gebeuren. Loop maar met me mee. Je zult wel dorst hebben na zo'n lange rit. Eens

even kijken of we daar iets aan kunnen doen.'

Langhaar gebaarde Serge met hem mee te lopen. 'Niets aan de hand', zei hij tegen de nieuwsgierig kijkende konijnen. 'Ga maar door met jullie werk.'

Serge zat in Langhaars werkhok. Langhaar had hem worteltjesthee gegeven en een paar koekjes. 'Lekker hè', zei Langhaar. 'Die heeft Kokkie nog voor mij gemaakt. Ze bakt altijd een trommel vol voor me, voordat ze op reis gaat. '

Langhaar boog zich naar Serge toe. 'Mijn vrouw kan niet koken', fluisterde hij. 'Ik heb de liefste vrouw van de wereld, maar haar koken!' Hij trok een vies gezicht en huiverde een beetje.

'Wat ben je aan het fluisteren, Lieverd?'

Langhaar en Serge keken op. Tiara stapte vriendelijk glimlachend het hok binnen.

'Wat is ze mooi', dacht Serge. Tiara gaf hem een hand en hij bloosde een beetje.

'Volgens mij ben je weer eens aan het klagen over mijn kookkunst', zei ze tegen Langhaar.

Langhaar grinnikte. 'Ik kan ook niets voor jou verborgen houden hè! Pak een stoel en ga zitten.'

Terwijl Tiara ging zitten schonk hij haar een kopje thee in en legde een paar koekjes op haar schoteltje. Tiara lachte lief naar hem en stopte genietend een koekje in haar mond.

'Hoe gaat het met Greg, Kokkie en Wifi?', vroeg Langhaar.

'Wifi is verdwenen, Kokkie is op weg naar Jacques en Greg probeert samen met Jim's dubbelganger Blur van een ramp te behoeden', flapte Serge er uit. Weg was het verhaal, waarop hij zo hard had gerepeteerd.

'Wat zeg je?', zei Langhaar verbaasd. 'Volgens mij heb ik het niet goed verstaan.'

'Jawel', zei Tiara. 'Dat heb je wel. Wifi is verdwenen, Kokkie is naar Jacques en er dreigt een ramp in Blur die Greg samen met een dubbelganger van Jim probeert te voorkomen. Dat zei je toch?', vroeg ze vriendelijk aan Serge.

Serge knikte. Hij haalde diep adem, concentreerde zich en begon te vertellen. Langhaar en Tiara luisterden, zonder hem te onderbreken. 'En daarom ben ik naar u toegevlogen', besloot hij zijn verhaal. 'Blur heeft hulp nodig. Zodra Glitch doorkrijgt dat Jim is verdwenen, laat hij de stolp vollopen en dan verdrinken alle inwoners.'

'Wat gruwelijk!', zei Tiara. 'Waarom zou hij zoiets laten doen?'

Langhaar fronste. 'Volgens mij is het je reinste bangmakerij', zei hij. 'Als de stolp onder water wordt gezet, verdrinkt hij zelf ook en Jim is veel te dol op zichzelf.'

'Maar we kunnen het risico toch niet lopen?', vond Tiara. 'Stel dat hij voor zichzelf een uitwijkplan heeft. Dan zou hij de opdracht wél kunnen laten geven.'

Langhaar schudde resoluut zijn hoofd. Zijn oren bewogen grappig mee, maar de situatie was te serieus om er om te lachen. 'Hij weet nooit waar hij zich bevindt op het moment dat Glitch de boel laat onder lopen. Als hij gevangen is genomen, kan hij niet weg en loopt hij net zoveel gevaar als de rest. Jim is altijd al een lefgozertje geweest. Het is een echte bluffer. Dom van me, dat ik niet gezien heb hoe erg Greg onder zijn invloed stond.' Somber ging hij zitten. Zijn oren hingen naar beneden.

'Wees niet te hard voor jezelf, Lieverd', zei Tiara. 'Toen Greg naar Blur vertrok, had je heel veel aan je hoofd. Hongersnood, ziekte, Fanny boos, Jacques wel of niet hoofd van een kolonie maken. Greg had geniale ideeën, maar was wodka-verslaafd, Jim pakte zijn taken goed op en daar waren we blij mee. We geloofden dat ze samen een goede kolonie konden bouwen. Ik had ook niet in de gaten dat Greg zo onder de invloed van Jim stond, maar het heeft geen zin om te treuren over verbrande worteltjes. Greg heeft zijn leven gebeterd, hij heeft hulp nodig bij het redden van zijn volk en we moeten de illegale worteltjeshandel stoppen.'

Langhaars oren stonden weer rechtop. 'Je hebt gelijk Tiara', zei hij. 'Ik ga samen met Serge naar Blur om te zien wat we aan de situatie kunnen doen. Ik zou je graag meenemen, maar het lijkt me beter dat jij hier blijft om Ur te bewaken. Aliens aan de onderkant van onze planeet! Aliens die worteltjes ruilen voor technologie! Het lijkt wel of we in een slechte film terecht zijn gekomen. Ga naar je vader en vertel hem wat we hebben gehoord. Vraag hem om een konijnenleger op te leiden. Hij moet vandaag nog beginnen. Fur moet ingelicht worden. Versleutel het bericht. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. Serge, laat me even alleen met mijn vrouw. We willen afscheid nemen.'

Nadat Serge een tijdje op de gang had staan wachten, kwam Tiara naar buiten. 'Je kan weer naar binnen hoor', zei ze vriendelijk. 'Goede reis en heel veel succes.'

'Dank je, Tiara', zei Serge. 'Fijn dat jullie ons willen helpen.'

Tiara glimlachte. 'Ik regel nog even een lunchpakket voor jullie. Niet schrikken, ik weet dat ik niet kan koken, een van de kindermeisjes maakt jullie lunch.'

Ze wuifde elegant naar hem, pakte haar foon en liep druk pratend weg.

'Is het ver naar Blur?', vroeg Langhaar.

'Een paar uurtjes vliegen', antwoordde Serge. 'Als je in je eentje reist, is het saai en lijkt de reis langer

te duren.'

Langhaar knikte begrijpend. Geïnteresseerd keek hij naar het dashboard. 'Wat een boel metertjes, is het moeilijk, om een helicar te vliegen?'

'Nee hoor', zei Serge. 'Eigenlijk vlieg je altijd op de automatische piloot. Je geeft een code in, of de coördinaten als er geen code is, je drukt op "ok" en dan vliegt het vanzelf.'

Langhaar keek uit het raampje. Het landschap vloog snel aan hen voorbij. Deze manier van reizen beviel hem wel. Hij pakte de picknickmand.

'Wil jij ook wat?', vroeg hij.

'Graag', zei Serge. Hij had flinke trek en als hij met lege maag vloog, werd hij misselijk. Hij had Langhaar niet om een broodje durven te vragen, hoe aardig hij ook was. De koning om een broodje vragen, deed je niet.

'Neem jij de grootste maar', zei Langhaar. 'Je ziet er uit alsof je wel wat voedsel kunt gebruiken.'

Ze waren net aan hun broodje begonnen toen ze een vreemd gesputter hoorde.

'Wat is dat voor gesputter? Hoort dat wel?', vroeg Langhaar.

Serge schudde geschrokken zijn hoofd en keek op het dashboard.

'De brandstof is op! We hebben nog net genoeg om te kunnen landen.'

'Ik stel voor dat je dat doet, voordat we neerstorten', zei Langhaar. 'Ik hou je broodje wel even vast.' De helicar was veilig geland. Langhaar gaf Serge zijn broodje terug.

'Wat nu', zei Serge ongelukkig. 'Ik dacht echt dat we genoeg brandstof hadden om terug te komen.'

Langhaar dacht even na. 'We gaan naar Fur', besloot hij. In Fur hebben ze brandstof gemaakt voor de helicar van Lola. Wie weet hebben ze nog wat over, of zijn er konijnen die brandstof kunnen maken. We gaan lopend verder. Gelukkig hebben we genoeg eten en drinken bij ons. Even mijn reisapp starten. Hmm, nog vier uur lopen. Dat is te doen. Nog even de coördinaten van ons vertrekpunt vastleggen, dan kunnen we de helicar ook weer terugvinden. Onze broodjes en thee stoppen we wel in mijn rugzak, dat draagt makkelijker.'

En zo liepen Langhaar en Serge door het bos. Na twee uur gelopen te hebben, namen ze een pauze. Ze gingen op de grond zitten en namen een broodje.

'Het lijkt wel of ik iemand zachtjes hoor praten', zei Serge.

Langhaar hield op met kauwen en spitste zijn oren. 'Je hebt gelijk', zei hij. 'Ik hoor het ook. Heel zachtjes, volgens mij komt het achter die boom vandaan.'

Hij stond op, liep naar de boom en ging kijken. Wat hij zag deed zijn mond openvallen van verbazing.

23 Wifi gaat aan het werk

'Ik ben Piet', zei Wifi's nieuwe collega, terwijl hij hem zijn hand toestak.

'En ik ben Wifi', zei Wifi, de hand van Piet schuddend.

'Dan laat ik je nu achter bij Piet', zei Barry. 'Ik kom je rond een uur of zes weer ophalen, dan gaan we samen naar huis.'

Piet nam Wifi mee. 'Belangrijke dingen eerst!', zei hij vriendelijk. 'Hier staat het koffie apparaat.' Hij tapte een bekertje koffie voor Wifi en zichzelf. 'De koffie moet er ook weer een keertje uit', grinnikte hij. 'En dat kan daar.' Hij wees op een rij deuren in de verte. 'Daar zijn de toiletten. Eten doen we om 13:00 uur. We hebben een half uurtje pauze. Kom, neem je koffie mee, we gaan aan de slag, We hebben nog een uurtje. In dat uur kan ik je al heel wat leren.'

Piet ging zijn kantoortje binnen en Wifi liep achter hem aan.

'Kijk, met deze monitor houden we de fabriek in de gaten', vertelde Piet. 'En met deze computers regelen we het verhitten van het zand. We moeten de temperatuur van het zand goed in de gaten houden, want dat is heel erg belangrijk voor het proces.'

'Moeten we de hele tijd naar het scherm blijven kijken?', vroeg Wifi.

Piet grinnikte. 'Gelukkig niet', zei hij. 'Als het zand te heet of te koud wordt, krijgen we een melding.' Hij had het nog niet verteld, of er klonk een luid alarm.

'Let goed op', zei Piet. 'Kijk, het zand is een paar graden te koud. Dat kan je uit dat grafiekje aflezen. Je moet nu deze regel intypen en op enter drukken. Let goed op de grafiek. Als het zand de juiste temperatuur heeft, typ je deze regel in.'

'Wat moet je intypen als het zand te warm is?', vroeg Wifi.

Piet liet het hem zien en Wifi maakte een notitie in zijn foon. Het alarm ging nog een paar keer af en omdat ze het zo druk hadden ging de ochtend snel voorbij.

Het was lunchtijd en Piet nam Wifi mee naar de bedrijfskantine. Ondanks dat het druk was, werden ze snel geholpen. Veel keuze was er niet, maar wat er was, was voedzaam en gezond.

'Kom, we nemen onze lunch mee', zei Piet. 'Het is hier veel te druk.'

Ze liepen terug naar hun kantoortje. Wifi en Piet pakten een stoel en gingen aan tafel zitten.

'Zo, dat is beter, vind je ook niet?', zei Piet. 'Nu kunnen we tenminste praten. In al die herrie kan je jezelf nauwelijks verstaanbaar maken.'

Wifi knikte. Hij was blij dat ze niet in het drukke restaurant zaten. Zijn pak was nogal opzichtig en

bijna ieder konijn had naar hem gekeken. Hij huiverde een beetje.

'Heb je het koud?', vroeg Piet.

'Nee hoor, gewoon een rilling', zei Wifi. 'Gaat wel weer over.'

Ineens begon zijn pak te trillen. Door het trillen beefde hij zelf ook. Er kwam een piepend geluid uit zijn tenen en hij kon niet stil zitten.

'Wat is er met je?', vroeg Piet verbaasd.

'Ik wwwwееtttt hett nnnnieet', antwoordde Wifi.

Hij hoorde ook een stem in zijn hoofd. Het leek wel of hij de stem kende. Een laatste schok trok door zijn pak en toen was het voorbij. Piet keek hem ongerust aan.

'Als je ziek bent, breng ik je wel thuis hoor', zei hij. 'We hebben het al een tijd zonder derde konijn gedaan, nóg eventjes kan ook nog wel.'

Wifi schudde zijn hoofd. 'Nee hoor, niet nodig, het gaat al weer.'

De computer gaf een signaal. Wifi stond op. Het zand was te warm. Hij ging achter de computer zitten en deed wat Piet hem had geleerd.

'Prima Wifi! Welkom aan boord!' Piet klapte enthousiast in zijn handen. 'Jij leert snel! Er zit ook nog wat administratie aan dit baantje vast, maar dat kan Jan je beter uitleggen. Jan neemt mijn dienst om 16:00 uur over. Dan ga ik naar huis. Morgen heb ik dienst van 0:00 uur tot 8:30 uur, jij van 8:00 uur tot 16:30 uur en Jan van 16:00 uur tot 0:30 uur.

We hebben iedere keer een half uur overlap, zodat we elkaar de bijzonderheden kunnen vertellen en het werk over kunnen dragen. Wat fijn dat Barry je aan ons team heeft toegevoegd. Je bent echt goed!' Wifi glimlachte. 'Dank je Piet, dan ga ik nu maar eens kijken of ik óók koffie kan tappen. Wil jij nog?'

De rest van de middag bleef het rustig. Ze haalden om de beurt koffie en speelde een bordspelletje. Wifi had het spel nog nooit gespeeld, maar won toch een paar keer. Ze konden het samen goed vinden en de tijd ging snel. Klokslag vier uur kwam Jan binnen. Jan en Piet leken op elkaar als twee druppels water en dat was ook niet zo vreemd, want het waren broers van elkaar.

'Jan, dit is Wifi, Wifi, dit is Jan', stelde Piet de twee aan elkaar voor. 'Behalve dat we er een goede collega bij hebben gekregen, is er vandaag niets bijzonders gebeurd', zei Piet. 'Ik ga er vandoor. Succes allebei!'

'Zal ik je laten zien, hoe we de administratie doen?', vroeg Jan. 'Dan weet je ook hoe dát moet.'

Wifi knikte. Zoals altijd had hij maar een half woord nodig en ook Jan was heel blij met hem.

Precies om zes uur kwam Barry Wifi halen.

'En', vroeg hij, terwijl hij Wifi een knipoog gaf. 'Kan hij het al een beetje Jan?'

'Nou en of! Eén dag inwerken en hij kan alles al! We zijn heel erg blij met hem!'

'Mooi', zei Barry. 'Fijn om te horen. Kom Wifi, we gaan naar huis. Tot ziens Jan!'

'Tot ziens Barry! Tot morgen Wifi!'

'Tot morgen!'

'Dat is een heel makkelijk baantje', zei Wifi. Hij had zijn schoenen uitgedaan en zat onderuitgezakt in Barry's luie stoel te zappen.

Barry knikte. 'Weet ik', zei hij. 'Met z'n drieën is het goed te doen en het zijn aardige konijnen.'

'Ik ga mij nog schuldig voelen. Ze zijn zo blij met me, maar we moeten naar Langhaar.'

Barry wilde antwoordden, maar hield verbaasd zijn mond. Wifi's schoenen begonnen te piepen en Wifi zelf begon te schudden en te trillen.

'Wat heb jij nou?', vroeg hij verbaasd.

'Dddatttt wwwweetttt ikkk nnnnietttt. Vanmmmmiddddaggg gebbbeurddde hhhhetttt ookkkkk allll.'

Het geschud en getril was weer opgehouden en ook Wifi's schoenen waren gestopt met piepen.

'Ik hoor ook een bekende stem in mijn hoofd. Het is toch niet één of andere ziekte, die je aan de onderkant op kan lopen he?', vroeg hij angstig.

Barry schudde zijn hoofd. 'Niet dat ik weet', zei hij. 'Jij bent de eerste bij wie ik dit zie, bovendien piepen je schoenen en die had je niet aan. Vreemd. Gaat het met je?'

'Ja hoor', zei Wifi. 'Ik vind het alleen een beetje eng.'

'Misschien reageert je kleding op één of ander signaal. Bekijk de hakken en zolen van je schoenen eens.'

Wifi pakte zijn schoenen en klopte op de zolen, daarna klopte hij op de hakken.

'Nee, dat bedoel ik niet.' Barry pakte een schoen van Wifi en begon de zool los te wrikken.

'Wat doe je nou! Dat zijn echte Renoirs hoor!', zei Wifi.

'Nou en! Kijk eens!' Triomfantelijk liet Barry de binnenkant van de zool aan Wifi zien. 'Als ik het niet dacht. Een zendertje. Geef de andere eens.'

Nieuwsgierig geworden gaf Wifi ook zijn andere schoen. Ook daar zat een zendertje in.

'Volgens mij probeert iemand te achterhalen waar je bent!', zei Barry. 'Al die lijntjes over je pak zouden best wel eens geleiders kunnen zijn. Enig idee wie dit pak ontworpen heeft?'

'Renoir.'

'Wie is dat?'

Wifi vertelde hem wie Renoir was en hoe ze hem hadden ontmoet.

'Het zou me niets verbazen als Renoir een geheim agent is', zei Barry. 'Zijn salon is een dekmantel. Weet je dat er bij kappers en schoonheidssalons over heel veel dingen wordt gepraat? Konijnen voelen zich op hun gemak en worden een beetje loslippig.'

'Waarom denk je dat hij mij dit pak heeft gegeven?', vroeg Wifi.

'Om je op te kunnen sporen in het geval je zou verdwijnen. Ik denk dat hij je probeert te vinden. Hij stuurt een krachtig signaal naar je pak, zo krachtig dat je schoenen er van beginnen te piepen, maar aan de onderkant van Ur kan het signaal niet terug en daarom trilt je pak.'

'Mooie boel', mopperde Wifi. 'Wat moet ik daar nu weer mee? En wat nou als dat pak niet tegen de machine kan? Straks word ik nog geroosterd.'

'Ik regel een werkpak voor je', zei Barry. 'Als we ons gaan verkleinen, verkleinen we eerst je pak en daarna onszelf. Dan hebben we meteen iets om de machine op te testen.'

'Weet jij inmiddels waar dat ding staat?', vroeg Wifi.

'Nee, om er achter te komen, moeten we Edgars computer zien te hacken. We gaan vannacht nog naar zijn kantoor. We hebben het geluk dat hij er niet is. Zo vaak gaat hij niet naar de bovenkant.'

Barry haalde een overall voor Wifi. 'Hier trek maar aan, voordat je weer begint te bibberen', grijnsde hij.

'Niet leuk', mopperde Wifi. 'Maar toch bedankt'.

Die avond piepte de schoenen weer. Ook het pak trilde, maar niemand zag het. Wifi had zijn overall aangetrokken en het pak in Barry's kledingkast gehangen.

24 Op zoek naar de machine

'Wifi, wakker worden.' Barry schudde Wifi heen en weer. Wifi schoot overeind. 'Nou, nou, rustig aan maar hoor', zei Barry grinnikend. 'Wil je zó graag verkleind worden?'

Geïrriteerd schudde Wifi zijn hoofd. Er klonk gerinkel. Op de grond lag een wifi tekenkje. Hij voelde aan zijn oren en daar had hij het tweede tekenkje te pakken. De Wifi tekenjjes waren niet op zijn oren geschoren, maar het waren metalen voorwerpjes, die op zijn oren waren geplakt.

'Ben ik blij dat die dingen er af zijn gevallen vóórdat ik in de verkleiner ging', zei Wifi. 'Er had wel kortsluiting kunnen ontstaan tussen mijn oren!'

'Berg ze op, of stop ze in je zak', zei Barry. 'We kijken er straks wel naar. We hebben niet veel tijd, we moeten weg.'

Ze liepen door de gang. In de gang was geen verschil tussen dag en nacht. De gang was onder de grond en de verlichting was dag en nacht aan. Ook in de fabriek werd net als overdag, gewoon gewerkt. Alleen de etage waar de directiekantoren zich bevonden was donker.

'Heb jij hier ook een kantoor?', vroeg Wifi.

Barry knikte. 'Ik ben manager hè', zei hij. 'Ik heb een kantoor naast Edgar. Als we iemand tegenkomen is dat niet erg. We moeten alleen oppassen dat niemand ons ziet als we Edgars kantoor in gaan. Ik kan wel een tijdelijke smoes verzinnen, maar zodra ze Edgar spreken vallen we door de mand en stel dat we er vanavond niet in slagen om er achter te komen waar de machine zich bevindt, dan hebben we een probleem. We moeten voorzichtig zijn. Erg voorzichtig.'

Inmiddels waren ze aangekomen op de directie etage. Ze liepen naar Barry's kantoor.

'Zo, jij hebt een mooi kantoor!', zei Wifi.

'Valt niet tegen hè', glimlachte Barry. 'Het is maar goed dat ik niet statusgevoelig ben, anders wilde ik hier nooit meer weg.'

Barry ging achter zijn bureau zitten en ging aan het werk.

'Wat doe jij nou', zei Wifi verbaasd.

'Wat ik altijd doe, als ik hier 's-avonds ben.' De konijnen in de fabriek kunnen ons zien en als ik niet aan het werk ben, ziet dat er verdacht uit.'

'Wat moet ik dan doen?'

'Ga in de stoel zitten, die tegen de achterste wand van het kantoor staat. Hier heb je een tijdschrift. Als je een tijdje hebt zitten lezen, val je zogenaamd in slaap. Laat jezelf op de grond glijden. Achter de kantoren bevindt zich ook een gang. Kruip over de grond naar die gang en ga via de achterkant naar

Edgars kantoor. Hij bewaart zijn laptop in zijn rechter bureaula. Pak de laptop uit de la, kom terug en ga weer in de stoel zitten.'

Het lukte. Wifi ging ongezien het kantoor van Edgar in en kwam ook ongezien weer terug met de laptop. Even later zat hij ijverig te typen in Barry's kantoor.

'Goedenavond Barry, wie is dat konijn dat bij jou in je kantoor zit?'

Wifi schrok op en liet bijna zijn laptop vallen.

'Goedenavond Charlie', dit is een oude vriend van mij, Wifi, die ik nog van de bovenkant ken. Hij helpt mij vanavond met mijn achterstallige administratie. Je weet hoe druk ik het heb en ik loop een beetje achter.'

Charlie liep op Wifi af en schudde hem de hand. 'Welkom Wifi', zei Charlie. 'Ben je al een beetje gewend?'

'Steeds een beetje meer', zei Wifi. 'Het helpt dat ik Barry ken.'

'Dat begrijp ik. Barry is een heel gewaardeerd konijn', zei Charlie. Nou ik ga maar weer eens, ik moet de laptop van Edgar naar systeembeheer brengen. Tot ziens allebei!'

'Wacht even Charlie', zei Barry. 'We hebben elkaar zo lang niet gesproken, loop met me mee naar het koffie apparaat, dan praten we even bij. Ik ben wel toe aan een pauze en dankzij Wifi begin ik aardig door mijn achterstand heen te raken.'

'Gezellig, vind je dat niet vervelend Wifi?'

'Nee hoor', zei Wifi. 'Ik maak dit nog even af en dan kom ik er ook bij.'

Zodra Barry en Charlie uit het zicht waren, sloot Wifi de laptop af. Hij liet zich op de grond vallen, sloop terug naar Edgars kamer en deed de laptop weer in de la. Hij nam dezelfde weg weer terug en liep Barry's kantoor uit op zoek naar het koffie apparaat. Barry en Charlie waren vanaf een afstand te horen. Hij liep naar ze toe en even later stonden ze gezellig met z'n drieën te praten.

Na een uurtje brak Barry het gesprek af. 'Het was weer als vanouds gezellig Charlie, maar we moeten naar huis. Je kent het wel hè, morgen weer vroeg op', grijnsde hij. 'Ga je mee Wi?'

Wifi knikte. 'Leuk om kennis met je gemaakt te hebben Charlie!'

'Ook zo!', zei Charlie.

'Dat scheelde een haar', zei Barry, toen ze thuis met een kopje worteltjesthee op de bank zaten. 'Je speelde goed mee hoor. Heb je nog iets kunnen vinden?'

'Helaas niet', antwoordde Wifi. 'Er was echt te weinig tijd en nu ligt de laptop ook nog bij systeembeheer.'

'Laten we maar gaan slapen', zei Barry. 'Morgen is er weer een dag.'

De wekker ging om zeven uur. Ondanks alles hadden ze goed geslapen. Barry maakte ontbijt en om kwart voor acht liepen ze samen door de gang op weg naar de fabriek.

'Zal ik je vanavond weer op komen halen?', vroeg Barry.

'Nee hoor, inmiddels kan ik de weg naar huis wel vinden', antwoordde Wifi. 'Werk ze!'

'Werk ze!', zei Barry. Hij zwaaide nog even en liep door.

'Goedemorgen Piet!', zei Wifi vrolijk. 'Is het een goede nacht geweest?'

'Een heel goede nacht Wifi, een heel goede nacht.'

'Als het zo'n goede nacht is geweest', vroeg Wifi. 'Waarom kijk je dan zo somber?'

Piet zuchtte. 'Jan en ik hebben vannacht iets gedaan, dat we misschien beter niet hadden kunnen doen.'

'Wat dan?'

'Beelden wissen, waarop te zien is dat jij de laptop van Edgar meeneemt en ook weer teruglegt', zei Piet.

Wifi werd wit om zijn snuit. Zijn snorharen begonnen te trillen. Ze hadden hem gezien! Het was zelfs opgenomen! Oh, hoe hadden ze zo stom kunnen zijn om te geloven dat je zoiets ongemerkt kon doen!

Wifi plofte in de dichtsbijzijnde stoel. 'Zijn er nog meer opnames van?', vroeg hij.

Piet schudde zijn hoofd. 'Nee, en maak je geen zorgen. We weten hoe Barry aan de onderkant terecht is gekomen en jij bent zijn vriend. Wat moest je eigenlijk met die laptop?', vroeg Piet.

Wifi dacht even na. 'Ok, ik vertel het je!', besloot hij. 'Maar voor ik het vertel, komen jullie uit Fur of uit Blur?'

'Uit Fur', antwoordde Piet. 'We hebben verschrikkelijk geleden onder het bewind van Fashionista.'

Wifi knikte begrijpend. 'Er is iets, dat je weten moet', begon hij en hij vertelde Piet het hele verhaal.

Zo nu en dan werden ze onderbroken door de computer, maar zodra het zand weer de juiste temperatuur had, vertelde Wifi weer verder. Tegen lunchtijd had hij het grootste deel van zijn verhaal verteld.

'Wat een verhaal!', zei Piet. Maar nu weet ik nog steeds niet waarom je in het kantoor van Edgar aan het rondsnuffelen was.

'Ze willen een tweede tankstation gaan bouwen', vertelde Wifi verder. 'Er dreigt al hongersnood in Ur en als Jim nog meer worteltjes aan de onderkant levert, verandert de dreigende hongersnood in een echte hongersnood. We moeten naar Langhaar. Hij moet Jim stoppen, voordat er konijnen gaan sterven van de honger!'

'Wie gaat er sterven van de honger?' Jan was binnengekomen en hij keek verbaasd naar zijn broer. 'Jij maakt lange uren! Wat is er aan de hand?'

'Jij bent anders ook behoorlijk vroeg', zei Piet. 'Over lange uren gesproken!'

'Ik denk dat de reden dat ik zo vroeg ben, dezelfde reden is waarom jij zo laat bent', zei Jan serieus.

'Volgens mij heb jij het hele verhaal al gehoord.'

'Dat klopt', zei Piet. 'Ik vertel je morgen wat ik heb gehoord. Nu gaan we even verder vanaf het punt waarop je binnenkwam.' Hij vertelde Jan van het tweede tankstation en de dreigende hongersnood in Ur.

'Dat is niet zo mooi', zei Jan. Hij was in een stoel gaan zitten en streek nadenkend over zijn snorharen.

'Maar wat heeft dat te maken met het rondneuzen in Edgars kantoor en waarom heb je zijn laptop meegenomen en weer teruggelegd?', wilde Jan weten.

'Edgar is ooit naar de bovenkant gegaan door een gat', vertelde Wifi. Ze durfden geen groot gat te maken, omdat ze bang waren de planeet te breken. Ze hebben toen een klein gat gegraven en een machine gebouwd. Ze hebben Edgar verkleind en zo kon hij door het gat naar de bovenkant.'

'Ik begin het te snappen', zei Piet. 'Jullie willen je verkleinen om door het gat naar de bovenkant te gaan.'

'Ja maar', sputterde Jan. 'Als ze er achter komen dat jullie zijn ontsnapt, kunnen jullie niet meer terug en als jullie niet meer terugkunnen, blijven jullie voor altijd klein.'

'Inderdaad', zei Wifi. 'Maar het kan niet anders. We moeten Langhaar bereiken.'

'Dapper hoor!', vonden de broers. Ze keken elkaar aan. Piet knikte.

'Wij weten waar de machine is', zei Jan.

'En we weten waar het gat is', vulde Piet zijn broer aan.

Wifi sprong overeind. 'Geweldig!', riep hij uit. 'Vertel het me! Bovenkant, we komen er aan!'

'Rustig nou!', maande Piet. 'Straks komt er iemand binnen om te vragen waarom je zo staat te dansen!'

Wifi ging gauw zitten. 'Sorry hoor! Ik ben ook zo opgewonden. Gisteren zaten we in zak en as, omdat we niets hadden gevonden en nu zit ik bij twee broers die weten hoe we naar de bovenkant kunnen.'

'Er zit alleen één addertje onder het gras', ging Jan verder. 'De machine is al een tijd niet gebruikt en niemand weet of hij het nog doet.'

'Maak niet uit', zei Wifi. 'De machine doet het vast nog wel, als we maar weten waar ie staat!'

'En...!', zei Piet. 'We weten niet of het gat nog open is. Het kan wel ingestort zijn.'

'Welnee', zei Wifi. 'Daar geloof ik niets van. Oo, was het maar zes uur. Dan kon ik het aan Barry vertellen.'

'Vergeet je niet iets?', vroeg Piet.

'Wat dan?', vroeg Wifi geschrokken.

'We moeten je nog laten zien waar de machine staat. Jan, sluit de deur, doe de gordijnen dicht en laat

het alarm afgaan.'

'Alarm afgaan?', vroeg Wifi.

'Ja, dat is de procedure die we volgen als het zand ineens veel te heet wordt. Ze zijn er aan gewend. Alles wordt stil gelegd en iedereen gaat koffie drinken in het restaurant. Bij het volgende signaal gaat iedereen weer aan het werk. Dat geeft ons genoeg tijd om het zand weer voldoende af te koelen', zei Jan met een knipoog.

'Ja, en om jou te laten zien waar de machine staat,' zei Piet grijnzend.

Piet bladerde door de computer. 'Ik kan het niet vinden', mompelde hij.

'Laat mij eens', zei Jan.

Wifi zat met kromme tenen te kijken hoe Jan door de computer bladerde.

'Kijk! Gevonden!'

Wifi sprong op en keek gespannen naar het scherm. 'De machine bevindt zich in een hol naast de trap naar de fabriek!', riep hij uit. 'Ssttt, stil nou! Je wilt toch niet dat iemand je horen kan!', zei Piet. 'Straks zijn we er allemaal bij.'

'Sorry', zei Wifi. 'Het floepte er zo maar uit. Heel erg bedankt voor jullie hulp. Willen jullie mee?', vroeg hij.

'Nee', antwoordden Piet en Jan tegelijk. 'We willen ons gezin niet achterlaten', legde Jan uit. 'Ga maar naar huis en rust wat uit. Ik neem je dienst wel over. Succes! Ik hoop dat jullie Langhaar weten te bereiken.'

Wifi bedankte de twee broers en ging naar huis. 'Kwam Barry nu maar thuis!', dacht hij. 'Ik wil hem zó graag vertellen wat ik heb gehoord!'

25 Barry en Wifi ontsnappen

Barry was iets later dan zes uur thuis en Wifi knapte bijna van de opwinding.

'Bar, Bar, Bar, moet je luisteren!'

Barry keek verbaasd. Wifi, die altijd de rust zelve was, hupte door het hol als een levende stuiterbal.

'Heb je teveel koffie gehad?', vroeg Barry bezorgd.

'Nee! Ik heb geweldig nieuws!'

'En van dat nieuws wordt jij zo hyper?'

'Hou je mond en ga zitten!'

Wifi drukte Barry een glas koude worteltjesthee in zijn hand. 'Ga nou zitten! Zit je? IK WEET WAAR DE MACHINE IS!'

'Dat is zeker goed nieuws', zei Barry. 'Hoe ben je er achter gekomen?'

'Wat een toffe konijnen zijn die twee toch', zei Barry ontroerd, nadat hij Wifi's verhaal had gehoord.

Hij nam een slokje thee. 'Nou, laten we dan maar eens een plannetje bedenken hè. En een rugzak inpakken. Weet je nog waar Edgar vroeg om vrijgelaten te worden? Dat was zo'n anderhalve dag lopen naar Ur. We zijn straks 20 keer zo klein en we moeten verschrikkelijk oppassen. Voor een klein konijn is zelfs een onschuldig torretje levensgevaarlijk. Ik schat dat het ons twee weken gaat kosten om naar Ur te reizen.'

Wifi was inmiddels wat gekalmeerd. 'Dat is best een lange tijd', zei hij. 'Denk je dat we op tijd komen?'

Als we Langhaar hebben ingelicht, moet er nog een plan worden bedacht om Jim te stoppen!'

'We moeten het hoe dan ook proberen', zei Barry. 'Ik heb twee rugzakken. In de jouwe doen we we je pak en voedsel en in die van mij doen we voedsel en nog wat handige dingen voor onderweg.'

'Er is één probleem', zei Wifi. 'Hoe komen we ongezien in het hol waar de machine staat? We moeten een gat graven in de wand achter de trap. Dat is het drukste punt van de gang, iedereen gaat daar naar boven om de fabriek in te gaan.'

'We sluiten de gang af en zullen snel moeten werken', zei Barry. 'Kijk, hier heb ik twee hekjes waar "werk in uitvoering" op staat. Die heb ik nog over uit de tijd dat de gang werd aangelegd. Het ene hekje zet ik in de gang voor de bocht en..'

Wifi keek hem niet begrijpend aan.

'Op het punt dat de gang een bocht maakt. Na de bocht zie je de trap', verduidelijkte Barry.

Wifi knikte.

'En het andere hekje zet ik bovenaan aan de trap.'

Barry pakte een krijtje en schreef: "Tot 23:25 uur geen toegang. (onderhoud trap)."

'Denk je dat ze zich daar iets van aan trekken?', vroeg Wifi.

'Ja hoor, bovendien zijn de meeste konijnen aan het werk. Om 23:25 uur zullen de konijnen van de nachtploeg de trap willen gebruiken en dan kunnen ze er door. Ik zet het bord alleen neer uit voorzorg, zodat we zeker weten dat niemand ons ziet. Normaal gesproken is de gang tussen de diensten door leeg, maar je weet het maar nooit. Ben je klaar met inpakken? Dan gaan we!'

Daar gingen ze, zenuwachtig, maar vastberaden. Barry zette het eerste hekje in de gang en liep de trap op naar boven. Het tweede hekje zette hij in de fabriek neer, voor de deur die naar de trap ging.

Niemand zag hem, alle konijnen waren druk aan het werk.

'Dat gaat goed!', dacht hij opgelucht. 'Nu nog het gat graven. Hopelijk staat de machine nog steeds op dezelfde plek.'

Ze begonnen te graven. Het was een dunne wand en ze waren er snel doorheen.

'Kom', zei Barry. 'We stappen er door, dan kunnen we de wand weer dichtmaken.'

'Moeten we niet eerst kijken of de machine er wel staat?', vroeg Wifi.

'Geen tijd', antwoordde Barry. 'Ik heb een zaklamp bij me. Als het te donker wordt, doe ik hem aan.'

Zodra het gat dicht is, gaan we op onderzoek uit. We hebben het hol gevonden. De machine vinden we ook.'

De wand van het hol dichtmaken, was moeilijker dan het openmaken. Gelukkig waren zowel Barry als Wifi erg handig en al gauw was de wand weer netjes dicht.

'Kunnen ze aan de buitenkant niet zien, dat er een gat in de muur is geweest?', wilde Wifi weten.

'De eerste dagen een beetje', zei Barry. 'Maar alleen als je het weet. Kom, we moeten de machine vinden.'

Barry had zijn zaklamp aangedaan en scheen er mee in het rond.

'Weet jij eigenlijk hoe dat ding er uitziet?', vroeg hij.

Wifi schrok. 'Nee. Jij?'

Barry schudde zijn hoofd. 'Hier staat ie in ieder geval niet. Doet je foon het?'

'Nee, geen bereik.'

'Dat is niet zo mooi', zei Barry. 'We hebben geen enkel idee waar we naar op zoek zijn. Misschien is er nóg een hol.'

Hij tikte zachtjes op de wanden. 'Volgens mij zit hier iets, kom, we kijken wat er achter zit.'

Ze maakten het gat groter en stapten er door. Barry onderdrukte een schreeuw. 'Kijk nou eens Wi!', zei

hij met trillende stem. 'Ik geloof dat we de machine gevonden hebben.'

'Waarom trilt je stem Bar?'

'Heb je niet gezien wat er naast ligt?'

'Waar?'

'Daar!'

Wifi deinsde geschrokken achteruit. Naast de machine lag een piepklein konijnengeraamte.

'Die heeft het niet overleefd', zei Barry zachtjes. 'Zullen we er nog wel mee doorgaan?'

'Jazeker', zei Wifi vastberaden. 'Maar voordat we zelf in de verkleinstraal gaan staan, testen we eerst de sterkte van de straal op een voorwerp en..', ging hij verder. 'We moeten voordat we klein zijn, eerst weten waar het gat is. Als klein konijn is het een stuk moeilijker zoeken.'

Samen zochten ze de wanden af.

'Kijk daar!', wees Barry. Aan de linkerwand hing een laddertje. Het laddertje liep helemaal tot aan de bovenkant van het hol en verdween in een gaatje.

'Dat is klein', zei Barry. 'We worden straks wel heel erg klein.' Somber ging hij zitten en nam een slokje thee.

'Wat doen we met het skelet', vroeg Wifi. 'We kunnen die arme stakker toch niet zomaar laten liggen?'

Barry klopte op de grond. De grond voelde zacht aan.

'We begraven hem', zei Barry. Hij stond op. 'Wat vind je van deze plek?'

'Lijkt me goed', zei Wifi.

Het was maar een klein skelet en daarom was er ook maar een klein gat nodig. Barry was er snel mee klaar. Eerbiedig pakte hij het skeletje op. 'Vreemd', zei hij.

'Wat?' Zijn naam staat op de achterkant van zijn schedel.'

'Hoe heet hij dan?'

'Made in China.'

'We maken een grafsteentje voor hem', zei Wifi.

Ze legde het skeletje in het gat en maakten het dicht. Wifi legde zijn zelfgemaakte grafsteentje er op. Tevreden keken ze naar het resultaat.

'Als ze hem vinden, weten ze in ieder geval wie er ligt', zei Wifi. 'Meer kunnen we niet voor hem doen. Zal ik eens kijken naar het bedieningspaneel?'

Zonder Barry's antwoord af te wachten boog hij zich over het paneel.

'Dat is heel eenvoudig te bedienen', zei hij. 'Er zitten twee schakelaars. Als je de ene omzet, vergroot je iets en als je de andere omzet, verklein je het en met deze joystick kan je de straal richten. Wat zullen we als eerste onder de straal leggen?'

'Doe mijn foon maar', zei Barry. 'Die heb ik in Ur toch niet meer nodig.'

Barry legde zijn foon op de grond. Wifi deed de machine aan en zette de schakelaar om. Met de joystick richtte hij de straal op Barry's foon.

Er klonk een zacht geruis, maar er gebeurde niets. Barry liep naar zijn foon en schudde teleurgesteld zijn hoofd.

'Geen verandering Wi. Net zo groot.'

Er klonk een harde knal in het hol en de grond beefde een beetje.

'Pas op Barry!', schreeuwde Wifi.

Barry sprong opzij en stond boven op zijn foon. Het apparaat was enorm vergroot en was nu even groot als Barry zelf.

'Goed dat we even testen hè', grinnikte Wifi schaapachtig. 'Stel je voor dat één van ons zo'n stuk vergroot was. Dan hadden we hier klem gezeten.'

'Hou op met grinniken', zei Barry geïrriteerd. 'Zet de schakelaar om en maak mijn foon klein.'

Dit keer lukte het Wifi wel om Barry's foon te verkleinen.

'Wat zullen we nu klein maken?', vroeg Wifi.

'Je pak en je schoenen', antwoordde Barry. 'En daarna onze spullen. Als alles klein is gemaakt, richt je de straal op mij.'

Even later lagen er twee piepkleine rugzakken, een piepklein kostuum en een paar hele kleine schoentjes op de grond van het hol. 'Weet je zeker dat je eerst wil Bar?', vroeg Wifi. 'Ik wil ook wel als eerste gaan hoor.'

'Ik ga eerst', zei Barry vastbesloten.

Wifi richtte de straal op Barry. Er klonk een hard gezoem en toen was Barry verdwenen.

'Barry, waar ben je!' schreeuwde Wifi.

'Hier', piepte een zacht stemmetje.

Wifi richtte de zaklamp op de grond. Het was gelukt. Barry was een piepklein konijntje geworden. Nu was het Wifi's beurt. Hij richtte de straal op de grond en sprong er in. Weer klonk er een hard gezoem. Wifi stond oog in oog met Barry. Het was gelukt!

Nadat ze het kostuum en de schoenen in de rugzak hadden gedaan, liepen ze naar de trap. Hun zaklamp gaf nog maar een klein beetje licht.

'Die hadden we beter niet kunnen verkleinen', zei Wifi. 'Maar ja, daar is het nu een beetje te laat voor. Zal ik voorop gaan? Ik ben de dunste van ons tweeën.'

Ze begonnen te klimmen. Er leek geen einde aan de trap te komen.

'Laten we alvast maar wennen aan onze nieuwe lengte', mopperde Barry. 'In het vervolg doen we overal tien keer zo lang over.'

'Ach joh!', zei Wifi. 'Je weet nooit hoe een balletje rolt. Wie weet is er wel een oplossing en kunnen we als dit allemaal voorbij is weer groot worden gemaakt. Trouwens, we zijn bij het gat aangekomen. Zullen we even pauzeren?'

'Nee, laten we nou gewoon doorgaan', zei Barry. 'Hoe eerder we aan de bovenkant zijn hoe beter.' Ze klommen weer verder.

'Heb je enig idee hoe ver het nog is?', vroeg Barry. 'Kan je een lichtpuntje zien? Of voel je misschien een briesje?'

'Nee', zei Wifi. 'En op mijn foon kan ik ook niet kijken, want die durf ik niet uit mijn rugzak te halen. Stel je voor dat ik hem laat vallen. Het wordt hier trouwens iets smaller. Kan je er nog door?'

'Ja hoor', zei Barry. 'Het gaat nog makkelijk.'

'Dat is mooi!', zei Wifi. 'Want verderop wordt het alwéér een beetje smaller. Hé, zal ik je eens iets vertellen. Het lijkt wel of ik een sterrenhemel zie aan het eind. Het is natuurlijk nacht, vandaar dat we geen licht zien. Weet je Bar, volgens mij zijn we in de buurt!'

'Wifi', begon Barry

'Wat is er?'

'Ik zit vast.'

'Dat meen je niet! Ik zie de uitgang al! Weet je wat. Ik klim naar buiten en dan gooi ik een touw naar beneden. Jij doet dat onder je oksels, je houdt je adem in en dan trek ik je het laatste stuk naar boven.' Wifi klom naar boven. Hij was weer aan de bovenkant, maar in plaats van blij te zijn was hij bezorgd. Barry zat vast en hij hoopte maar dat hij sterk genoeg was om hem uit het gat te trekken. Hij maakte het touw dat aan zijn rugzak zat los, knoopte een lus en gooide het door het gat naar beneden.

'Lukt het Bar?', schreeuwde hij.

'Ik heb het touw onder mijn oksels gedaan!', riep Barry terug.

Wifi begon te trekken.

'Stop', brulde Barry. 'Ik krijg bijna geen lucht meer, ik moet een beetje naar beneden, om op adem te komen.'

Wifi liet het touw een beetje vieren.

'Gaat het?', brulde hij.

'Ik kan in ieder geval weer ademen', klonk het uit het gat. 'Oh, wat moeten we doen. Ik wil niet eindigen zoals Made in China!'

'Dat gaat ook niet gebeuren!', zei Wifi beslist. 'Made in China was alleen, wij zijn met ons tweeën. Je

zult een tijdje honger moeten lijden, maar daarna kan je er door. Ik hou je goed in de gaten en zorg voor voldoende water. Als je dun genoeg bent, trek ik je omhoog en dan gaan we weer verder.'

Wifi was zo druk bezig met het geruststellen van Barry, dat hij niet hoorde dat er iemand aankwam.

'Wie ben jij en wat ben je aan het doen?'

Geschrokken draaide Wifi zich om. Voor hem stond een enorm konijn. Even drong het niet tot hem door, maar toen zag hij het! Het was Langhaar!

'Langhaar!', riep hij enthousiast. 'Ik ben het Wifi.'

'Wifi?', zei Langhaar verbaasd. 'Hoe kom je zo klein?'

'Ik zal het je straks allemaal vertellen,' zei Wifi. 'Maar eerst moet je me helpen met het oplossen van een probleempje. Barry zit vast in het gat. Eerst hadden we geen andere keuze dan een snel dieet, maar nu jij er bent, kan je het gat misschien groter maken.'

'Barry?' Langhaars ogen rolden van verbazing bijna uit zijn hoofd.

'Ook dat leggen we je straks uit', zei Wifi. 'Maar eerst moeten we hem bevrijden.'

'Even mijn rugzak halen', zei Langhaar. 'Ik pak wel een lepel. Dan kunnen we de aarde meteen afvoeren. Het is niet prettig voor Barry als hij steeds een klodder aarde op zijn hoofd krijgt.'

Langhaar liep terug.

'Serge, dat geloof je nooit!' zei hij. Hij was nog steeds niet van zijn verbazing bekomen en hij zag er een beetje wazig uit. 'Ik heb zojuist Wifi ontmoet. Een hele kleine Wifi. Hij staat voor een gat en heeft een touw vast. Het touw hangt in het gat en je raadt nooit wie er aan dat touw hangt. Barry! Barry zit vast en ik ga hem uitgraven met een lepel.'

Serge liep met Langhaar mee. 'Geef mij de lepel maar', zei hij tegen Langhaar. 'Straks word je mantel nog vies en een koning met een vieze mantel...'

'Ziet er niet uit', vulde Langhaar aan. 'Dank je Serge.'

Hij gaf Serge de lepel en Serge begon het gat groter te maken. Het duurde niet lang voordat Barry ook op de bovenkant stond.

'Hè hè, dat was even een benauwd moment', zei hij opgelucht.

Serge tilde de kleine konijnen op en hield ze voor Langhaar.

Langhaar was zichtbaar ontroerd. 'Wat ben ik blij om jullie te zien! Barry, je leeft! We hebben allemaal zo'n verdriet gehad, toen we hoorden dat je over de rand was geduwd. Tiara moet dit meteen weten.'

Hij pakte zijn foon, maakte een foto van Barry, klopte nog wat tekst in en drukte op "send".

'Je kan op de foto niet zien dat Barry klein is', zei Langhaar. 'Ze wil dan meteen weten hoe dat komt en dat weet ik zelf ook nog niet.' Langhaar keek Serge aan. 'Het is tijd om verder te gaan. Mag Wifi tussen jouw oren zitten, dan zet ik Barry tussen de mijne.'

'Waar gaan we naar toe?', vroeg Barry.

'Onderweg naar Blur is Serges helicar zonder brandstof komen te zitten', vertelde Langhaar. 'We zijn nu op weg naar Fur, om brandstof te halen, daarna gaan we weer door naar Blur.'

'Wat gaan jullie doen in Blur?', vroeg Wifi.

Langhaar lachte. 'Ik zal jullie zo vertellen wat we daar gaan doen, maar eerst wil ik jullie verhaal horen. We gaan weer verder. Barry mag als eerste tussen mijn oren zitten. Ik wil weten wat hij heeft meegemaakt. Per slot van rekening dachten we dat hij dood was! Barry, vertel!'

En zo liep het gezelschap verder naar Fur. Twee grote en twee kleine konijnen. Toen ze bij de poort van Fur aankwamen hadden ze elkaar alles verteld. Langhaar had een grimmige uitdrukking op zijn gezicht en zijn snorharen trilden boos.

'De situatie is nog ernstiger dan ik dacht', mompelde hij. 'Eerst maar eens kijken of we aan brandstof kunnen komen en dan als de bliksem naar Blur!'

26 Jim's afspraken

'Weet jij wat Jim zoal doet, op een dag?', vroeg Fred.

'Hij voert veel zakelijke gesprekken', antwoordde Greg. 'Maar met wie en waarover, geen idee.'

'Heeft hij een agenda?'

Greg knikte. 'Een ouderwetse. Een leren kaft en een papieren inhoud. Volgens mij ligt de agenda in zijn bureau.' Greg probeerde de linkerla open te maken, maar die zat op slot.

'Laat mij maar even', zei Fred. Hij pakte een paperclip en rommelde er mee in het slot. Het slot sprong open en Fred schoof de la open.

'Hoe ben jij daar zo handig in geworden?', vroeg Greg

'Ik ben slotenmaker', vertelde Fred. 'En slotenmakers kunnen niet alleen sloten maken, ze kunnen sloten ook openmaken.'

Greg had gelijk. In de la lag een grote zwarte agenda. Greg pakte de agenda en sloeg hem open.

'Weet jij wat voor dag het is vandaag?', vroeg hij aan Fred.

'Het is vandaag vrijdag 19 september.'

'Dan kunnen we Glitch verwachten. Kijk maar. Hier staat het, Glitch 15:00 uur.'

'Hoe laat is het nu?'

'14:45 uur', schrok Greg. 'We hebben nog maar een kwartiertje. Ohh, als we maar niet door de mand vallen. Straks staat heel Blur onder water!'

'Het komt wel goed', zei Fred. 'Ik lijk als twee druppels water op Jim en hij weet niet dat ik Jim niet ben. In het ergste geval doe ik een beetje vreemd en dan neem je hem even apart en dan zeg je dat Jim sinds zijn griep nog steeds zichzelf niet is.'

Greg knikte, maar hij was er niet gerust op. Fred wist niet van zijn Hupsostopnie. Anders had hij nooit zo rustig gereageerd. Zodra er maar iets was dat op een muziekje leek, raakte Fred van de kaart en moest hij onmiddellijk ingrijpen. Ook wisten ze niet wat voor zaken Jim deed. Natuurlijk, het had met worteltjes te maken en met de onderkant, maar dat was dan ook alles wat ze wisten. Greg schudde de doembeelden van zich af. Hij moest ophouden met zeuren. Fred had gelijk. Glitch wist niet dat hij Jim niet was en dat maakte alles een stuk makkelijker.

Klokslag drie uur klopte Glitch op de deur van Jims kantoor.

'Goedemiddag heren', groette hij. 'Voel je je al wat beter Jim?'

'Ja hoor, prima, dank je', antwoordde Fred. 'Het was een naar griepje, ik hoop dat ik je niet heb

aangestoken.'

'Griepje?', zei Glitch verbaasd. 'Greg zei dat je hoofdpijn had.'

'Inderdaad, heel erge hoofdpijn. Dat kwam door de griep', legde Fred uit.

Glitch keek Fred wantrouwend aan. 'Volgens mij ben je nog steeds niet helemaal beter', zei hij.

'Normaal heb je altijd een muziekje aan, zodat we niet afgeluisterd kunnen worden.'

'Ach, wat dom van mij!', zei Fred. Hij stond op en deed de TV aan.

Greg sprong op en deed snel de TV uit. 'Je weet toch wat de dokter heeft gezegd', zei hij streng tegen Fred. 'Zolang je hoofdpijn nog niet helemaal over is geen muziek! Straks wordt het weer erger!'

Fred ging weer zitten. 'Dan maar zonder muziek. Trouwens, wat heb je mij te melden dat de rest van Blur niet weten mag?', vroeg hij. 'Vanaf vandaag draait alles om openheid Glitch. Laat ze ons maar afluisteren. Als we al afgeluisterd worden. Wie wil nou weten wat wij te bespreken hebben?'

Glitch mond viel open van verbazing.

'Wat dacht je van de verdwijning van Wifi? En de deals die je met Edgar sluit? Je wilt toch niet dat iemand dat weet?'

'Daar heb je gelijk in', zei Fred. 'Maar afgeluisterd worden? Welnee! Dan hadden we dat allang moeten merken, toch Greg?'

'Inderdaad', stemde Greg in. 'Dat hadden we dan allang geweten! Vertel eens Glitch, hoe is de verdwijning van Wifi gegaan?'

Nog steeds verbaasd begon Glitch te vertellen.

'Prima!' zei Greg, toen Glitch klaar was met zijn verhaal. 'Die is weg. Net als die Ham.'

'Wil jij me nog eens vertellen hoe je Ham hebt laten verdwijnen?', vroeg Fred vriendelijk.

Glitch schrok. 'Zou Jim weten dat ik hem heb laten ontsnappen', vroeg hij zich af. 'Hij laat mij het verhaal nog een keer doen in de hoop dat ik mij vergis in een detail.' Hij schoof ongemakkelijk heen en weer. 'Het is al een tijdje geleden, Jim. Ik weet het allemaal niet meer zo goed. Bovendien houd ik er niet van om over verdwijningen te praten, dat weet je toch.'

Fred knikte minzaam. 'Inderdaad, dat was ik even vergeten. Vertel me in plaats daarvan, wat je moet doen, als ik verdwijn. Weet je nog wat we hebben afgesproken?'

Glitch werd gebeld. De eerste tonen van een knerpende gitaar knalden uit de speaker van zijn telefoon. De ogen van Fred begonnen te draaien en hij wilde opstaan om te gaan dansen. Greg sprong op Glitch af, rukte de telefoon uit zijn handen en drukte het gesprek weg.

'Ben jij gek geworden!', brulde hij tegen de verbijsterde Glitch. 'Sinds wanneer doe jij je telefoon niet uit als je met ons komt praten. Weet je niet dat het verschrikkelijk ongeleefd is om je telefoon aan te laten staan tijdens een vergadering! Hoe durf je!'

'Sssorry', stamelde Glitch. 'Anders vindt Jim het nooit een probleem en'

'Als het nog één keer gebeurt, ontslaan we je!', dreigde Greg. 'De vergadering is afgelopen. Tot ziens en laat het niet nog een keer gebeuren!'

Glitch wist niet hoe snel hij naar zijn helicar moest komen. Hij stapte in en vloog weg. Na een tijdje kwam hij een beetje bij van de schrik. 'Ik heb nog nooit zo'n rare vergadering meegemaakt', zei hij zachtjes tegen zichzelf. 'Er klopt iets niet, maar ik kan mijn vinger er niet opleggen.'

De rest van de middag had hij het erg druk. Tegen de avond had hij zich wijsgemaakt dat er niets was gebeurd. Dat deed hij ook altijd als hij iemand had laten verdwijnen.

Fred en Greg waren niet van plan om maar iets te vergeten, van hetgeen Glitch had gezegd. Alles wat ze van Glitch gehoord hadden, schreven ze op. 'We hebben heel wat te vertellen als we Bill weer zien', zei Fred.

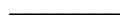
'Inderdaad', beaamde Greg. 'Alleen jammer dat we niet weten wat Jim en Glitch hebben afgesproken. Niets aan te doen. Komen er nog meer gasten deze week?'

'Ja, morgen. Dan komt Edgar.'

'Ik ben benieuwd waar dát gesprek over gaat. Weet je wat. Laten we er voor vandaag mee ophouden. Ik heb zin om voor de TV te hangen met wat lekkers. Het is een drukke dag geweest.'

'Goed idee!' vond Fred.

'Hupsostopnie', dacht Greg, terwijl hij door de gang naar zijn kamer liep. 'Je zal het maar hebben!'

Greg en Fred waren na het ontbijt naar Jim's kantoor gegaan. Volgens Jim's agenda zou Edgar rond een uur of elf komen. Greg keek op de klok. Half elf. Dat betekende dat ze nog een half uurtje hadden. Greg boog zich over de tablet. 'Hé, wat leuk, een air hockeysimulator. Zullen we die eens proberen?' Fred had er ook zin in en even later zaten ze fanatiek te spelen. Ze waren zo in hun spel verdiept, dat ze de tijd vergaten. Om 12:00 uur ging Jim's telefoon. Fred schrok en miste de puck.

'Dat telt niet!', zei hij boos. 'Even stoppen, want Jim's telefoon gaat over. Weet je trouwens dat het al 12:00 uur is! Waar zit die Edgar?'

Edgar zat op de bergpunt te bellen.

'Heb je enig idee hoe lang ik al op de bergpunt zit?' vroeg hij boos. 'Waar blijft de helicar?'

'Helicar?'

'Helicar ja, je weet wel. Het voertuig dat jullie altijd sturen om mij van de bergpunt te halen.'

Greg en Fred keken elkaar aan.

'Sorry', zei Fred. 'De helicar had pech. Hij komt er aan. Tot zo!' Hij pakte Jim's telefoon en even later vloog Jim's robot naar de bergtop om Edgar op te halen.'

Na een uurtje klopte Edgar, nog steeds een beetje boos, op de deur van Jim's kantoor.

'Heb je een goede reis gehad?', vroeg Greg vriendelijk.

'Als ik vergeet dat ik anderhalf uur op de bergtop heb gezeten wel', mopperde Edgar.

'Mooi', zei Greg, Edgars boze bui negerend. 'Wil je wat drinken?'

Edgar knikte. 'Doe maar worteltjesthee.'

'Hoe gaat het aan de onderkant?', wilde Fred weten.

Edgar keek verbaasd, Jim wilde nooit weten hoe het ging. Hij wilde weten, wat hij in ruil voor de worteltjes kreeg. Meestal vond hij dat niet genoeg en wilde hij een extraatje. Edgar belde dan met de kolonieleider op Mars. Die kwam met een tegenvoorstel, Jim accepteerde het voorstel en dan werden er weer maandenlang worteltjes geleverd. Ieder half jaar, werd er opnieuw onderhandeld. Vandaag was het weer zover.

'Waarom wil je dat weten?', vroeg Edgar. Jim vroeg nooit iets zonder reden en hij vroeg zich af wat hij met de vraag bedoelde en wat hij met het antwoord van plan was.

'Gewoon, of er nog bijzonderheden zijn', zei Fred.

'Fur stuurt geen konijnen meer', antwoordde Edgar. 'Ook worden er geen worteltjes meer geleverd en dat is niet volgens de afspraak Jim! We hebben de worteltjes uit Fur nodig, zeker nu we een tweede tankstation gaan bouwen. Ook al trekken we twee keer zoveel worteltjes uit de grond, dan nog hebben we de leveringen uit Fur nodig. Ik stel voor dat we vier keer zoveel worteltjes mogen rooien, als Fur niets meer levert.'

'Geen sprake van!', zei Greg.

Edgar keek Greg verbaasd aan. 'Sinds wanneer doe ik zaken met jou?', vroeg hij geïrriteerd.

'Sinds Greg weer meer verantwoording voor de kolonie is gaan dragen', antwoordde Fred.

'Ja, maar hoe zit het dan met ons tweede tankstation. De laatste keer vertelde je, dat jullie een worteltjesoverschot hebben. Ok, ik begrijp het. Jullie willen weer eens een spannend cadeau. Ik overleg wel met de kolonieleider.' Zuchtend pakte hij zijn telefoon.

'Stop die maar weer weg', zei Greg vriendelijk. 'Wij willen geen spannend cadeau.'

'Wat willen jullie dan!' Edgar sprong overeind. 'Ik begrijp jullie niet. Ben je soms vergeten dat jullie stroomverbruik iedere week omhoog gaat! Als wij een tweede tankstation bouwen kunnen jullie twee keer zoveel verbruiken. Toen vond je dat een goed idee, maar nu ineens niet meer! Wat is er aan de hand?'

'Ik heb mij vergist', zei Fred. 'Er zijn niet genoeg worteltjes. Als jullie een tweede tankstation gaan bouwen, krijgen de konijnen honger. Dat wil je toch niet?'

Edgar schudde zijn hoofd. 'Natuurlijk niet', zei hij. 'Trouwens, Wifi vond het ook al geen goed idee. Hij was ook bang dat de konijnen honger zouden krijgen als we nog meer worteltjes gingen gebruiken. Mooie boel. Hoe moet ik dit nu weer uitleggen aan de kolonieleider. Wat nou als het hem niét interesseert dat de konijnen honger krijgen. Niet alle mensen zijn zo vriendelijk.'

'Je vindt er vast wel wat op', zei Greg vriendelijk. 'We houden het gewoon op één tankstation. We willen niet dat de bovenkant zonder stroom komt te zitten en jullie hebben de olie nodig, dus de fabriek stil leggen is geen goed idee. Zijn er nog andere dingen die we moeten bespreken?'

Edgar schudde zijn hoofd. Hij zag er bezorgd uit. De gang van zaken beviel hem niet en hij zag er erg tegen op om de kolonieleider te spreken.

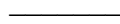
'Als we niets meer te bespreken hebben, gaan we maar eens naar het casino', zei Greg. 'Je hebt vast wel zin in een goeie maaltijd en een beetje vermaak.'

Edgar keek blij verrast. Zo nu en dan werd hij getraakteerd op een spectaculaire avond in het casino en het zag er naar uit dat dit één van die keren was. Die Greg was toch zo slecht nog niet.

'Graag', zei hij. 'Wat voor bedrag geven jullie me vanavond mee?'

'Er is geen limiet en ik ga met je mee', zei Greg. 'Jim blijft hier.'

Fred knikte. 'Ik heb het te druk. Veel plezier allebei!'

'Ik ga maar weer eens terug,' zei Edgar tegen zichzelf. Hij had een geweldige avond gehad. Greg had met hem gedineerd en zonder worteltjeswodka was het een boeiend konijn. Zijn gastheer kon geweldig vertellen en hij had met plezier naar hem geluisterd. Na het diner had Greg een kamer in het luxe hotel van het casino voor hem geregeld. In de kamer vond hij een prachtig pak, dat hem er onberispelijk uit deed zien. Om half negen was hij naar beneden gegaan en had Greg hem een speeltafel laten kiezen. Greg was nog even gebleven, maar had zich toen verontschuldigd en was naar huis gegaan. Hij had tot diep in de nacht gespeeld, tot aan de middag geslapen en heerlijk gelunched, maar nu was het tijd om weer naar huis te gaan.

Om 0:00 uur kwam hij aan in de aankomsthut. Glitch had hem niet weggebracht, hij kende de weg. Hij kon niet meteen terug naar de fabriek. 's-Nachts was de zandvlakte van de zandmonsters en die waren levensgevaarlijk. Hij probeerde te slapen, maar dat lukte hem niet. Hij piekerde over de

wortelvoorraad en over de reactie van de kolonieleider. Toen het licht werd ging hij naar de fabriek. 'We zijn er weer, dag luxe leventje, hallo woestijn', dacht hij somber. 'Eerst maar eens overleggen met Barry. Wie weet heeft hij een idee.' Hij sprak graag met Barry. Barry had altijd van die praktische oplossingen. Hij hield zijn foon voor de fabriekspoort en liep naar binnen. Nadat hij een beetje water had gedronken liep hij naar zijn kantoor. Het licht in het kantoor ernaast was uit.

'Raar, Barry is toch niet ziek hè!', mompelde hij in zichzelf. Hij pakte zijn foon en belde Barry. Voicemail. 'Dan maar naar hem toe!' Ongerust liep hij zijn kantoor uit en liep haastig naar de trap. 'Baas!'

Geërgerd stopte hij, om te kijken wie hem riep. Het was het konijn van de boekhouding.

'Wat is er', snauwde hij.

'Weet u misschien waar Barry is?'

'Ziek denk ik, ik ben naar hem onderweg.'

'Ok, dan komt het wel een andere keer', zei het konijn geschrokken.

Edgar hoorde hem al niet meer. Hij was bij de trap aangekomen en liep naar beneden. Onderaan de trap stond een hek. Edgar stopte en keek. Hij zag de door Barry geschreven tekst en keek naar de wand onder de trap. Edgar trok wit weg.

'Oh nee, laat het niet waar zijn', kreunde hij zachtjes. 'Ze zijn ontsnapt. Ik hoef niet eens te kijken. Die twee hebben zich echt niet laten afschrikken door een plastic namaak skeletje. Daar zijn ze veel te slim voor. Ik moet Jim bellen, straks sturen die twee alles in het honderd aan de bovenkant.'

27 De ontmoeting

Greg en Fred waren onderweg naar het hoofdkwartier om verslag uit te brengen, toen Jim's telefoon over ging. Fred zette het gesprek op de speaker.

'Hallo Edgar, je staat op de speaker, zeg het maar', zei Fred.

'Ik heb niet zulk goed nieuws. Barry en Wifi zijn ontsnapt. Ze hebben de machine gebruikt en de kans is groot dat ze naar de bovenkant zijn teruggekeerd.'

'Dat is niet zo mooi', zei Greg. 'Heb je tijd om naar ons toe te komen? Dan kunnen we het ook nog even hebben over het tweede tankstation.'

Edgar was aangenaam verrast. 'Natuurlijk! Ik kom meteen en niet vergeten een helicar te sturen hè?'

'Nee hoor', zei Greg. 'We zien je zo.' Hij verbrak de verbinding. Fred keek hem verbaasd aan.

'Niemand mag weten dat ze zijn ontsnapt', zei Greg. 'Als Glitch er achterkomt hebben ze geen schijn van kans. Zodra Edgar in de helicar zit vliegen we hem direct naar het hoofdkwartier.'

'Jammer dat jullie niet te weten zijn gekomen wat Jim met Glitch heeft afgesproken', zei Bill. Ze zaten met z'n vieren in Bill's werkkamer op het hoofdkwartier. Greg en Fred hadden net verslag uitgebracht. 'Ik zou me een stuk rustiger voelen als ik wist dat Jim blufte, maar het is niet anders. Jullie hebben het goed gedaan hoor. Zodra Edgar landt sluiten we hem op. Barry en Wifi ontsnapt! Geweldig! Wel gevaarlijk, om zo klein op de bovenkant rond te wandelen. Dapper van ze hoor! Hebben jullie al iets van Serge of Kokkie gehoord?'

Er viel een stilte.

'Als we morgen niets gehoord hebben, ga ik zelf naar Langhaar', ging Bill verder. 'Een tweede tankstation! Als ze een tweede tankstation bouwen sterven alle konijnen van de honger!'

Er werd aangebeld. Nieuwsgierig keken ze op het beeldscherm.

'Het is Serge!', riep Renoir uit 'En hij heeft iemand bij zich!'

'Dat is mijn vader!', riep Greg. 'Het is Serge gelukt!'

Ondanks dat Greg er tegen op zag alles aan zijn vader op te biechten, was hij blij om zijn vader te zien. Hij dacht aan Kokkie en aan wat ze gezegd had. Hij hoopte maar dat ze gelijk had en dat zijn vader niet boos op hem bleef.

De deur werd opengedaan en niet veel later stonden Serge en Langhaar in de werkkamer van Bill. Bill

vond het geweldig om Langhaar te ontmoeten en bleef zijn hand maar schudden. Na een tijdje maakte Langhaar zich vriendelijk los.

'Niet schrikken hoor!', zei hij. 'Maar ik heb nog een verrassing.' Voorzichtig zette hij een grote tas op tafel. 'Kom er maar uit', zei hij.

Daar stonden ze. Wifi en Barry. Niet groter dan 10 centimeter. Ontdaan keken de konijnen naar de twee kleine figuurtjes.

'Hou op met staren', piepte Wifi. 'We wisten dat we zo klein zouden worden, maar het was onze enige kans om te ontsnappen. We moesten wel, ze willen een tweede tankstation aanleggen.'

Bill knikte. 'Dat weten we', zei hij. 'Edgar heeft het verteld. Over Edgar gesproken, ik zie dat zijn helicar is geland. Renoir, vang jij hem even op?'

'Is goed. Zetten we hem bij Jim of bij Haas?'

'Doe maar bij Haas, Jim heb ik liever alleen in een cel', zei Bill. 'Het is een eng konijn, je weet nooit wat hij gaat doen.'

Renoir ging weg en Bill nam zijn gasten mee naar de keuken. Hij maakte koffie voor ze en gaf ze een flinke plak worteltjescake. Barry en Wifi hadden genoeg aan een kruimeltje. Het kleinste stukje servies dat Bill in de keuken vond, was een eierdopje, maar ook dat was te groot voor de kleine konijnen. Barry haalde twee kopjes uit zijn rugzak.

'Doe hier de koffie maar in', zei hij.

Voorzichtig schonk Bill de minuscule kopjes vol met koffie. Barry en Wifi bedankten hem en gingen op de tafel zitten.

'Serge, als onze gasten klaar zijn, neem jij ze dan mee naar mijn werkkamer? Ik ga de plattegronden halen. Tot zo allemaal.'

Renoir had zijn handen vol aan Edgar. 'Wie ben jij, laat me los', schreeuwde hij. 'Als Jim en Greg hier achter komen is het gedaan met jou. Ik wil Jim spreken, geef mijn telefoon terug.'

Renoir zei niets. Hij nam Edgar mee en opende de deur van de cel. Edgar probeerde zich los te wurmen, maar Renoir was sterker. Hij duwde Edgar de cel in en deed de deur op slot. Edgar bonkte op de deur, maar de enige die hem hoorde was Haas.

Langhaar keek aandachtig naar de plattegronden. Hij gaf ze terug aan Bill en leunde peinzend

achterover. Hij stond op en begon te ijsberen. 'Lola is Jim's vriendin', begon hij. 'Ik stel voor om Jim mee te nemen naar Ur. Daar stoppen we hem in een cel naast Lola. We plaatsen af luisterapparatuur en laten hem tegen zijn vriendinnetje praten. Binnen de kortste keren krijgen we hele interessante informatie. Ik zal één van de bewakers opdracht geven Jim's conversatie zo nu en dan te sturen.'

'Hoe dan?', wilde Bill weten.

'Door bepaalde dingen te zeggen. Zoals "Je verdiende loon, Blur onder water laten zetten, wat een verschrikkelijk konijn ben jij." Lola hoort dat en zal hem vragen of dat waar is.'

Het gezelschap grinnikte.

'Iedere keer als de bewaker ze iets te eten of te drinken brengt, kan hij een opmerking maken. Lola vraagt en Jim antwoordt.'

Ze vonden het allemaal een prima idee.

'Dan zijn er nog de mensen. We weten niet of ze gevaarlijk zijn. Ook weten we niet of er nog meer wegen zijn die naar de bovenkant leiden. Stel dat de mensen naar boven komen, dan moeten we elkaar meteen kunnen waarschuwen. Fur en Ur kunnen inmiddels met elkaar bellen en videochatten, maar Blur moet nog aangesloten worden. Wifi, Renoir, in mijn telefoon staat een document, gemaakt door Wim Hopper, waarin hij heeft beschreven hoe hij dat heeft gedaan. Jullie gaan met dit document aan de slag. Als jullie Wim nodig hebben, sturen we een helicar naar hem toe.'

Wifi stak zijn hand omhoog.

'Wat is er Wifi', vroeg Langhaar.

'Hoe stel je je dat voor Lang?', vroeg Wifi. 'Moet ik soms van toets naar toets springen? Ik kan geen toetsenbord meer bedienen! Ik ben veel te klein!'

'Dat is waar', zei Langhaar. 'Ik was ook nog niet uitgesproken. Jij gaat samen met Barry terug naar de onderkant, om weer groot te worden. Barry blijft daar voorlopig, om de fabriek draaiende te houden en jij gaat weer terug. Sorry Barry, ik weet dat het niet leuk is aan de onderkant, maar de fabriek mag niet stil komen te liggen, dan hebben we geen stroom meer aan de bovenkant!'

'Er zit niets anders op', zei Barry zuchtend. 'Ik heb wel een paar vragen. Hoeveel worteltjes mag ik gebruiken en wat moet ik doen als er mensen naar de fabriek komen?'

'Op die laatste vraag heb ik nog even geen antwoord. Wat je eerste vraag betreft, laat alles zoals het is. We redden het wel met de wortelvoorraad. We hebben een worteltekort in Ur, maar we krijgen worteltjes uit Fur en ook in Blur is genoeg voedsel. Uiteindelijk zullen we de hoeveelheid gebruikte worteltjes aanzienlijk gaan verminderen, maar eerst moeten we er achter zien te komen, wat de gevolgen daarvan zijn.'

'Is er al nieuws uit Smur?', wilde Wifi weten.

'Nee', zei Langhaar. 'Het blijft akelig stil.'

'Zal ik Kokkie achterna reizen?', vroeg Serge.

Langhaar schudde zijn hoofd. 'Kokkie is een pittige tante. Ik verwacht snel bericht van haar krijgen. Nee Serge, voor jou heb ik een andere taak. Jij moet Wifi en Barry naar de machine brengen. Ze zijn te klein om veilig aan te komen en ze hebben de hulp van een groot konijn nodig.'

'Hoe moeten we ons verdedigen als de mensen naar boven komen?', vroeg Bill.

'In Ur is generaal Stamper druk bezig om een leger samen te stellen', antwoordde Langhaar. In Fur doet Grump samen met de ex-leden van de WLUR hetzelfde. Totdat we zeker weten dat Glitch de stad niet onder water gaat zetten, mag er in Blur géén actie ondernomen worden. Ieder beetje activiteit dat anders is dan anders kan Glitch verdacht vinden, met alle rampzalige gevolgen van dien. Nogmaals, ik ga er van uit dat Jim bluft, maar dat moeten we zeker weten. Zodra we die zekerheid hebben, ga je samen met je verzetsgroep konijnen werven, die Blur willen en kunnen beschermen. Heeft één van jullie nog vragen?'

'Ja, ik' zei Greg. 'Kan ik je nog even spreken voordat je teruggaat?'

Langhaar glimlachte. 'Natuurlijk jongen, je denkt toch niet dat ik weg ga zonder met jou gesproken te hebben!'

28 Langhaar gaat terug naar Ur

Bill bracht Langhaar en Greg naar een kamertje waar ze ongestoord met elkaar konden praten. Ze spraken lang met elkaar. Wat ze tegen elkaar zeiden was privé en wat ze elkaar precies te vertellen hadden, zullen we nooit weten. Maar toen ze het kamertje uitkwamen, zag Greg er opgelucht uit. Kokkie had gelijk gehad. Hoe dom hij ook was geweest, hij was en bleef Langhaar's zoon en Langhaar hield van hem.

Op de gang kwamen ze Bill tegen.

'We hebben Jim al voor je ingepakt', zei hij grijnzend. 'Hij zit op het dak van de helicar, in dezelfde kooi waarin hij naar het hoofdkwartier is gebracht. Hij was het er niet mee eens, maar hij heeft niet meer zoveel te zeggen hè!'

Lachend liepen ze naar buiten. Langhaar omhelsde Greg, zwaaide naar de rest en stapte in.

'Moet ik je echt niet brengen?', vroeg Serge.

'Nee, je moet met Barry en Wifi naar de onderkant, ik red me wel', antwoordde Langhaar.

'Bedankt allemaal! Succes, doe voorzichtig en tot gauw!'

Net als de vorige keer landde de helicar in de moestuin. Het konijn met de hark kwam woedend aangerend, maar stopte verbaasd toen hij Langhaar zag.

'Sorry', zei Langhaar. 'Op lange afstanden werkt de landingsmodule niet zo goed. Als ik straks klaar ben, kom ik je wel even helpen.'

'Dat hoeft niet hoor', zei het konijn blozend. 'De schade valt wel mee.'

'Wil jij even een paleiswacht voor me halen?', vroeg Langhaar.

Het konijn met de hark maakte een buiging en kwam even later terug met een heel groot konijn.

Langhaar bedankte hem en haalde het doek van de kooi.

'Wie heb jij daar nou?', vroeg de wacht verbaasd. 'Dat lijkt Jim wel!'

'Het is Jim', zei Langhaar. 'Hij heeft zich nogal misdragen in Blur en we hebben besloten om hem op te sluiten in onze gevangenis. Weet je wat hij van plan was?'

'Nou?'

'Hij wilde Blur onder water laten zetten. Als het hem gelukt was, zou de hele bevolking van Blur verdronken zijn!'

'Wat zeg je daar! Geen wonder dat jullie hem op willen sluiten. Zal ik hem in zijn kooi naar de gevangenis rollen?', stelde hij gemeen grijnzend voor.

'Nee', zei Langhaar. 'Zo gaan wij niet met onze gevangenen om. Zet hem maar in de cel naast Lola. Doe dat niet in je eentje, haal er iemand bij. Hij mag niet ontsnappen.'

'Weet je wat dat rotkonijn van plan was?', vroeg de wachter, nadat ze Jim in de cel naast Lola hadden gestopt.

'Nee, wat dan?', vroeg zijn collega.

'Hij wilde de complete bevolking van Blur laten verdrinken.'

De rest van het gesprek konden Lola en Jim niet meer horen, want de deur sloeg dicht.

'Gezellig, een lotgenoot', zei Lola met haar mooie valse stem. 'En wat voor één, iemand die Blur onder water wil laten lopen. Is dat niet een beetje dom? Er zijn andere manieren om konijnen te pesten hoor.'

'Lola', zei Jim verbaasd. 'Ben jij het?'

Nu was het Lola's beurt om verbaasd te zijn. 'Jim?', vroeg ze ongelovig.

'Ja, ik ben het Jim.'

'Ik heb altijd gedacht dat je me zou komen redden', zei ze verveeld. 'Niet dus! Pech. Als je iets gedaan wilt hebben, moet je het zelf doen. Blur onder water zetten. Idioot! Geen wonder dat ze je gearresteerd hebben.'

'Jij bent echt weer het gezellige Lolaatje hè!', zei Jim boos. 'Denk je nu heus dat ik Blur onder water laat zetten. Dat heb ik alleen maar gezegd om de Blurianen angst in te boezemen. Als dictator loop je altijd het gevaar dat een deel van de bevolking het niet meer pikt en een verzetsgroep opricht. Dat zou jij toch moeten weten Lolaatje!'

'Touché!', zei Lola. 'Heb je me gemist?'

'Natuurlijk liefje', zei Jim met zijn zoetste stem.

'Waarom ben je mij dan niet komen bevrijden? Het is vreselijk in de gevangenis. Geen Fashion, geen Make Up. De rotzakken hebben een grote spiegel in mijn cel opgehangen, om mij er vooral maar aan te herinneren, hoe verschrikkelijk ik er uit zie!', schreeuwde ze boos.

'Lolaatje, je weet hoe druk ik ben. Ik wilde je echt komen bevrijden, het stond boven aan mijn lijst, maar er kwam steeds iets tussen. Die zaken doe ik niet alleen voor mij, dat weet je toch. Jij geniet toch ook van de aardse spulletjes?'

Lola zei niets. Ze zat boos met haar rug tegen de spiegel.

In zijn kantoor zat Langhaar triomfantelijk te grijnzen. 'Zie je wel!', riep hij uit. 'Het was bluf! Ik wist het wel! Hij pakte zijn foon en belde Hopper.

'Hallo Hopper.'

'Hallo Langhaar, wat kan ik voor je doen.'

'Ik kom je zo halen met de helicar en dan vertel ik het je', zei Langhaar.

'Is goed', zei Hopper. 'Heb je genoeg brandstof? De vorige keer moest je een flink stuk lopen.'

'De helicar is minder zwaar. De vorige keer waren we met z'n tweeën, daarom had het voertuig meer brandstof nodig', legde Langhaar uit.

'Ok', zei Hopper. 'Ik zorg ervoor dat je kan tanken in Fur. We hebben nog een kleine voorraad, die hebben we bewaard voor noodgevallen.'

'Dank je', zei Langhaar. 'Dit is geen noodgeval, maar het is wel erg belangrijk. Tot straks!'

29 Hopper gaat naar Blur

Hopper was op weg naar Blur. Nadat Langhaar had getankt, waren ze teruggevlogen naar Ur. Onderweg had Langhaar hem het hele verhaal gedaan en hem vertelt wat hij moest doen. 'Luister goed!', had Langhaar gezegd. 'Als je in Blur bent aangekomen, vlieg dan meteen naar Greg. Vertel hem dat we er achter zijn gekomen dat Jim blufte. Fred moet nog één keer de rol van Jim spelen en aan de Blurianen vertellen dat hij aftreedt. Vanaf dat moment is Greg de koning van Blur. Greg vertelt aan de Blurianen, dat Jim leugens over Bill heeft verspreid en stelt Bill weer aan als hoofdagent. Zodra Bill weer hoofdagent is moet hij Glitch laten arresteren. Na je bezoek aan Greg, ga je Renoir helpen. Het is een slim konijn, maar hij heeft nog geen enkele ervaring met het maken van satellietverbindingen. Als je hem helpt gaat het sneller. Hoe eerder we met Blur kunnen bellen en chatten, hoe beter. De tijd dringt.'

Hopper keek eens op het dashboard. Het duurde nog een uurtje voordat hij aankwam. In die tijd kon hij nog eens rustig zijn handleiding doornemen. Hij leunde achterover en begon te lezen.

Toen Hopper weer opkeek, vloog hij door de stad. Hij was nog nooit in Blur geweest en hij keek zijn ogen uit. Hij schrok toen de helicar naar beneden dook, maar ontspande toen hij een konijn met overall op de helicar af zag lopen. In Blur werd je helicar automatisch getankt en je hoefde er niet eens voor te betalen! De helicar steeg op en vloog weer verder. Na een tijdje vloog het een gebouw in. Het steeg op naar de bovenste verdieping en parkeerde zichzelf in de garage. Hopper stapte uit. Zoals hem was uitgelegd, stond er in het midden een paal waar hij zijn foon voor moest houden. Hij pakte de foon en hield hem er voor. Tot zijn grote opluchting zag hij dat de deur openging. De hele omgeving was nieuw voor hem en ondanks dat hij een dapper konijn was, vond hij alles toch een beetje griezelig. Hij ging de deur door en stond in de ontvangsthal. Net als Wifi en Kokkie viel hem als eerste de snoep- en frisdrank automaat op. Hij liep er naar toe en keek geïnteresseerd naar de inhoud. 'Jij moet Hopper zijn.'

Hopper maakte een sprongetje van schrik. Een vriendelijk konijn stak zijn hand uit om hem te begroeten. 'Welkom, ik ben Greg. Loop maar mee. Fred komt er aan, hij moest even naar het toilet. Heb je een goede reis gehad?'

'Ja hoor, prima', zei Hopper.

'Ha, daar is Fred. Fred, dit is Hopper. Hopper, dit is Fred', stelde Greg de twee aan elkaar voor.

'Hoe weet je dat ik Hopper ben?'

'Voordat hij wegging heeft mijn vader mij verteld, dat ik je kon herkennen aan het litteken op je oor', zei Greg. 'Het verhaal gaat dat er een stukje van je oor is afgebeten door een Alfakrok.'

Hopper voelde aan zijn oor en grijnsde. 'Tsja, er zit een mooi verhaal achter, ik vertel het je nog wel eens', zei hij. 'Maar belangrijke dingen eerst.'

Fred speelde zijn rol fantastisch. Hij trad op zeer dramatische wijze af en biechtte in tranen op, dat Bill onschuldig was. Nu Greg koning was, durfden de Blurianen eindelijk te zeggen dat ze Jim een slechte leider vonden. Niemand had dat gedurfd. Sommige van hen die tegen hem in opstand waren gekomen, waren verdwenen en het verhaal ging dat Jim de stolp onder water zou laten zetten als de konijnen tegen hem in opstand zouden komen. Greg deed hen denken aan koning Langhaar. Langhaar was een populaire koning en iedereen hoopte dat het leven in Blur prettiger zou worden, nu zijn zoon ging regeren.

Bill werd door Greg weer hoofdagent gemaakt. Hij werd met open armen op het Bureau ontvangen en gaf meteen de opdracht om Glitch te arresteren, maar dat liep helaas een beetje anders dan verwacht.

30 Glitch vlucht naar de onderkant

Glitch zat zich af te vragen wat hij over het hoofd zag. Zijn onderbuik gevoel werd steeds sterker, maar hij kon nog steeds zijn vinger er niet opleggen. Er was iets met Jim, maar wat?

Zijn foon piepte. Glitch keek er op en zag dat er een belangrijke nieuwsuitzending was. Hij deed zijn TV aan en zapte naar de nieuwszender. Op het enorme scherm in zijn kantoor, verschenen de hoofden van Jim en Greg.

'Blurianen', begon Jim. 'Het is met grote spijt dat ik jullie moet mededelen dat ik afstand doe van het leiderschap van Blur. Vanaf nu zal Blur geregeerd worden door Greg en...'

Glitch schoot overeind. Jim was Jim niet! Jim had twee verschillende pupillen. In het donker kon je dat niet zien, maar als er fel licht in zijn ogen werd geschoten, was zijn ene pupil groter dan de andere. De Jim die aan het aftreden was stond in de volle schijnwerpers en zijn pupillen waren even groot!

'Ik moet meteen weg', dacht Glitch. 'Als rechterhand van Jim zullen ze mij meteen willen laten verdwijnen. Waar moet ik naar toe?'

In paniek keek hij rond.

'Ik ga naar de onderkant', besloot hij. 'Totdat ik een beter idee heb, ga ik werken als fabrieksarbeider.' Hij drukte op de knop. Ging op de bestuurdersplaats van de driezitsbank zitten en stuurde de bank naar de onderkant.

'Zo', dacht hij triomfantelijk, terwijl hij van de bank stapte. 'Knap konijn dat mij hier weet te vinden.' Hij pakte een flinke fles water uit de koelkast en keek naar buiten. Het was al donker aan het worden. Glitch twijfelde. 's-Nachts was het gevaarlijk in de zandvlakte. Het wemelde er van de zandmonsters. Maar hij wilde ook niet te lang in de aankomsthut blijven. Hij had de bank gesaboteerd, maar ze waren slim en misschien verzonnen ze wel een andere manier om hem achterna te reizen. Hij keek nog eens naar buiten. Het was nog niet helemaal donker... Na nog een flinke slok water te hebben genomen, besloot hij het er op te wagen. Zo snel als hij kon rende hij door het mulle zand naar de fabriek. Halverwege kreeg hij spijt van zijn keuze. Door het zand rennen was zwaar en hij hield het niet lang meer vol. Bovendien ging de zon veel sneller onder dan hij had gedacht. Hijgend liep hij verder. Plotseling ging de zon helemaal onder. Het was donker geworden. Het enige licht dat hij kon zien was het licht van de fabriek. De fabriek was niet ver meer, hij kon de poort al zien. In blinde paniek rende hij verder, maar hij struikelde. Hij wilde opstaan, maar het lukte niet. Iets hield hem

tegen. Er kriebelde iets...

Het was de gespleten tong van een zandmonster. De tong taste hem voorzichtig af. Glitch zag de tong en begon te gillen. Het monster mepte hem met zijn ratelende staart tussen de oren. De vuurrode ogen van het monster glinsterden triomfantelijk, maar Glitch zag het niet meer. Hij was bewusteloos. Het monster hapte in zijn maatkostuum en trok hem sissend onder de grond.

Toen hij weer bijkwam lag hij op een bed van zand. Het hol werd verlicht door fluorescerende stenen, waardoor er een spookachtige sfeer ontstond. In de hoek van het hol zat een konijn op een troon van zand. Het konijn werd omringd door zandmonsters, die vol aanbidding naar hem keken. Glitch vroeg zich net af of hij droomde, toen het konijn naar hem toekwam.

'Nee maar, ben jij het?', siste het konijn.

'Wie bent u?', vroeg Glitch angstig. 'Ik ken u niet.'

'Ja hoor, jij kent mij wel! Kijk nog maar eens goed!'

Het konijn boog zich over hem heen. Glitch hart stond bijna stil van schrik.

'Zzzie je wel dat je mij kent', siste Hamilton Burger. De zandmonsters ratelden met hun staart. Glitch wilde opstaan en wegrennen, maar hij kon zich niet bewegen.

'Ik kan het uitleggen', riep hij angstig. 'Ik wilde je niet laten verdwijnen, echt niet.'

Ham lachte vals. 'Ik luissster', siste hij. 'Leg het maar uit.'

31 Terug naar de machine

Serge liep met zijn twee kleine vrienden door de tunnel. Ze waren op weg naar de onderkant. Eigenwijs als hij was, had hij eerst geprobeerd om toch via de bergpunt naar de onderkant te komen, maar dat was niet gelukt. Een doorgang leidde of naar de onderkant of naar de bovenkant, maar niet naar allebei de kanten. Om geen argwaan te wekken, waren ze niet vertrokken met de bank in Glitch' kantoor. Serge had de plattegrond van de stad nog eens goed bekeken en een andere ingang naar de tunnel gevonden. Helaas betekende dit, dat hij het hele stuk naar de onderkant moest lopen, maar hij had een goede conditie en ze waren al een flink eind op weg. Serge had een overhemd aan met twee borstzakjes. In het ene zakje zat Wifi en in het andere zakje zat Barry. Serge had ze uit de tas gehaald. 'Hier is toch niemand en zo zien jullie meer,' zei hij vriendelijk. 'Heb je enig idee, hoe lang we nog onderweg zijn?', vroeg Wifi. 'Ik denk dat ik nog een uurtje lopen moet', antwoordde Serge. 'Als we in het donker aankomen, moeten we wachten hoor!', zei Barry. 'Die zandmonsters zijn levensgevaarlijk. Liever nog wat langer klein, dan in de maag van zo'n griezels te belanden.' 'Voelen jullie dat?', vroeg Serge ineens. Barry en Wifi voelden niets. 'Wat voel je dan?', vroeg Wifi. 'Het lijkt wel of de grond een beetje schudt. Ik ga even van de rails af, in de verte zie ik een rotsblok. Het lijkt me verstandig om ons daar achter te verstoppen.' Serge had zich nog maar net verstoep, toen er een grote driezitsbank over de rails naar beneden denderde. Achter het stuur zat Glitch, maar er zat niemand op de bank. 'Die is aan het ontsnappen', fluisterde Serge. 'Het wordt hem te heet onder de voeten. Als we in de hut aankomen, moeten we heel voorzichtig zijn. Hij mag jullie niet zien!' Behoedzaam liep Serge verder. Nu hij voorzichtiger moest doen, duurde de wandeling langer en het was donker geworden toen ze aankwamen. 'Zullen we gaan kijken, waar hij is?', fluisterde Barry. 'Wij zijn klein, we kunnen ons makkelijk verstoppen.' Voorzichtig slopen ze de hut in. In de hoek stond de gesaboteerde driezitsbank. 'Raar hè, dat spullen wel naar boven kunnen, maar levende wezens niet', fluisterde Barry. Wifi knikte. 'Misschien, dat ooit een groot natuurkundige uitvindt hoe dat kan', fluisterde hij terug.

Barry en Wifi doorzochten de hele hut, maar Glitch was weg.

'Hij is er niet', vertelden ze aan Serge. 'Waarschijnlijk is hij aangekomen toen het nog licht was en is hij al in de fabriek. Laten we hopen dat hij niemand heeft gewaarschuwd. Dan kunnen we het wel schudden.'

In de verte hoorden ze een harde gil. Ze huiverden.

Ondanks alles hadden ze lekker geslapen. Ze werden gewekt door de ochtenzon en besloten bij grote uitzondering eens niet te ontbijten, maar meteen naar de fabriek te gaan. Serge liep stevig door en na een uurtje stonden ze voor de fabriekspoort.

'Wie bent u?', vroeg de bewaker. 'Ik ben van de firma Trap en Reparatie', verzoon Serge. 'Barry heeft ons gevraagd de trap te repareren. Tijdens het onderhoud heeft hij een defect geconstateerd, dat hij niet zelf kan repareren.'

De bewaker deed de poort open. 'Als Barry het heeft geregeld, zal het wel goed zijn', zei het konijn. 'Ik wil alleen nog even weten wat er in de tas zit.'

Barry en Wifi keken om zich heen. 'De koffiemok. Snel', fluisterde Wifi.

'Dat is mijn gereedschap, maar als je kijken wilt, ga je gang.' Serge deed de tas open.

'Het is wel goed hoor!', knipoogde de bewaker. 'Loop maar door en doe Barry de groeten.'

Serge liep de fabriek in en keek rond. 'Waar is de trap?', fluisterde hij.

'Aan het einde van de hal aan de rechterkant', fluisterde Barry terug.

Serge liep door de fabriek alsof hij er dagelijks werkte en knikte vriendelijk naar ieder konijn dat hij tegenkwam. Hij vond de trap en ging naar beneden.

'Vertel maar wat ik moet doen', zei hij, toen hij onder aan de trap stond.

Barry wees hem op het dichtgemaakte gat. 'Daar moet je graven. Doe het snel en let op dat niemand ons ziet.'

Ze hadden geluk. Er kwam niemand langs en al snel stonden ze bij de machine.

'Met de joystick kan je de straal richten en door het omzetten van de hendel kan je iets vergroten of verkleinen', legde Wifi uit. 'Test het eerst maar even. Dan weet je zeker dat je ons niet nog kleiner maakt.'

'Ik test het wel even op dat steentje daar', zei Serge.

'Niet doen!' riep Wifi. Maar het was te laat.

De grond begon te trillen en het skelet van Made in China kwam langzaam uit de aarde tevoorschijn.

'Wat is dat!', brulde Serge.

'Dat is het skelet van Made in China', zei Barry. 'Toen we ontsnapten lag hij naast de machine en hebben we hem begraven. We nemen hem wel mee. Wie weet wordt hij vermist. Zo niet, dan geven we hem een echte begrafenis. De hendel staat in ieder geval de goeie kant op.'

Zonder verdere onderbrekingen, zorgde Serge ervoor dat Barry en Wifi weer de juiste lengte kregen. Ze legden een doek over het skelet en namen het mee. Toen ze naar buiten stapten, was er nog steeds niemand te zien en konden ze het gat ook weer ongestoord dichtmaken.

'Willen jullie nog iets drinken, voordat jullie teruggaan?', vroeg Barry.

Dat leek ze een prima idee.

'We leggen het skelet van Made in China wel even in nummer 1025', zei Barry. 'Als jullie weg zijn ga ik er wel mee aan de slag.'

Na het drankje was het echt tijd geworden om afscheid te nemen. Serge had de kaart nog even bestudeerd en samen liepen ze naar het begin van de uitgang.

'Het beste met je Barry', zei Wifi. 'Tot gauw! Je weet hoe je naar boven moet hè?'

Barry knikte.

'Hou je haaks Bar!', zei Serge. 'Succes! Als iemand hier de boel draaiend kan houden, dan ben jij het wel!'

Barry glimlachte. 'Goede reis terug en doe iedereen de groeten van me!'

Hij draaide zich om en liep terug naar de fabriek.

32 Greg belt Langhaar

Wifi en Serge zaten op de bergtop. Het was een flinke klim geweest en ze waren moe. Niet alleen van de klim, maar van alles dat ze de afgelopen tijd hadden meegemaakt. Wifi had een depressieve bui en zijn pilletjes waren op.

'Ze zijn ons vergeten', zei hij somber. 'Het laatste dat we zien is het uitzicht over dit water. Sterven van de dorst, met uitzicht op water. Erg hè.' Hij zuchtte diep.

Serge keek hem verbaasd aan. 'Doe eens een beetje normaal', zei hij geïrriteerd. 'Ik heb pas een kwartiertje geleden gebeld en een helicar doet er iets meer dan een half uur over, om hier te komen. We moeten nog minstens een kwartier wachten!'

'Maar stel dat ze ons zijn vergeten', hield Wifi vol. 'Dan komen we hier nóóit meer weg.'

'Ze zijn ons niet vergeten! Over een uurtje zitten we bij Renoir aan de koffie.'

'Ik wil geen koffie', zei Wifi. 'Ik wil thee.'

'Dan krijg jij thee', zei Serge. 'Met een koekje. En nu ophouden met zeuren, want volgens mij zie ik in de verte al iets aankomen.'

Serge had gelijk. Het was de helicar. Het Bureau had de snelste helicar gestuurd die ze hadden en ze waren nog eerder in Blur, dan Serge had voorspeld.

De salon van Renoir was dicht.

'Ik denk, dat Renoir andere dingen aan het doen is', zei Serge met een knipoog. Ze wilden net weggaan toen er een agent aan kwam rennen.

'Serge, heb je het gehoord!', riep hij enthousiast. 'Jim is afgetreden en Greg is koning geworden. Greg heeft Bill weer hoofdagent gemaakt. Hij is hier op het Bureau en zit in zijn kantoor!'

'Dat is goed nieuws', glunderde Serge. 'Kom Wi, we gaan meteen bij hem langs.'

Wifi's sombere bui was langzaam aan het verdwijnen. Iedereen was zó vrolijk door het goede nieuws! Ze liepen naar Bill's kantoor. De deur van het kantoor was van glas en Bill gebaarde ze vrolijk naar binnen.

'Wat ben ik blij om jou weer in je kantoor te zien zitten', zei Serge. 'Vertel eens wat er is gebeurd.'

Bill vertelde het verhaal in geuren en kleuren.

'En waar is Hopper?', vroeg Wifi

'Die is Renoir aan het helpen', antwoordde Bill.

De kennismaking met Renoir zou Hopper niet snel vergeten. Bill had hem verteld waar hij Renoir kon vinden en onze krokonijntemmer had het niet nodig gevonden om door iemand gebracht te worden. 'Als ik mijn weg in een moeras kan vinden, dan kan ik ook Renoirs salon wel vinden', had hij half grappend, half serieus gezegd.

En dat was ook zo. Alleen was Renoir net bezig om een chique uitziend konijn een nieuw oorkapsel aan te meten én had hij een glitterkostuum aan met bijpassende zilveren plateau schoenen.

Hopper wist niet wat hij zag!

'Ik ben Hopper en ik kom je helpen', zei hij aarzelend.

'Dolletjes!', kigde Renoir. Hij gaf Hopper een hand en pompte zijn arm heftig op en neer. 'Als ik klaar ben met deze lieve mevrouw praten we weer verder hoor', zei hij, terwijl hij weer naar zijn klant hupste. 'Ik kan wel wat hulp gebruiken. Mijn salon is zoooooo verschrikkelijk druk. Dat oortje kan niet hoor, daar schrikken de klanten van, maar dat fixen we wel. Ga maar lekker zitten op mijn zachte bankje en neem een slokje koffie. Het apparaat staat daar. Zodra ik klaar ben met mijn klanten sluit ik de salon en geef ik je een práááchtige make over en dan kan je me helpen. Tot zo!' Renoir hupste weg, Hopper verbijsterd achterlatend.

Toen Hopper een beetje van zijn verbazing bekomen was, stuurde hij een berichtje naar Greg.

"Greg, de Renoir bij wie ik moet zijn, heeft die een beauty salon?"

"Jazeker, de beroemdste van heel Blur!" las hij op zijn foon.

'Het zal wel aan mij liggen', dacht Hopper. 'Eerst maar eens koffie.'

'Dag mevrouwetje', kigde Renoir. 'U ziet er weer práááchtig uit hoor! Tot ziens!' Hij hield de deur van de salon voor haar open en de dame stapte trots als een pauw naar buiten. Hij zwaaide nog even naar haar, deed de deur dicht en draaide het bordje om. 'Zooooooo, blijde klant. Salonnetje dicht en dan ga ik nu maar eens met jou aan de gang.'

'Dat dacht ik even niet, ja!', zei Hopper boos. 'Ik ben trots op mijn oor. Je blijft er af!'

'Je kan mij éééécht niet helpen zo hoor!', zei Renoir, terwijl hij uitdagend zijn hand in zijn zij legde. 'Je wilt mijn klanten toch niet afschrikken! Straks komt er niemand meer en dan wordt Renoirtje hééééél erg verdrietig.'

'Ik wil ook helemaal niet in je salon werken!', zei Hopper boos.

'Maar waarom ben je hier dan?', vroeg Renoir verbaasd.

'Hiervoor!', zei Hopper en hij liet Renoir de handleiding op zijn foon zien.

'Ohhhhhh', zei Renoir schaaapachtig. 'Loop maar even mee.'

Hopper liep achter de huppelende Renoir aan. Zodra ze de salon uitwaren, hield Renoir op met

huppelen.

'Sorry', zei hij. 'De salon is mijn dekmantel. Er is geen enkele plek waar mensen je zoveel vertellen als in een beauty salon. Ik ben geheim agent. De laatste tijd heb ik het erg druk, daarom was ik op zoek naar iemand voor de salon en ik dacht dat jij dat was.'

'Ik ben William Hopper', stelde Hopper zich voor. 'Ik ben ICT'er en ik heb de satellietverbinding tussen Fur en Ur werkend gemaakt.'

'Jij bent degene die de handleiding heeft gemaakt!', riep Renoir enthousiast uit. 'Fijn dat je er bent! Ik zit een beetje vast. Komt dat even goed uit! Kom, dan gaan we naar mijn kantoor.'

Nog steeds niet helemaal van zijn verbazing bekomen liep Hopper achter Renoir aan. Hij voelde eens aan zijn oor. Het gerafelde uiteinde voelde vertrouwd en stelde hem op zijn gemak.

'Ik begrijp het niet', zei Hopper. Ze waren inmiddels een paar uur bezig en nog steeds lukte het ze niet om verbinding te maken. 'Ik heb de hele handleiding nog eens doorgenomen, maar je hebt alles precies gedaan zoals ik geschreven heb.' Hopper leunde vermoeid achterover. Renoir stond op, schonk koffie in, gaf Hopper een beker en legde een knoop in zijn oren.

'Wat doe jij nou?', vroeg Hopper verbaasd.

'Wat bedoel je?', zei Renoir afwezig.

'Je legt een knoop in je oren!'

Renoir voelde aan zijn hoofd en haalde de knoop er weer uit. 'Dat doe ik altijd als ik hard nadenk', zei hij. 'Iedereen heeft zo zijn gekke dingen hè.'

Hopper lachte. 'Ik voel altijd aan mijn gerafelde oor, als ik mij niet op mijn gemak voel', zei hij.

Ze moesten allebei lachen. Toen werden ze weer serieus. 'We moeten toch echt een oplossing vinden, Hopper', zei Renoir. 'We moeten met Ur kunnen bellen en chatten!'

Hopper knikte. 'Laten we de handleiding nog maar een keer doornemen', zei hij. 'Wie weet hebben we toch iets over het hoofd gezien.'

'Hebben jullie eigenlijk al contact op kunnen nemen met Ur?', vroeg Wifi.

Bill schudde zijn hoofd. 'Nee, Renoir werkt er hard aan, maar hij heeft zijn salon ook nog. Hij heeft een advertentie geplaatst voor een tweede stylist, maar hij is zo goed dat niemand durft te reageren.'

'Waarom sluit hij de salon dan niet?', wilde Wifi weten.

'In een beauty salon vang je hele interessante informatie op', legde Bill uit, 'en zolang we niet weten of Jim, behalve Glitch, nog meer handlangers heeft, moet de salon openblijven.'

'Als jij me vertelt waar Renoir en Hopper aan het werk zijn', zei Wifi. 'dan kan ik ze helpen.'

Bill knikte. 'Dank je Wifi. Serge, wil jij Wifi even brengen? Ik heb het een beetje druk. Hoofdagent hè!', grijnsde hij.

Wifi werd met open armen ontvangen. 'Fijn je weer te zien, Wi', zeiden Renoir en Hopper in koor.

Wifi moest lachen. 'Vertel eens, hebben we al verbinding?'

De stemming werd meteen een beetje minder uitbundig.

'Ik begrijp er niets van', zei Hopper. 'Ik heb de handleiding nu voor de derde keer doorgenomen en Renoir heeft écht alles goed gedaan.'

'En ondanks dat ik alles goed heb gedaan, hebben we nog steeds geen verbinding!', vulde Renoir aan.

Wifi ging zitten en bekeek de handleiding. Daarna keek hij in het systeem. 'Inderdaad', mompelde hij.

'Alles staat goed ingesteld.' Hij legde de handleiding weg en dacht diep na. Hij stond op en begon te ijsberen. Renoir en Hopper keken hem gespannen aan. Plotseling brak er een glimlach door op Wifi's gezicht. Hij ging zitten, boog zich over het toetsenbord en begon driftig te typen. 'Zo', zei hij na een tijdje. 'Dit zal het moeten doen. Wie gaat het eerste telefoongesprek voeren?'

'Ben je er zeker van dat het werkt?' vroeg Renoir. 'Moet je niet eerst even testen?', wilde Hopper weten.

Wifi schudde zijn hoofd. 'Nee, ik weet zeker dat het werkt!'

'Wat heb je dan gedaan?', vroeg Renoir.

'Straks', zei Wifi. 'Ik stel voor dat we de eer van het eerste telefoontje aan Greg gunnen.'

Ze stapten in de helicar en vlogen naar Greg. Wifi legde Greg uit hoe hij verbinding kon maken met Ur en even later zat hij met Langhaar te bellen.

'Hoe kan ik verbinding krijgen met Blur?', wilde Langhaar weten.

'Even wachten pap, dan zet ik je op de speaker', zei Greg. Greg zette het gesprek op de speaker en Langhaar herhaalde zijn vraag.

'In plaats van een 2 moet je een 3 kiezen en dan het nummer dat je spreken wilt', antwoordde Wifi.

'Kan ik ook een video vergadering starten?', vroeg Langhaar.

'Ja', antwoordde Wifi, 'die app zit ook op je telefoon, kijk maar.'

'Ik zie het', zei Langhaar. 'Goed gedaan jullie! Ik neem contact op met Fur. Willen jullie Bill waarschuwen? Vanavond om acht uur zullen wij voor het eerst met de drie koloniën een video vergadering houden. Greg, nog even iets anders, haal het gesprek van de speaker. Hier is je moeder.'

Grinnikend liepen ze Greg's kantoor uit. 'De eerste video vergadering!', zei Renoir. 'Dankzij jou Wifi! Dat één zo'n cijfertje zoveel uit kan maken hè!'

'Inderdaad', grijnsde Wifi. 'De 2 is voor Fur en de 3 is voor Blur! Maar voor de rest hebben jullie het prima gedaan hoor!'

33 De video vergadering

Precies om acht uur zat iedereen klaar. Langhaar, Tiara en Stamper zaten in Langhaars werkhof, Grump en Baloe waren naar Hoppers kantoor in de kasteeltoren gegaan en in Blur hadden ze er voor gekozen om naar Greg's penthouse te gegaan. Greg had de grootste werkkamer en het grootste scherm.

'Goedenavond', begon Langhaar. 'Kunnen jullie ons allemaal zien en verstaan?'

Alle konijnenhoofden knikten en dat was een grappig gezicht.

'Behalve met jullie heb ik ook verbinding met de Urban', ging Langhaar verder. 'Deze avond is legendarisch. Nog nooit hebben we met zoveel tegelijk op afstand kunnen vergaderen. Jammer dat Jacques er niet bij is, maar ik ben er van overtuigd, dat we over niet al te lange tijd ook Smur in de vergadering kunnen verwelkomen. Jullie begrijpen hoe belangrijk het is, dat wij op deze manier kunnen overleggen. Helemaal nu onze planeet wordt bedreigd door aardbewoners. Voordat we verder gaan, wil ik eerst even zeggen, dat ik trots op jullie ben! Heel erg trots! Ik ben ook heel erg trots op Barry en Kokkie. Ze zijn er vanavond niet bij. Hou ze even vast met je hart en wens ze geluk.' Ze deden allemaal hun ogen dicht. Toen de konijnen hun ogen weer open hadden, ging Langhaar verder. 'Dank jullie wel voor alles dat jullie voor Planeet Ur hebben gedaan en voor alles wat jullie nog gaan doen. Laat de vergadering beginnen!'

De vergadering duurde tot diep in de nacht. Iedereen kwam aan het woord en iedereen dacht mee. 'Dan vat ik nu samen, wat we afgesproken hebben', zei Langhaar. 'We hebben op het ogenblik drie legers. Om er voor te zorgen dat de aardbewoners niet naar de bovenkant komen, zullen de legers onder leiding van Stamper, Grump en Bill onze planeet bewaken. Stamper waakt over het zuiden, Grump over het Oosten en Bill over het Westen. De noordkant heeft waarschijnlijk geen bescherming nodig, het ligt in het water, maar dat weten we pas zeker als we Jacques gesproken hebben. Tot die tijd zal de Urban een extra oogje op het noorden houden.'

Langhaar stopte even en nam een slokje water. Hij nam zijn aantekeningen nog eens door en ging weer verder.

'Omdat Grump niet tegelijk leider van Fur én leider van het westleger kan zijn, zal Fanny tijdelijk de Urban verlaten om Fur te regeren.

Dan moet er nog een oplossing komen voor het water rond de bergtop van Blur. Blur is alleen te bereiken met een helicar. Een brug over zo'n grote afstand kunnen wij niet bouwen, dus moet er een

plan worden gemaakt om het water af te voeren. Baloe gaat het plan maken.

Verder is het van groot belang dat de fabriek blijft draaien. Als de fabriek stil komt te liggen hebben we geen stroom meer en valt alles stil. Barry staat daar nu alleen voor en daarom gaat Wifi Barry gezelschap houden aan de onderkant. Wifi krijgt de foon van Edgar mee, zodat Barry en Wifi ons kunnen bellen.'

Langhaar nam een slokje water, schraapte zijn keel en ging weer verder.

'Edgar verplaatsen we naar Gregs penthouse. Daar wordt hij opgesloten in een luxe kamer. Hij heeft Barry en Wifi goed behandeld en verdient een betere cel.

Renoir blijft undercover agent en rapporteert aan Greg.

Serge en Hopper reizen Kokkie achterna. We hebben te lang niets van haar gehoord en we maken ons zorgen om haar. Ben ik nog iets vergeten?', vroeg Langhaar.

'Jim en Lola', zei Tiara. 'Jim en Lola blijven in de gevangenis van Ur.

Nadat ze uitvoerig afscheid hadden genomen, verbrak Langhaar de verbinding. Toen hij opstond hingen zijn oren op zijn voeten. Hij vreesde voor de toekomst en voor het lot van alle konijnen op Planeet Ur.

Epiloog

Kokkie zat in een bootje en roeide. Droid zat tegenover haar.

'Al dat water, ik vind het maar niks', mopperde het robotje. 'Straks val ik over boord en dan ben ik helemaal stuk.'

'Welnee', zei Kokkie. 'Je valt niet uit de boot. We moeten Jacques vinden. Het kan wel maanden duren, voordat hij terugkomt van zijn veldtrip en daar kunnen we niet op wachten.'

'En als ik wél uit de boot val?', vroeg Droid.

'Dan krijg je lekkere olie van me en dan ben je weer zo goed als nieuw', zei Kokkie vriendelijk.

'En nu niet meer zeuren!'